

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ DAURIE]

[Συνέχεια · Ώς σελίδα 81]

« Πές του να μπη άμέσως . . . για τόνομα του Θεού ! » είπαν ο συνταγματάρχης. « Δεν είναι ανθρωπος για να περιμένη αυτός ! »

Οι άξιοματικοί όλοι έγέλασαν. Ήτο γνωστόν έν Σαίγκνν ότι ή μακτιοδοξία του έκλαμπροτάτου κ. Ρετύ μόνον προς την όξυθυμία του ήμιλλάτο.

Κοντός και παχύς, εύθυτελής, φέρων στολήν άξιοματικού και λύραν χρυσήν κεντημένην επί του περιλαιρίου, παρουσιάσθη έν τη αίθούση. Προύχώρησε προς τον συνταγματάρχην και τον έχαιρέτησε με την άξιοπρέπειαν ανθράπου υπερηφάνου συναισθανομένου ότι κατέχε· εις τας χείρας του ολοκλήρου συντάγματος την αισθητικήν άγωγήν.

« Μ' έζητήσατε, συνταγματάρχα μου ;

— Μάλιστα, κύριε Ρετύ . . . Ήθελα να σας παρακαλέσω να τροποποιήσετε όλίγον τό πρόγραμμά σας δια την αύριανήν συναυλιαν. Αί κυρία παραπονούνται ότι παίζετε πάντα τά ίδια κομμάτια.

— Να τροποποιήσω τό πρόγραμμά μου ! . . . Μα αυτό, συνταγματάρχα μου, είναι άδύνατον ! Τώρα πειά τυπώθηκε. Μα την αλήθειαν πολύ άπαιτητικά και πολύ άδαιεις είναι αυτά αί κυρία. Ταίς

ΕΤΟΣ 15^{ον}. — ΤΕΥΧΟΣ 7^{ον}

φαίνεται πως έτσι 'ς τό φτερό αυτοσχεδιάζονται μουσικά κομμάτια !

— Αυτόσχεδιάζονται είπατε ; . . . Μα πως, είναι 'δική σας όλη ή μουσική, που παίζετε, κύριε Ρετύ ; » ήρώτησε πονηρώς ο συνταγματάρχης Ούγκνν.

« Βεβαίωτα ! »

άπήντησεν άπαθώς και άταράχος ο διευθυντής της όρχήστρας. « Ίδέτε 'δω, σας παρακαλώ συνταγματάρχα μου ! »

Και επέδωκε τό τυπωμένον του πρόγραμμα, τό όποιον ο συνταγματάρχης ανέγνωσεν ύψηλοφώνως :

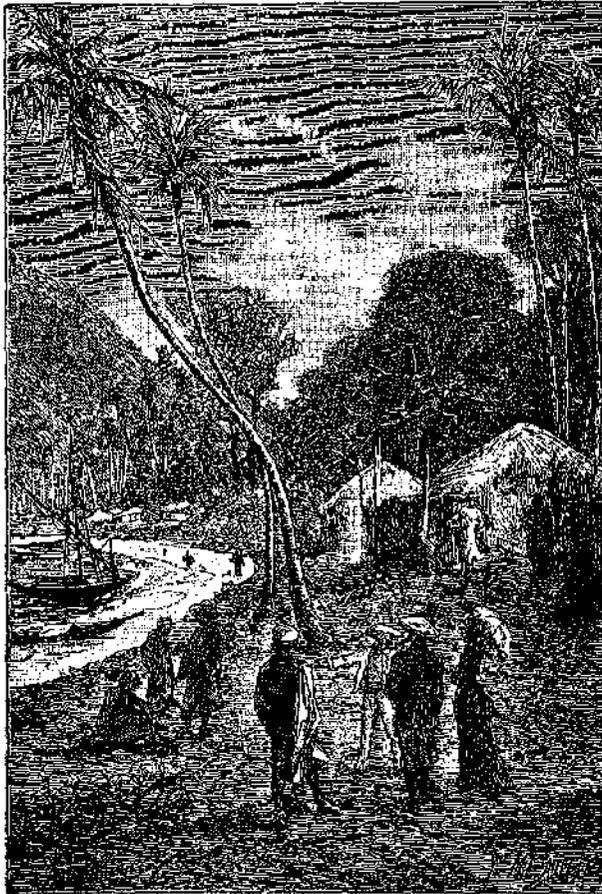
- 1) Ροβέρτος Διάβολος, υπό του Κ. Ρετύ.
- 2) Ο Κουρευτής της Σεδιάλης, υπό του Κ. Ρετύ.
- 3) Του λιέλμος Τέλλος, υπό του Κ. Ρετύ.
- 4) Το μαύρο Δόμινο, υπό του Κ. Ρετύ.
- 5) Οι Ούγενότοι, υπό του Κ. Ρετύ.
- 6) Νόρμα, υπό του Κ. Ρετύ.
- 8) Ή Αφρικήνις, υπό του Κ. Ρετύ.

« Α » υπέλαβεν ο συνταγματάρχης, χωρίς να ήση τό σοδαρόν του ήθος. « Ήγα λά-

θος . . . Άφ' ού τό λέγη τό τυπωμένο πρόγραμμα, όλ' αυτά τά κομμάτια είναι 'δικά σας. Και όμως τώρα ένόμιξα ότι συνθέται των ήσαν ένας κάποιος Μάγερδερ, ένας κάποιος Ροσσίνης, ένας Όμπέρ . . .

— Μάλιστα δεν λέγω όχι . . . αυτοί έγραψαν

ΤΟΜΟΣ 23^{ος} — 7

« Ο ΟΡΜΟΣ ΤΩΝ ΚΟΚΟΦΟΙΝΙΚΩΝ » (Σελ. 101)

ἐπαρῆς πολιτικῆς . . . ἀλλ' ἔσον ἀφορᾷ τὴν στρατιωτικὴν μουσικὴν, ξεύρετε, ἢ ἐνοργάνωσις εἶνε τὸ πᾶν.

— Ἐνοῶ, "Ὅστε δὲν ὑπάρχει ἐλπίς νὰ ἔχωμεν τίποτε νέον διὰ τὴν αὐρινὴν συναυλίαν.

— "Ὅχι, συνταγματάρχα μου! ὁ ἴδιος ὁ Ὑπουργὸς τῶν Στρατιωτικῶν νὰ μοῦ το ζητοῦσε, θά του ἔλεγα: Στρατηγέ μου, λόγῳ τιμῆς, ἀδύνατον!

— Τότε, τί νὰ κάμωμε! Θὰ εὐχαριστηθῶμε μὲ τὰ παλαιά, κύριε Ρετού, καὶ θὰ διαβιβάσωμεν τὰς δικαιοδοχίας σας εἰς τὰς κυρίας, αἱ ὁποῖαι μὲς ἐπεφόρτισαν νὰ σας παρακαλέσωμεν διὰ τίποτε νέον . . . Μοῦ κάμνετε τώρα τὴν εὐχαριστήσιν νὰ πάρετε ἓνα ποτηράκι κονιάκ;

— Εὐχαριστῶ, συνταγματάρχα μου! Δὲν πέρνω ποτὲ τίποτε πρὸ τοῦ φαγητοῦ. Ὁ καλλιτέχνης πρέπει νὰ ἐμμένῃ εἰς τὰς ἀρχάς του καὶ μία ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μου εἶνε νὰ μὴ πίνω τίποτε ἄλλο ἀπὸ νερό.

— Τότε, χαίρετε, κύριε Ρετού.

Καὶ ὁ ἀρχιμουσικὸς ἀπῆλθεν ὑπερήφανος, καὶ κατευχαριστημένος.

Καθ' ὃν χρόνον τὸ ἐπιτελεῖον τοῦ πελοναυτικοῦ συντάγματος διήρχετο οὕτως ἐν οἰκείᾳ συνδιαλέξει τὰς μετὰ τὰ πρωῖνά γυμνάσια ὥρας, κίνησις πυρετώδης ἐπεκράτει ἐπὶ τοῦ ὀπλιταγωγοῦ « Ἡρας».

Ἀπὸ πέντε ἡδὴ ἡμερῶν, ὀλόκληρον τὸ πλῆρωμα, βοηθούμενον ὑπὸ πολυαριθμῶν ἀχθοφόρων ἰθαγενῶν, ἐργάζοντο νὰ γεμίσουν κάρβουνα τὰς κενωθεῖσας ἀποθήκας τοῦ πλοίου τῆς ἐργασίας δὲ ταῦτις συντελεσθεῖσαι, ἐπρόκειτο τώρα νὰ καθαρῶσιν ὅλα γενικῶς τὰ καταστρώματα καὶ τὰς κανονοστοιχίας δι' ἀφθόνων κάδων ὕδατος, νὰ χρωματίωσιν ἐξωτερικῶς τὰς πλευράς, ἐν ἐνὶ λόγῳ νὰ καλλωπίσουν τὸ πλοῖον ὀλόκληρον.

Ὁ πλοίαρχος τῆς « Ἡρας » Μανναρέ, ἦτο παλαιὸς καὶ πεπειραμένος ναυτικῆς, δύο κανόνας τηρῶν ἐξόχως διὰ τὴν καλὴν τοῦ πλοίου του διεύθυνσιν. Ὁ πρῶτος συνίστατο εἰς τὸ νάναγκάζη τοὺς ναῦτας τοὺ νὰ ἐργάζωνται νυχθημερόν, ἐφ' ὅσον τὸ πλοῖον εὐρίσκει ἡγχιροβολημένον ὁ δεύτερος δὲ εἰς τὸ νὰ μὴ τοὺς πληρώνη τοὺς μισθοὺς τῶν ἢ τὴν προτεραίαν τῆς ἡμέρας τοῦ ἀπόπλου. Οὕτως οἱ ναῦται του δὲν ἠδύναντο νὰ ἐξοδεύωσι τὰ χρήματά των μεθουκοπούντες, ἐγίνοντο δὲ οὕτω καὶ καλοὶ υἱοὶ καὶ καλοὶ ἀδελφοὶ καὶ καλοὶ γονεῖς, ὅσον οἱ ναῦται οὐδεὶς ἄλλου γαλλικοῦ πλοίου.

Οὕτως ἡ μεγάλη ἡμέρα τῆς πληρωμῆς ἦλθεν. Ἀπὸ πρωῖας, ἐνωρὶς ἐ φροντιστῆς τοῦ πλοίου, κομψὸς τις κύριος βοστρυχισμένος καὶ μεμυρωμένος, ὁ κ. Γιλβερτ, ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν ξηρὰν, μὲ τὸ ἔξυλινον γρηματοκιβώτιόν του, τὸ συνδεμένον

δι' ἐλασμάτων σιδηρῶν, διὰ νὰ πάρη ἀπὸ τὸ Ταμεῖον ἀνάγκαστα πρὸς πληρωμὴν χρήματα.

Μετὰ μίαν ὥραν εἶχεν ἐπιστρέψῃ.

« Νὰ ὁ παρᾶς, ὁ παρᾶς! »

Εἰς διάστημα δύο δευτερολέπτων ἡ λέξις εἶχε διατρέξει ὀλόκληρον τὸ πλοῖον καὶ τὸ πλῆρωμα ἔχαιρέτα διὰ τὸν φαῖδρὸν του ἀναφωνήσων τὴν ἐπιστράφην τοῦ εὐεργετικοῦ κιβωτίου.

Ἡ μόνη τῶν ἀπογοητευσῶν ὑπῆρξεν ὅτι τῆς ἐπομένην μόνον ἐπὶ δύο ὥρας θά τοις ἐδίδετο ἄδεια νὰ ἐξέλθωσι. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπογοητευσὶς τῶν αὐτῶν παρήλαθεν ἔταν, περὶ τὴν μεσημέριαν, τὸ ἀγγλικὸν ἀτμόπλοῖον Δ ε ν κ α ν, προσερχόμενον ἐκ Καλκούτας, εἰσῆλθεν εἰς τὸν λιμένα. Καὶ οἱ ναῦται τῆς Ἡρας, τὰ πάντα λησιμονήσαντες, συνηθροίσθησαν καὶ παρηκολούθησαν μετὰ περιεργίας τὰς κινήσεις τῆς ἡγχιροβολήσεως καὶ τοὺς διαφόρους χειρισμούς, ὡς ἔάν πρῶτην φορὰν ἐπὶ ζωῆς των, παρίσταντο εἰς παρόμοιον θέαμα.

Ζ.

Εἰς τὴν ΠΑΓΟΔΑΝ ΤΗΣ ΦΑΛΛΙΝΗΣ

Μόλις ἐγκτασταθεῖς εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον Ταϊθάγκ, ἐπὶ τῆς προουμαίας τῆς Σαίγκον, ὁ κ. Κλοακὲν ἀνήσυχος, εἰσήτησε νὰ μάθῃ ποῖα ἦσαν τὰ μέσα τῆς συγκοινωνίας μετὰ τῆς ἀνω Κομβέδγης. Ἐπληροφορήθη ἁμείως αὐτὸς ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ Ξενοδοχείου, ὁ κ. Ταϊθάγκ, ἔτυχε νὰ εἶνε Ἀνναμίτης πολιτισμένος, μαθητῆς τῆς ἐν Σαίγκον Γαλλικῆς Σχολῆς τῶν Σενανῶν καὶ γκώστης βραθῆς παντὸς ὁ, τι ἀφεώρα εἰς τὸν τόπον του. Ἐνδεδωμένος κατὰ τὸν εὐρωπαϊκὸν τρόπον, ἐνήμερος εἰς τὰ ἦθη τοῦ καλοῦ κόσμου, ὁ ἐντιμος οὗτος βιομήχανος θὰ ἐπεριποιεῖ τιμὴν εἰς τὸ ἐπάγγελμα του ἐν οὐδέποτε πρωτεύουσῃ τοῦ κόσμου.

« Θέλετε νὰ ἐπισκερθῆτε τὴν ἀνω Κομβέδγην; » εἶπε πρὸς τὸν κ. Κλοακὲν. « Τίποτε εὐκολώτερον. Ὑπάρχει τακτικὴ συγκοινωνία. Κανονοφόροι τοῦ Κράτους διαπλέουν εἰς τοῦ μηνὸς ὅλους τοὺς ποταμοὺς τῆς ἐπαρχίας.

— Καὶ φεύγει προσεχῶς κανονοφόρος;

— Μετὰ ἑξ ἡμέρας. Θὰ σας ἀρέσῃ πολὺ. Εἶνε ἀδύνατον νὰ φαντασθῆτε τρόπον ἀπλούστερον καὶ ἀντώτερον ταξειδίου εἰς χώραν θερμὴν, ὡς τὴν ἰδικὴν μας.

— Καὶ ἔτσι θὰ ἠμπορέσω νὰ φθάσω εἰς τὰ εἰρήπια τῆς κερικῆς ἀρχιτεκτονικῆς;

— Τοῦλάχιστον θὰ ἠμπορέσετε νὰ πλησιάσετε τόσον, ὥστε ἐκεῖθεν νὰ εἶνε εὐκολὸς πλέον μικρὰ ἐκδρομὴ συμπληρωματικὴ.

Μόνον μερικὰς δυσκολίας θὰ εὐρετε ὡς πρὸς τὴν τροφήν, διότι ἐκεῖ δὲν ἔχουν εὐρωπαϊκὴν μαγειρικὴν. Ἀλλ' ἂν θέλετε, εἰμπορῶ ἐγὼ νὰ σας ἐ-

τοιμάσω κιβώτια εὐκολομετακίνηστα μὲ διάφορας κανοφόρους καὶ νὰ σας προμηθεύω ἕναν ὑπηρετήν κινῆσον, ποῦ νὰ ἠμπορῇ νὰ μαγειρεύῃ γαλλικὰ ὑπάρχον ἐδῶ τέτοιον, ἐκτὸς ἔάν προτιμῆσετε νὰ συμμορφωθῆτε μὲ τὸν τρόπον ποῦ μαγειρεύουν οἱ Ἀνναμίται, αὐτῆ δὲ εἶνε ἡ καλλιτέρα μέθοδος διὰ νὰ μὴ σας λείψῃ ποτὲ τίποτε.

— Ναί, ἀλλὰ διὰ νὰ συνηθίσω νὰ τρώω τὰ ἀναμμίτικα φαγητὰ πρέπει πρῶτα νὰ τα γνωρίσω . . . ἐγὼ δέ . . .

— Θὰ λάβω τὴν τιμὴν νὰ σας παραθέσω ἀπόψε ἐν ἀνναμιτικῶν γεῦμα, ἂν ἀγαπᾶτε, κύριε! » Ὁ ἀνθρωπος αὐτὸς εἶχε προχειρὸν τὴν ἀπάντησιν δι' ὅλα. Ὁ κ. Κλοακὲν ἔσπευσε νὰ δεχθῆ τὰς προτάσεις του καὶ νὰ μεταβιβάσῃ τὴν καλὴν εἰδησιν εἰς τοὺς συντρόφους του. Ἐν τῇ συνδιασκέψει τὴν ὅποιαν ἔκαμε μετὰ τῆς Κας Ὁμολλοῦ, ἀπερασίσθη ὀρτυτικῶς νὰ συνενωθῶσιν ὅλοι καὶ νὰ ὑπάγουν μαζί του νὰ ἐπισκερθῶσιν τὰ περιήρημα εἰρήπια. Τὸ ἀρχαιολογικὸν λοιπὸν τοῦτο προσήνημα ἐμελλε νὰ μεταβληθῆ εἰς ἀληθῆ ἐκδρομὴν διασκαδάσεως. Τὰ πράγματα ἤρχοντο οὕτω καλῶς καὶ αὐτὸς δὲ ὁ Κάξης, ὑπὸ τὴν ἐπιτροπὴν τῆς ἀλλαγῆς τοῦ περιβάλλοντος, ἐφαίνετο ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν ἀναλαβάνων γαλήνην ψυχῆς, ἥτις πρὸ πολλῶν μηνῶν τῷ ἦτο τι ἀγνωστον.

Ὅταν ὁ καύσων τῆς ἡμέρας ἠλαττώθη ὀλίγον, οἱ ταξειδιῶται ἐξῆλθον ὁμοῦ, διὰ νὰ λάβωσι γενικὴν τινα ἰδέαν περὶ τῆς πόλεως. Ἐγνώριζον ἦδη περὶ αὐτῆς ὅτι ἐσχημάτιζε κανονικὸν τετραγώνον ὀριζόμενον ὑπὸ τοῦ Δοναί, ὑπὸ δύο παραποταμίων παραλλήλων, ἐμβαλλόντων εἰς τὸν ποταμὸν καὶ ὑπὸ διωρυγος ἐγκαταίας ἐνοούσης τὰ δύο παραποτάμια.

Ἡ ὑπὸ τοῦ Δοναί ὀριζομένη πλευρὰ εἶνε ἡ ζωηροτέρα, μὲ τὸν στρατιωτικὸν καὶ τὸν ἐμπορικὸν αὐτῆς ὄρμον, τὰ δημόσια οἰκοδομήματα, τὰ πολυαριθμα πᾶσης προελεύσεως πλοῖα, τὸν περιπατόν της πρὸς τὴν ἀκρὰν Λεξέν, ὅπου ὑφύοιται ὁ Φάρος. Πρὸς τὸ ἑσπέρας πρὸ πάντων ἡ ὄψις τοῦ ποταμοῦ εἶνε ἐξόχως γραφικὴ καὶ φαῖδρά. Ὁ ποταμὸς χρησιμεῖται ὡς τόπος συνομισμοῦ εἰς πολυαριθμούς Κοχιγινῶν, οἱ ὅποιοι δὲν ἐγκαταλείπουν σχεδὸν ποτὲ τὰς προγαστορας αὐτῆς λέμβους καὶ τὰ ἐλαφρὰ ἀχυρόστεγα αὐτῶν πλοίαρια. Βλέπει τις γυναῖκας αἱ ὁποῖαι ἐκεῖ μαγειρεύουν, ἐκεῖ πλύνουν, ἐκεῖ γαλουχοῦν τὰ τέκνα των, τὰ ὅποια ἀναρτῶσι κατόπιν ἐντὸς κενιστρῶν ἐπὶ τῆς θολωτῆς στέγης τῶν πλοίων των. Ἀξία ἰθαγενῶν καὶ εὐρωπαϊῶν διασχίζουσι τὸν ποταμὸν καθ' ὅλας τὰς θευθύνσεις. Θὰ ἔλεγε τις ὅτι ὅλος ἐκεῖνος ὁ κόσμος ζῆ ἐπὶ τῶν ὕδατων.

Ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ἡ κίνησις εἶνε ἀντα-

ξία μεγαλοπύκνωσις. Πολυαριθμοὶ εἶνε οἱ διαβάται καὶ οἱ πλανῆδιοι ἔμποροι. Ἄνδρες καὶ γυναῖκες φοροῦσι σχεδὸν ὁμοίμορφον ἐνδυμασίαν, μακρὰν ἑσθῆτα, ἄνευ ζώνης, καὶ πλατὺ πανταλόνιον εἰς ἀμφότερα τὰ φύλα, ἡ κόμη εἶνε μακρὰ ἀναδεμένη εἰς κόρυμβον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς. Μόνον ὁ πῆλος διαφέρει καὶ τῶν μὲν γυναικῶν εἶνε ἐπίπεδος ἢ ἐπίκυρτος τῶν δὲ ἀνδρῶν κωνοειδῆς καὶ μέγας, εἰς πολλὰ δυνάμενος νὰ τοὺς χρησιμεύσῃ.

Ἡθὴ καὶ ἔθιμα νέα παρουσιάζοντο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν περιηγητῶν μας. Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Χάνδος προπάντων ἐδείκνυν μέγα ἐνδιαφέρον εἰς ὅσα ἐβλεπον. Ἐσταμάτων πρὸ τῶν ὑπαιθρίων πρατηρίων, ἐστολισμένων δι' ἀντικειμένων ἀγνώστων, ἐδωδῖμων παραδόξων, κοσμημάτων φανταστικῶν. Παρέτῃρον μετὰ τέρψεως ἔμιλλον παιδιῶν καθημένων κατὰ γῆς, ἐν κύκλῳ, τὰ ὅποια ἐπαίζαν τὴν σφαῖραν, ἀναρρίπτοντα αὐτήν, ὄχι διὰ τῆς χειρὸς, ἀλλὰ πότε διὰ τοῦ ποδός, πότε διὰ τοῦ ἀγκῶνος καὶ πότε διὰ τῆς κεφαλῆς . . . Παρηκολούθηον δὲ διὰ τῶν ὀφθαλμῶν κανένα πτωχὸν ἰθαγενῆ, ὁ ὁποῖος ἀντὶ μίας σ α π έ κ α ς (τοῦ μικροτέρου τῶν ἐκεῖ ἐν χρήσει νομισμάτων) ἠγόραζεν ἐν ἰνδικὸν κάρσον καὶ κύπελλον τείου, τὰ ὅποια ἀπῆρτιζον ὅλον τὸ γεῦμά του.

Ἐκαμαν τότε μικρὰν τινα συζήτησιν περὶ τῆς ἀξίας τῆς σ α π έ κ α ς, εἰς δὲ Ἀνναμίτης, ὁ ὁποῖος τοὺς ἤκουσε, τοὺς ἐπλησίασε καὶ τοὺς ἔδωκεν ἀγγλιστῶσα ἢ ἔλεον περὶ τῶν ἐγγυρῶν νομισμάτων πληροφορίας, ἐπιδείξας εἰς αὐτοὺς καὶ πληθὺν περιεργωτάτων, συλλογὴν δίσκων ἐκ ψευδαργύρου διατυπημένων ἐν τῷ κέντρῳ καὶ παρασμένον εἰς μακρὰν σειρήτιον. Ὁ Παῦλος καὶ ὁ Χάνδος ἐξήτασαν μετὰ περιεργίας τὰ πρωτογενῆ ταῦτα νομισματα, ἔστρεψαν δὲ κατόπιν τὴν προσοχὴν των πρὸς τὸν ὑποχρεωτικὸν ἰθαγενῆ. Ἦτο νέος εἰκοσιπέντε ἐτῶν τριακοντα ἑτῶν, ἀθλητικῶν διαστάσεων, ἀπλούστατα ἐνδεδυμένος κατὰ τὸν συρμὸν τοῦ τόπου καὶ κρύπτων τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ προσώπου του κατὰ τὸ ἡμισυ σχεδὸν ὑπὸ τὸν πέλοριον πῆλον, τὸν ὅποιον εὐλόγως ἀποκαλοῦν οἱ Ἀνναμίται ψ η λ ο θ ο ὕ ν ι. Ἐάν ὁ Παῦλος καὶ ὁ Χάνδος ἦσαν περισσότερο ἐξοικειωμένοι μὲ τὸν γενικὸν τύπον τῶν ἰνδοσινικῶν φυλῶν, θάναγενώριζον εὐκόλως ὅτι ὁ ὀμιλητῆς των ἀπεμακρύνετο αὐτοῦ ἐπισθητῶς. Δὲν εἶχε οὐτε τὴν σιμὴν ῥίνα, οὐτε τὰ ἐξωγακωμένα μῆλα, οὐτε τοὺς ἐπικλινεῖς ὀφθαλμούς τοῦ συνήθους Ἀνναμίτου ἄλλὰ τὰς χαρακτηριστικὰς ταύτας διαφορὰς δὲν τὰς ἐνόουν ἑξ ὄλων δὲ τοὺς ἔκαμνεν ἐντόπωσιν πρὸ πάντων ὅτι ὀμιλεῖ, ἰθαγενῆς αὐτὸς ἰνδοκινῆσος, μετὰ τῆς εὐκολίας τ' ἀγγλικά.

«Έπαιξείδουσα πολλές φορές μ' έμπορικά πλοία εις τὰς σιναϊκὰς θαλάσσας» τὸς εἶπεν ὁ ὑποχρεωτικὸς ἄνθρωπος, (καὶ πολλὰ συχνὰ ἐχρησίμευσα ὡς διερμηνεὺς εἰς τοὺς προϊσταμένους μου, συναλλασσομένους μὲ ἑμπόρους ἄγγλους... Ἐὰν οἱ κύριοι εἶχαν ἀνάγκην διερμηνείως, κατὰ τὴν διαμονὴν των ἐν Σαίγκλον, θὰ ἤμην εὐτυχὴς νὰ τοὺς προσφέρω τὰς ὑπηρεσίας μου.»

Ὁ Παῦλος ἐσκέφθη ὅτι εἰς διερμηνεὺς ἐδύνατο τῷ ὄντι νὰ τοὺς χρησιμεύσῃ, εἴτε κατὰ τὴν διαμονὴν των ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς Ἰνδοκίνας, εἴτε κατὰ τὴν ἐνδρομὴν των εἰς τὴν ἄνω Καμβόδγην καὶ, νεύσας εἰς τὸν ξένον νὰ τον ἀκολουθήσῃ, ἐκάλεσε τὰς κυρίας καὶ τὸν κ. Κλοακὲν διὰ νὰ τοὺς ἀνακαινώσῃ τὴν πρότασίν του. Ὁ συνταγματάρχης εἶχεν ἤδη ἐπιστρέψῃ πρὸ πολλοῦ εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον αἰσθανόμενος ζωηρὸν πόνον εἰς τὸ ἦπαρ, εἰς τὸ λ ἄ τ θ ε ρ καὶ διψᾶν φλογεράν.

Ἐκάλεσαν τὸν Ἀνναμίτην, τὸν ἐξήτασαν καὶ ἐν βραχείῃ ἠδυνήθησαν νὰ βεβαιωθοῦν ὅτι ἦτο εὐφυὴς καὶ ἐγνώριζε καλῶς τὰ τοῦ τόπου του· ἀλλὰ χάριν δουρικῆς βεβαιωτέρας ὁ κ. Κλοακὲν τῷ εἶπεν ὅτι ἐδέχετο προσωρινῶς τὰς ὑπηρεσίας του, οὕτω δὲ συνεπλήρωσαν τὸν περίπατόν των ὑπὸ τὴν ἀσχημάτιαν του.

Ὁ Κρά-Ὀγγ-Δίνχ-Κύ — ῥῥτως ἀνομάζετο ὁ διερμηνεὺς — κατεδείχθη ἐν διαστήματι μιᾶς ὥρας ἀληθῶς θαυμάσιος ξεναγός. Τοῖς ἔλεγε τὸ ὄνομα καὶ τοὺς ἐξήγει τὴν χρῆσιν ὄλων τῶν πραγμάτων, ἐγνώριζε τὰς τιμὰς εἰς σ α π ἔ κ α ε, ἐπρομήθευσεν εἰς τὰς κυρίας ἀντὶ ὀλίγων φράγκων ὀλόκληρον συλλογὴν ῥιπιδίων, περόνας κόμης ἐξ ἐλεφαντόδοντος καὶ διάφορα ἀνναμιτικά κομφοτεχνήματα. Ἐν ἐνὶ λόγῳ ἐπέστρεψαν εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον κενθουσιασμένοι μαζὶ του καὶ τὸν ἐκράτησαν ὀριστικῶς εἰς τὴν ὑπηρεσίαν των.

Τὸ γεῦμα ἦτο ἑτοιμον, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν δὲ τοῦ κ. Ταϊδάγκ, συνίστατο ἀποκλειστικῶς ἐξ ἑδεσμάτων χοιρινεζικῶν. Ὁ εὐφυὴς Ξενοδόχος δὲν ἐξήντησε χάριν τῶν ξένων του τὸν κατάλογον τῶν σπανίων καὶ παραδόξων φαγητῶν, τὰ ὅποια παρατίθενται, ἐν Ἰνδοκίνα, μόνον εἰς τὰς τραπέζας τῶν πλουσίων μαγδαρίνων· δὲν τοὺς προσέφερεν οὔτε σαλαγκάνας, οὔτε φωλεὰς χελιδόνων, οὔτε αὐτὰ κλωσσημένα, οὔτε μικροὺς τίγρεις, οὔτε πόδας ἐλεφαντος ἀπεξηραμένους, οὔτε ὀλοθύρια, οὔτε φιλέτον λεοπαρδάλεως, οὔτε κᾶν κοτολέτες ἀπὸ κροκόδειλον. Καλῶς σκεπτόμενος ὅτι ὁ σκοπὸς των ἦτον ἀπλῶς καὶ μόνον, νὰ βεβαιωθῶσι διὰ τῆς πείρας ἂν θὰ ἤμποροῦσαν νὰ συνειθίσουν ἀνναμιτικά φαγητά, ἠκέσθη νὰ τοὺς παραθέσῃ φαγητά τινα ἐκ τῶν συνηθεστέρων, ὀρυζαν βραστὴν, ἰχθῦν καπνιστόν, σαύρας ψητάς,

πῆταν ἐκ χρυσαλλίδων μεταξοσκώληκος, θαλασσίαν χελώνην, μηροὺς πιθήκου ὀπτούς, κοττολέτας κινῶς, σπόρους λωτοῦ, ἐξηραμένους εἰς τὸν ἥλιον καὶ φέτας ἀναγὰ· ἀντὶ ποτοῦ δὲ τῶν χωρὶς ζάχαριν.

Μιᾶ φωνὴ τὸ γεῦμα τοῦτο ἐκηρύχθη ἀποτρόπαιον. Ἡ Ἀνθὴ καὶ ἡ κυρία Ὀμολλοᾶ εἶπαν ὀρθὰ κοφτά ὅτι ταῖς ἐπροξένοι τὴν μεγαλειτέραν ἀηδίαν, ὁ ταγματάρχης καὶ ὁ κ. Κλοακὲν, ἂν καὶ δὲν ἐξεφράζοντο ῥητῶς, ἐφαίνοντο ὅμως ταῦτα σκεπτόμενοι. Μόνον ὁ Παῦλος καὶ ὁ Χάνδος ἐδοκίμασαν ἀπ' ἔλα καὶ ἰσχυρίζοντο ὅτι τὰ εὑρισκαν ἐξαιρετὰ· πρᾶγμα τὸ ὅποτον ὅμως δὲν τοὺς ἠμκόδισε νὰ ἐγκαταλείψουν τὸ ἀνναμιτικὸν γεῦμα καὶ νὰ ὑπάγουν μετὰ τῶν ἄλλων εἰς τὸ κοινὸν Ἐστιατόριον νὰ ἰκανοποιήσουν τὴν ζωηρὰν τὸν ὄρεξιν.

Ἡ χοιρινεζικὴ μαγειρικὴ δὲν ἔτυχε, ὀριστικῶς, τῆς ἐπιδοκίμασίας τῶν ξένων· ὡς ἐκ τούτου δὲ ὁ κ. Ταϊδάγκ ὑπεσχέθη ὅτι θὰ ἐφρόντιζεν ἀνευ ἀναβολῆς περὶ εὐρωπαϊκῶν προμηθειῶν, διὰ τὴν μελετωμένην ἐκδρομὴν.

Ἀλλὰ τί θὰ ἔκαμναν ἐν Σαίγκλον κατὰ τὰς θ' αὐτὰς ἡμέρας τῆς ἀναμογῆς; Ἐκδρομὰς εἰς τὰ περίχωρα, ἀπλούστατα. Ὁ κ. Ταϊδάγκ ὑπέδειξε πλείστα, ἀπεφασίσθη δὲ νὰ τὰς ἐγκαινίσωσιν ἀπὸ τῆς ἐπομένης διὰ περιπάτου εἰς τὸν Ὀρμον τῶν Κοκχοφοινίκων.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐπρόκειτο νὰναχωρήσουν, ἡ κυρία Ὀμολλοᾶ ἐδήλωσεν ὅτι ἦτο πολὺ κουρασμένη καὶ ὅτι δὲν ἐδύνατο νὰ λάβῃ μέρος εἰς τὴν ἐκδρομὴν, ὁ ταγματάρχης οὐδέποτε εἶχε σκεφθῆ σοβαρῶς νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ ἀφ' ἑτέρου δὲ καὶ ὁ κ. Κλοακὲν ἔκρινεν ὅτι θὰ νῦχαριστέτο πολὺ περισσότερο μένων ἐν τῇ πόλει καὶ ἐπιδιδόμενος εἰς ἀναζητήσιν ἀνναμιτικῶν ἀρχαιοτήτων ἀνὰ τὰς ἀγορὰς καὶ τὰ τζαμιά. Οὕτως ὥστε ἡ ἐκδρομὴ θὰ ἐγίνετο μόνον ὑπὸ τῆς Ἀνθῆς, τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Χάνδου, συνοδευομένων ὑπὸ τοῦ Κάκη. Ἀπεφασίσθη νὰναχωρήσουν διὰ μεγάλης λέμβου μὲ πᾶσιον, τὴν ὁποίαν ἐπεφορτίσθη νὰ ἐνοικίωσῃ ὁ Κρά-Ὀγγ-Δίνχ-Κύ. Ἐφόρτισαν ἐπ' αὐτῆς κᾶνιστρον μὲ τροφὰς καὶ κατὰ τὴν ἐννάτην τῆς πρωίας ἀπέπλευσαν.

Τὴν τελευταίαν στιγμὴν ὁ κ. Κλοακὲν ὀλίγον ἔλειψε νὰ μετανοήσῃ καὶ νὰναχωρήσῃ καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν τρελῶν ἐκείνων παιδίων ὡς τ' ἀπεκάλεϊ ἤδη ἐνδρομῶς. Ἀλλ' ἡ παρουσία τοῦ Κάκη ἦτο ἀρκετὴ νὰποδιώξῃ τοὺς φόβους του, ἡ δὲ κυρία Ὀμολλοᾶ εὑρίσκει τὴν ἐκδρομὴν τόσοσ φυσικὴν, ὥστε ἐκεῖνος δὲν ἐτόλμησε νὰ ἐπιφέρῃ τὴν ἐλαχίστην παρατήρησιν οὔτε κᾶν νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν πατρικὴν του μικροφυχίαν συνοδεύων τὸν Παῦλον,

Ἐπειτα ὁ διερμηνεὺς Κρά-Ὀγγ-Δίνχ-Κύ ἦτο πραγματικῶς πολῦτιμος ὑπρέτης. Δι' ὅλα ἐσιέθη, δι' ὅλα ἐπρόβλεψε, μέχρι τῆς ἀγορᾶς σαλάκων, ἀχυρίων καπέλλων μυτερῶν, καὶ χειροκτίων ἀκόμη μεταξωτῶν πρὸς προφύλαξιν τῶν χειρῶν. Ἐπὶ τέλους τὸ πλοιαρίον ἀνεκέτασε τὸ ἰστίον του, ὁ Κρά-Ὀγγ-Δίνχ-Κύ ἐκάθησεν ἐμπρός, ὁ Κάκης ὀπίσω καὶ τὰ τρία παιδιά ὑπὸ τὴν ἐκλινοῦ ὑφάσματος στέγην, καὶ τὸ ταξείδιον ἤρχισεν.

Ὁ ὄρμος τῶν Κοκχοφοινίκων, τὸ τέρμα τῆς ἐκδρομῆς, κείτοι ἀκριβῶς παρὰ τὸ στόμιον τοῦ Δοναί, ἀσφαλιζόμενος ὑπὸ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Ἁγίου Ἰσάβου, ἐφ' οὗ λάμπει τὸ σταθερὸν φῶς ὀραίου σιδηροῦ φάρου, κατασκευασθέντος ἐν Πα-

ρισίαις. Εἶνε παραλία χαριτωμένη ἀμμου λεπτῆς, περιφρασσαμένη ὑπὸ λόφων, σκιαζομένη ὑπὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς φυλλώματος τῶν κοκχοφοινίκων, καὶ γειτνιάζουσα πρὸς τὴν κοιλάδα τῶν ὑδρογαρῶν Νουμφαίων, ἥτις ὀφείλει τὸνομά της εἰς τὸν τάπητα τῶν ἐρυθρῶν λωτῶν, ὑπὸ τὸν ὅποιον κρύπτονται τὰ λιμνάζοντα αὐτῆς ὕδατα. Ἐδῶ ὁ ἀὴρ εἶνε ἐξαιρετός, παρ' ὄλην τὸν γινδυνιάδη ταύτην τῶν ἐλῶν γειτνίασιν· καθαρὸς καὶ δροσερός, διαρκῶς ἀνανεούμενος ὑπὸ τῆς θαλασσίας ἀέρας. Ἐδῶ λοιπὸν εἶνε τὸ προσφιλὲς καταφύγιον τῶν ἐν Σαίγκλον Εὐρωπαϊῶν κατὰ τὸ θέρος.

] Ἐπεται συνέχεια.]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΜΙΚΡΑ ΒΟΣΚΟΠΟΥΛΑ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Τί εὐτυχισμένα ποῦ εἶνε ὄσα παιδιά ἔχουν μητέρα καὶ πατέρα, καὶ ξεύρουν πόσο γλυκεῖα εἶνε ἡ ζέστη τῆς ἀγκαλιᾶς, πόση δροσιὰ ἔχει τὸ φίλημα ποῦ δίδουν τὰ χεῖλη π' ἀγαποῦν!

Τί εὐτυχισμένα ποῦ εἶνε ὄσα παιδιά ἔχουν σπιτάκι ποῦ μωσοβολᾷ οἰκογένεια, ὄσα ἔχουν καμαρούλα γιὰ νὰ μελετοῦν καὶ αὐλῇ γιὰ νὰ παίζουν!

Τί εὐτυχισμένα ποῦ εἶνε ὄσα παιδιά χαίρονται σὰν παιδιά τὴν ξέγνοιαστη, τὴν ἀφρόντιστη αὐτῇ ἡλικίᾳ, καὶ ἡ ζωὴ των εἶνε ὄλο γέλιο, ὄλο χαρὰ, ὄλο εὐτυχία!

Ἀλλὰ τέτοια εὐτυχισμένα παιδιά δὲν εἶνε ὄλα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Εἶνε καὶ κάποια ποῦ δὲν ἔχουν αὐτὴν τὴν τύχην.

Εἶνε καὶ κάποια δυστυχισμένα· αὐτὰ δὲν ἐγνώρισαν τί θὰ ἦτ' ἡ μητέρα ἀγκαλιά, τί θὰ ἦτ' ἡ ἀγάπη μητέρας· εἶνε σὰν λαουλοῦδᾶκια ποῦ δὲν τὰ βλέπει τὸ φῶς τοῦ ἡλίου καὶ μαραίνονται τὰ κακόμοιρα.

Ἐνα τέτοιο εἶνε ἡ Σταυρούλα· δὲν ἔχει μητερούλα· τὴν ἐσκέπασε τὸ χῶμα πρὶν ἀκόμα τὴν γνωρίσῃ τὸ καίμενο τὸ κορίτσι. Ἦταν μικρὴ ἀκόμα ἡ Σταυρούλα· μόλις θυμάται σὰν ἱστικὸ τὸ πρόσωπο τῆς μητέρας της. Δὲν ἐνοιωθε ἀκόμη καλὰ καλὰ τὸ δυστύχημά της· ἔκλαιε μόνο γιατί ἔκλαιεν ὁ πατέρας της. Ἄ! ἀργότερα ἐκατάλαβε τὴν πίκρα τῆς ὀρφάνιας! Ὁ πατέρας τῆς Σταυρούλας ἀπὸ τὴν λύπη του ἐγινε ἀδύνατος, ἀρρωστιαρῆς· μιὰ μέρα δουλεύει καὶ τρεῖς ὄχι· καὶ δὲν μπορεῖ οὔτε νὰ θρέψῃ καλὰ καλὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ τὸ κοριτσάκι του.

Μὰ ἔχει κόρη τὴν Σταυρούλα τὴν προκομμένη, τὴν νοικοκυρούλα Σταυρούλα, ποὺ φροντίζει γιὰ ὅλα μικρὰ καὶ πτωχικὰ εἶνε τὸ καλυδωσπιτό τους μὰ ὅλα εἶνε μέσα σὲ τάξι.

Ἔχουν καὶ μία ἀγελάδα καὶ μία κατσίκια· καὶ ἡ Σταυρούλα τὰς ἀγαπᾷ, ταῖς ἔχει δώση ὀνόματα, τὰς ἔχει φιλενάδες. Τὴν αὐγὴ αὐγὴ, ὅταν ἀκόμη ἡ χλόη εἶνε δροσολουμένη, τὰς πηγαίνει εἰς τὸ λιβάδι καὶ τὰς βόσκει. Τὸ βράδυ ἐστὶ σπιτάκι τὰς ἀρμέγει· μιά γαβάθα γάλα κρατεῖ διὰ τὸν πατέρα της, τὸ ἄλλο τὸ πηγαίνει σ' ἕνα ἀρχοντόσπιτο καὶ παίρνει ἕνα σωρὸ λεπτὰ κάθε μῆνα καὶ μ' αὐτὰ εἰκονομοῦνται.

Πολλοὶ θὰ ἴπουν: Τὸ καιμένο τὸ κορίτσι! τόσο μικρὸ εἰς τὰ βάσανα! ὄρφανό, μὲ πατέρα ποὺ νὰ μὴν ἔμπορῇ νὰ δουλεύῃ, ποὺ ὅλο παραπονιέται ὅπως παραπονιοῦνται εἰ ἄρρωστοι· καὶ νὰ μὴν ἔμπορῇ καὶ αὐτὸ νὰ τρέξῃ σὰν παιδί ξέγνοιαστο, ἐλαφρὸ σὰν πεταλούδα!

Καὶ ὁμως ἡ Σταυρούλα εἶνε πολὺ εὐτυχισμένη· εἶνε εὐτυχισμένη διότι κάμνει τὸ χρέος της· εἶνε ἡ παρηγοριὰ τοῦ πατρός της, εἶνε ἡ ἐλπίδα του καὶ τὸ στήριγμά του· ἡ καρδιά της τῆς λέγει πῶς αὐτὸ ποὺ κάμνει εἶνε καλὸ· δὲν τὴν νοιάζει γι' ὅλους τοὺς κόπους, γιὰ ὅλα τὰ βάσανα· καὶ ὁποῖος ἔχει μέσα τὴν χαρὰ αὐτὸς εἶνε εἰς τάληθια εὐτυχισμένος.

Ναί, εἶνε εὐτυχισμένη ἡ νοικοκυρούλα, ἡ προκομμένη Σταυρούλα.

ΚΑΛΟΣ ΚΑΙ ΚΑΚΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡ

Ἡ ἀγαθότης ἔχει ἐξ ὅλων τῶν ἀρετῶν τὸ μεγαλειότερον, θέλητρον εἶνε δὲ καὶ χρήσιμος εἰς τὸν ἔχοντα αὐτὴν διότι ἀφοπλίζει τὰ πάντα ὡς καὶ αὐτὸν τὸν φθόνον.

Περὶ τῆς ἀδελφῆς ἐνός τῶν βασιλέων τῆς Γαλλίας λέγεται ὅτι ἦτο τόσο καλὴ ὥστε δὲν ὑπέφερε νὰ κακολογοῦν κανένα ἐνώπιόν της. Ἔῃχε σπουδαίους λόγους δυσαρρεσκείας κατὰ κυρίας τινος τῆς αὐλῆς, ἡ δὲ θαλαμηπόλος της νομίζουσα ὅτι θὰ τὴν εὐχαριστήσῃ, ἤρχισε νὰ κατηγορῇ αὐτὴν.

— Σιωπὴ, σιωπὴ! μὴ λέγετε τοιαῦτα πράγματα! εἶπε διακόπτουσα ἡ πριγκίπισσα.

— Ἀλλὰ γνωρίζετε ὅτι λέγω τὴν ἀλήθειαν.

— Ἀληθείας τοιαύτου εἶδους δὲν θέλω νὰ μάθω.

— Ἡ κυρία ἐκείνη σὰς προσέβαλε φοβερά.

— Δὲν το ἐνθυμοῦμαι πλέον.

— Εἶνε ἐχθρὰ σας.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἐχθρὰ καμμιάς.

— Πῶς; δὲν ἔμπορῶ νὰ κατηγορήσω ὅσους θέλουν τὸ κακὸν σας;

— Ὅχι!

Τοιαύτον χαρακτήρα ἔχουσα ἡ εὐγενὴς ἐ-

κείνη δίσποινα θαυμάζετο καὶ ἠγαπάτο μὲ χρι λατρίας ὑπ' ὅλων ὅσοι τὴν ἐγνώριζον.

Ποῖα εἶνε τὰ γνωρίσματα τοῦ καλοῦ καὶ τοῦ κακοῦ χαρακτήρος;

Ἄς φέρωμεν δύο παραδείγματα.

Ἡ Σοφία εἶνε ἐπιεικής, δηλαδὴ συγχωρεῖ τοὺς τυχόν πρὸς αὐτὴν πταισοντας. Εἶνε καλὴ πρὸς ὅλους καὶ πρόθυμος νὰ κάμῃ ὅ, τι ἔμπορεῖ, θέλει δὲ νὰ εἶνε πάντοτε εὐάρεστος πρὸς τοὺς ἄλλους, καὶ δὲν θυμώνει ὁσάκις εὐρίσκει τὰ πράγματα διαφορετικὰ παρ' ὅσον τα νομίζει. Εἶνε εὐθυμος, δὲν μεταπηδᾷ αἰφνιδίως καὶ ἀνευ λόγου ἀπὸ τὴν χαρὰν, εἰς τὴν λύπην, οὐδὲ ἀπὸ τὴν λύπην εἰς τὴν χαρὰν δὲν εἶνε γρυιᾶρα, βλέπει τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλὴν τῶν ὄψιν. Ἐχει πάντοτε τὸ μειδίαμα εἰς τὰ χεῖλη, τὸ μειδίαμα τὸ ὁποῖον εἶνε συνήθως ἀντανάκλασις ἀγαθῆς καρδίας. Εἶνε εὐτυχῆς καὶ κάμνει καὶ τοὺς περὶ αὐτὴν εὐτυχεῖς. Ἡ Σοφία ἔχει καλὸν χαρακτήρα.

Ἡ Εὐθλία τὸναντίον εἶνε πάντα μὲ καταδρασμένα μούτρα, σκυθρωπὴ, ἀνησυχεῖ δὲ ὅλον τὸ σπῆτι. Εὐρίσκει πάντα ν' ἀντίειπῃ εἰς κάστι, δὲν εἶνε ἀπὸ τίποτε εὐχαριστημένη καὶ

παραπονιέται ἀδιακόπως. Δὲν συμφωνεῖ ποτὲ μὲ κανένα. Ἄν οἱ ἄλλοι λέγουν ἄσπρο αὐτὴ λέγει μαῦρο ἢ τανάπαλιν. Ἐπαινεῖ τὸναντίον ὅ, τι κατηγοροῦν οἱ ἄλλοι. Εἶνε μιέγγικτη καὶ ἡ παρὰ μικρὰ λέξις τὴν πειράζει. Ἡ ζωὴ της εἶνε διαρκὲς μάλωμα, κάκιωμα, ἀκατάπυστος δυσαρρεσκεία. Ὅλοι λέγουν μὲ τὸν νοῦν των: «τί ἀνυπόφορο κορίτσι!» κᾶπου, κᾶπου, τῆς το λέγουν καὶ φανερά. Ἡ Εὐθλία δὲν ἔχει καλὸν χαρακτήρα.

Ὅσοι ἔχουν καλὸν χαρακτήρα ἀποφεύγουν τὰς φιλονικίας, εὐρίσκουν πάντοτε περίστασις νὰ εἴπουν ἕνα καλὸν λόγον, νὰ δώσουν μίαν συμβουλήν νὰ δεῖξουν τὸ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐνδικίφρον. Διὰ τοῦτο τοὺς ἀγαποῦν ὅλοι.

Τινὲς ὅταν τοὺς κάμουν παρατήρησιν ὡς δικαιολογίαν λέγουν:

— Τί νὰ κάμω, τέτοιος εἶνε ὁ χαρακτήρ μου!

Ὁ χαρακτήρ των! ἀλλὰ ποῖος τὸν ἔκαμε τὸν χαρακτήρα των; ποῖος ἄλλος παρὰ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι; διατί ἐν τῷ ἀλλάζουν; περιμένουν λοιπὸν νὰ ριζωθῇ τὸ κακὸν ὥστε νὰ μὴν ἔμπορῶν νὰ το ἐκρίζωσιν πλέον; Σταματᾷ κανεὶς μικρὸν ρυάκι, ἀλλ' ὅχι καὶ μεγάλον ποταμόν.

Ἄν λοιπὸν δὲν θέλουν νὰ εἶνε διὰ παντός δυστυχεῖς καὶ νὰ κάμνουν δυστυχεῖς καὶ ὅλους τοὺς οἰκείους των, οἱ ἔχοντες κακὸν χαρακτήρα ἄς λάβουν μίαν γενναίαν ἀπόφασιν καὶ ἄς διορθωθῶν. Τοῦτο δύναται νὰ γίνῃ καὶ βαθμυδόν.

Παραδείγματος χάριν τινὲς ἐξ ὑμῶν, καλοὶ μου φίλοι, κακιοῦν τὴν δυσάρεστον ἐλαττώμα! ὅταν ἔλθῃ ἡ στιγμή, μὴ παρασυρθῆτε ὑπὸ τὴν συνήθειαν, παλαιάσατε κατ' αὐτῆς καὶ νικήσατε.

Ἐπειτα ἐπιτεθῆτε κατ' ἄλλου ἐλαττώματος. Κατὰ τῆς ἀντιλογίας. Μερικοὶ εὐρίσκουν εἰς ὅλα ν' ἀντίπουν. Μὲ τὸν τρόπον, μὲ τὸν τόνον τῆς φωνῆς των χαλοῦν καὶ τῶν ἄλλων τὴν διαθέσιν καὶ τὴν ἰδικήν των. Διατί δὲν μιμοῦνται τὸν Φραγκλίον, τοῦ ὁποῖου αἱ ἐξῆς γραμμαὶ ἀποδεικνύουν μετὰ ποίας ἐπιμονῆς ἀπεφάσισε νὰ διορθωθῇ τὰ ἐλαττώματά του;

«Εἰς τὴν νεότητά μου, λέγει ὁ μέγας Ἀμερικανός, ἔλαβον τὴν τολμηρὰν καὶ δυσκόλον ἀπόφασιν νὰ φθῶ εἰς τὴν ἠθικὴν τελειότητα. Ἐπεθύμουν νὰ προφυλαχθῶ ἀπὸ ὅλα τὰ ἐλαττώματα εἰς τὰ ὁποῖα ἠδύνατο νὰ μὲ παρὰ-

ρουσιν κακὸν φυσικόν, ἢ συνήθειαν, ἢ ἡ κακὴ συναναστροφή. Πρὸς τοῦτο δὲ ἔκαμα τὸ ἐπόμενον σχέδιον.

Συνέλεξα δώδεκα ἀρετὰς ὁποῖαι ἡ ταπεινοφροσύνη, ἡ ἐγκράτεια, ἡ οικονομία, ἡ εὐκρίνεια, ἡ δικαιοσύνη κτλ. ἀρετὰς τὰς ὁποίας ἐνόμιζα κυριωτέρας καὶ τὰς ὁποίας ἐπεθύμουν ν' ἀποκτήσω.

Ἐπειδὴ τὸ σχέδιόν μου ἦτο νὰ τὰς συνήθισω ὅλας ἀπεφάσισα ν' ἀφοσιωθῶ ἰδιαιτέρως ἐκάστην ἐβδομάδα εἰς μίαν ἐξ αὐτῶν χωρὶς ὁμως νὰ παραμελῶ καὶ τὰς ἄλλας.

Πρὸς τοῦτο ἐσχημάτισα βιβλίον ἐκ δώδεκα σελίδων, ἐπὶ ἐκάστης τῶν ὁποίων ἔγραψα τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν ἀρετῶν τούτων. Ἐχάρηκα ἐκάστην σελίδα μὲ κόκκινην μελάνην καὶ ἀπέτελεσα ἐπτὰ στήλας, ἐπὶ ἐκάστης δ' ἐξ αὐτῶν ἔγραψα τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν ἐπτὰ ἡμερῶν. Ἐπειτα ἐχάρηκα δώδεκα ἡμερῶν γραμμὰς, πρὸ ἐκάστης δὲ ἔγραψα τὸ ὄνομα μιᾶς τῶν δώδεκα ἀρετῶν. Ἐπὶ τῆς γραμμῆς ταύτης καὶ ἐπὶ τῆς στήλης τῆς ἡμέρας ἐσημαίωνα διὰ στιγμήματος μελάνης τὰ σφάλματα εἰς τὰ ὁποῖα εἶχα ὑποπέσει, κατὰ τὴν ὁμολογίαν τῆς συνειδήσεώς μου.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον λοιπὸν ἐν διαστήματι δώδεκα ἐβδομάδων ἠσκόμην εἰς ὅλον τὸ σύστημα τῶν ἀρετῶν μου, ἠδύναμην δὲ νὰ το ἱκαναλάθω τετράκις τοῦ ἔτους.

Ὅτε ἔθεσα εἰς ἐνέργειαν τὸ σχέδιόν μου ἐξέπλάγην ἰδὼν ὅτι εἶχα πολὺ περισσότερα ἐλαττώματα παρ' ὅσα εἶχα φαντασθῆ· ἀλλὰ κατῴρθωσα νὰ τα ὀλιγοστεύσω.

Εἶνε καλὸν νὰ μάθουν οἱ ἀπόγονοί μου ὅτι μετὰ τοῦτο τὸ μέτρον, βοηθούμενος καὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἀπέκτησα εἰς τῶν προγόνων των ἀδιατάρακτον εὐτυχίαν μέχρι τοῦ ἐβδόμηστοῦ ἐνάτου ἔτους αὐτοῦ, ὅποτε γράφει τὰς γραμμὰς ταύτας.»

Ὁ Φραγκλῖνος λοιπὸν διὰ τῆς ἰσχυρᾶς θελήσεώς του κατῴρθωσεν νὰ ἐκρίζωσῃ πάντα τὰ ἐλαττώματά του. Πράξετε καὶ σῆς τὸ ἴδιον, καλοὶ μου φίλοι, καὶ μὴ φέρετε τοῦ λοιποῦ ὡς δικαιολογίαν: «Τί νὰ κάμω; τέτοιος εἶνε ὁ χαρακτήρ μου!»

Ὁ ἀρχαῖος φιλόσοφος Πυθαγόρας ἀπῆτει ἀπὸ τοὺς μαθητὰς του, ἐκάστην ἐσπέραν, πρὶν κατακλιθεῖν νὰ ἐξετάζουσι τὰς πράξεις τῆς ἡμέρας καὶ νὰ ἐρωτοῦν ἑαυτοὺς: Ποῖαν ἡμέ-

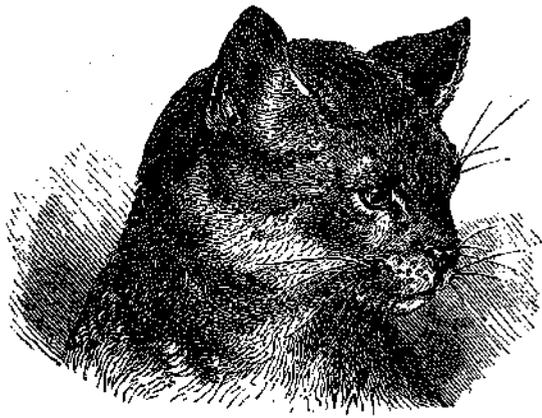
σιν τῆς ἡμέρας μου ἕκαμα; Ποῦ ἐπῆγα; Ποίους εἶδα; Τί ἐπραξα;

Ἄλλος δὲ φιλόσοφος εἰς τὰς παραγγελίας ταύτας προσέθετε καὶ τὰς ἐξῆς: Ἀπὸ ποίου σφάλμα διωρθώθην σήμερον; Ποῖον ἐλάτωμα ἐκολέμησα; Κατὰ τί ἔρινα καλλίτερος; Ἀυτὴν τὴν μέθοδον μεταχειρίζομαι ἔλε-

γει ὁ φιλόσοφος Σενέκας. Ἄφ' οὐ σβύσω τὸ φῶς καὶ κατακλιθῶ, ἐξετάζω τὴν συνείδησίν μου, καὶ ζυγίζω ὅλας τὰς πράξεις καὶ ὅλους τοὺς λόγους τῆς ἡμέρας. Δὲν κρύπτω τίποτε ἀπὸ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ ὡς ἀδέκατος δικαστῆς δὲν συγχωρῶ τίποτε εἰς τὸν ἑαυτὸν μου.» ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

Η ΓΑΤΑ

Ἡ γάτα σχετικῶς πρὸς τὰ ἄλλα ζῷα ἔχει σῶμα κομψὸν καὶ χαρίεν. Ὅπως δὲ τὸ σῶμα αὐτῆς εἶνε χαρίεν, οὕτω καὶ αἱ κινήσεις εἶνε κομφαὶ καὶ ἀνάλογοι πρὸς τὴν ἀξιοθαύμαστον τοῦ σώματος τῆς εὐλυγιστίαν. Παρατηρήσατε τὴν γάταν βαδίζουσαν πατεῖ τούς πόδας περιεσκεμμένως, τὸ δὲ βᾶδισμα διὰ τῶν βελουδίνων αὐτῆς ποδῶν εἶνε τόσον ἐλαφρόν, ὥστε οὐδόλως ἀκούεται. Καθ' ἑκαστον αὐτῆς βῆμα ἡ γάτα ἐπιδεικνύει ἡμῖν τὴν ἐξαιρετικὴν ταύτην τοῦ σώματος εὐλυγιστίαν, τὴν πλήρη χάριτος καὶ κομψότητος. Ἡ γάτα τότε μόνον ἐπισπεύδει τὸ βῆμά της ὅταν καταδιώκεται ὑπ' ἄλλου ζῷου ἢ τρομάξη ἐξαίφνης· τότε πηδᾷ ταχέως καὶ ἀλληλοδιαδόχως μέχρις οὐ κρυβῆ ἔν τινι γωνίᾳ ἢ ἀναρριχηθῆ ἐπὶ τοίχου ἢ δένδρου καὶ ἀποφύγη τὸν κίνδυνον. Ἀναρριχᾶται δὲ εὐχερῶς καὶ ἐπιτηδείως ἐπὶ τοίχων ἀνωμάλων καὶ δένδρων διὰ τῶν ἀγγιστροειδῶν αὐτῆς ὀνύχων καὶ δύναται δι' ἐνὸς καὶ μόνου πηδήματος νὰ φθάσῃ εἰς ὕψος δύο ἢ καὶ τριῶν μέτρων. Ῥιπτομένη ἀπὸ ὕψους ἵσταται πάντοτε ὀρθία ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν, οἰκονδηπότε θέσιν καὶ ἂν εἶχε πρὸ τῆς πτώσεως, ἐγγίζει δὲ τὸ ἔδαφος σχετικῶς ἡσυχῶς καὶ ἄνευ κρότου ἔνεκα τῶν μαλακῶν σφαιρωμάτων τῶν κάτωθεν τῶν δακτύλων της. Εἶνε δὲ ὄντως περιεργὸν πῶς ριπτομένη ὑπὲρ ὄχι μόνον ἀφ' ὕψου μέρους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τὴν περιστασίαν ταύτην ἔχει καιρὸν καὶ διάστημα ὅπως στραφῆ, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ μικροῦ ὕψους, ἀναστρέφεται ἀστραπηδῶν καὶ εὐρίσκειται ὀρθία ἐπὶ τῶν τεσσάρων ποδῶν.

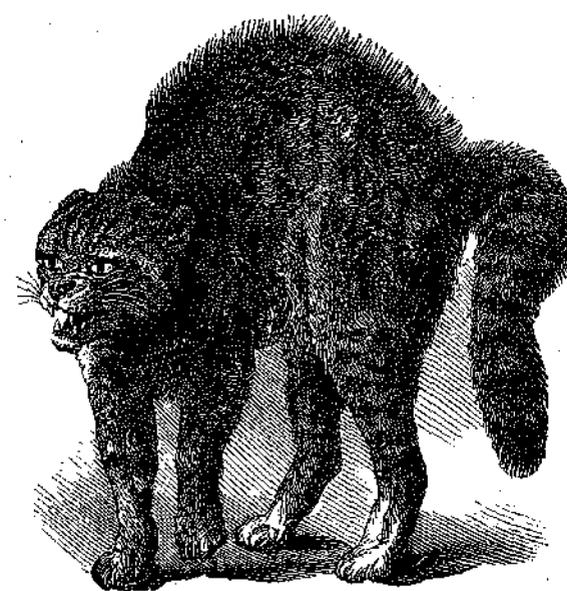

Ἡ φωνὴ τῆς γάτας εἶνε μὲν καθ' ἑαυτὴν ὀξεῖα, ἀλλ' εὐστροφὸς καὶ ἀνάλογος τῶν περιστάσεων καὶ τῶν ψυχικῶν αὐτῆς διαθέσεων. Νεοοὐρίζουσα κατὰ διαφόρους τρόπους ἔχει ἄλλην μὲν φωνὴν ὅταν ζητῆ τροφήν, ἄλλην ὅταν θωπεύηται, ἄλλην ὅταν ἐρίξη ἢ ἐτοιμάζεται πρὸς ἐριδα. Οὐδόλως ὁ κύων δύναται νὰ ἐκφράσῃ διὰ τῆς φωνῆς ὅσα ἡ γάτα. Τὸ νιὰ οὐ αὐτῆς εἶνε ποικιλώτατον, ὅτε μὲν παρατεταμένον, ὅτε δὲ βραχὺ ἢ διακεκομμένον καὶ παρακλητικόν, ἐκφράζον παράπονον, ἐπιθυμίαν ἢ ἀπειλήν.

Ἐξαιρετοὶ ἐπίσης εἶνε καὶ αἱ αἰσθήσεις τῆς γάτας, ἰδίως δὲ ἡ ἀφῆ, καὶ ἡ ὄρασις καὶ ἡ ἀκὴ. Χειροτέρα πασῶν τῶν αἰσθήσεων εἶνε ἡ ὄσφρησις, ὅπως εὐνκαί τις νὰ πεισθῆ εὐχερῶς παραθέντων εἰς τὴν γάταν ἀγαπητῶν φαγητῶν κεκαλυμμένων, τὸ ὁποῖον νὰ διακρίνῃ αὐτὴ μόνον διὰ τῆς ὀσμῆς, μὴ ἐνεργούσης ἄλλης αἰσθήσεως. Ποσάκις δὲ δὲν βλέπομεν αὐτὴν ἱσταμένην ἐν μέσῳ τοῦ δωματίου, προτείνουσαν τοὺς συσταλλομένους καὶ διασταλλομένους βῶθωγας καὶ κινούσαν βραδέως τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ἐνῶ συγχρόνως σείει ἡσυχῶς τὴν οὐρὰν ὅπως ἀνακαλύψῃ πόθεν ἔρχεται ἡ ὀσμὴ τοῦ φαγητοῦ, ἢν ἡμεῖς πρὸ πολλοῦ ἔχομεν αἰσθανθῆ!

Λεπτοτέρα τῆς ὄσφρησεως εἶνε εἰς τὴν γάταν ἡ ἀφῆ. Ἐὰν θίξωμεν ἐλαφρότατα μίαν καὶ μόνην τρίχα τοῦ μακροῦ καὶ ὀλιγοτρίχου αὐτῆς μύστακος, εὐθὺς ἡ γάτα συσπᾷ σπασμωδῶς τὸ δέρμα τοῦ μεταξὺ ἑνὸς καὶ παρεῶν ὑποστρογγύλου βύχου. Οἱ μύστακες λοιπὸν τῆς γάτας θεω-

ρητέοι ὡς ὄργανα ἀφῆς ἰδιάζοντα εἰς τὸ ζῷον τοῦτο καὶ τὰ πρὸς αὐτὸ συγγενῆ.

Λίαν ἀνεπτυγμένη καὶ ὀξεῖα εἶνε ἡ ὄρασις τῆς γάτας, ἀνάλογος πρὸς τοὺς μεγάλους αὐτῆς καὶ λαμπροὺς ὀφθαλμούς, τοὺς ὑπενθυμίζοντας εἰς ἡμᾶς τοὺς ὀφθαλμούς τῆς γλυκῆς. Αἱ γάται βλέπουσι καλῶς ὄχι μόνον ἐν καιρῷ ἡμέρας, ἀλλὰ καὶ ἐν ὄρα νυκτός, διότι ἡ κόρη τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, στενοῦται ἢ εὐρύνεται ἀναλόγως τοῦ ἀφθόνου ἢ ὀλίγου φωτός. Ἀξιοσημείωτον εἶνε ἐπίσης, ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς γάτας λάμπουσι τὴν νύκτα, ἰδίως δὲ ὅταν αὐτὴ εὐρίσκειται ἐν ἄργῃ. Ἡ ἰδιότης αὕτη, ἢν ἔχουσι καὶ ἄλλα ἀρπακτικὰ ζῷα καὶ αἱ γλαυκῆς ἐκ τῶν πτηνῶν, ἔδωκεν ἴσως ἀφορμὴν νὰ πλασθῶσι διάφοροι δεισιδαίμονες προλήψεις παρὰ τοῖς διαφόροις λαοῖς. Ἐ τὸ αἰσθητήριον τῆς ἀκοῆς τῆς γάτας εἶνε ἐπιτελιότερον ἀνεπτυγμένον.

Ἡ γάτα ἀδιακόπως γλύφεται καὶ πλύνεται καὶ στολίζεται. Ὅλαι αἱ τρίχες αὐτῆς ἀπὸ τῆς κεφαλῆς μέχρι τοῦ ἄκρου τῆς οὐρᾶς πρέπει νὰ εἶνε πάντοτε ἐν τάξει. Ἴνα λειανθῇ δὲ καὶ κτενίσθῃ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς λείγει τοὺς προσθίους αὐτῆς πόδας καὶ φέρει εἴτα αὐτοὺς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἄκρον τῆς οὐρᾶς δὲν μένει ποτὲ ἀκαθάριστον.

Ἡ γάτα ἔχει αἰσθησὶν τοῦ ὕψους καὶ ἀρέσεται θεωροῦσα κάτω ἀφ' ὕψου. Ἀναρριχᾶται ἐπὶ καθέτων δένδρων μέχρι τῆς κορυφῆς αὐτῶν, ἀγνοοῦσα ἂν δύναται νὰ κατέλθῃ κατόπιν. Ἀνελ-

θοῦσα ὅμως καταλαμβάνεται ὑπὸ μικροῦ φέβου, διὸ καὶ μένει ἐνίοτε ἐπὶ τοῦ δένδρου μέχρις οὐ καταληφθῆ ὑπὸ πείνης, ὅτε ἐπικαλεῖται βοήθειαν. Ἔλεος ἀποφασίζει νὰ κατέλθῃ καὶ κατέρχεται, ἀλλὰ μόνον βαδίζουσα πρὸς τὰ ὀπίσω.

Πρὶν ἢ πηδῆσθαι μέγα πῆδημα, ὑπολογίζει πρῆτερον τὴν ἀπόστασιν, ἀναμετρεῖ τὰς δυνάμεις αὐτῆς καὶ τὴν ἐπιδεξιότητα, δοκιμάζει, οὕτως εἰπεῖν, ἑαυτὴν.

Τὸν ἄνθρωπον διακρίνει ἐκ τῆς ἐνδυμασίας καὶ ἐκ τῆς φωνῆς. Θέλουσα νὰ ἐξέλθῃ ζητεῖ νὰ τῆς ἀνοίξωμεν τὴν θύραν· ἔχει μνήμην τοῦ τόπου ἐξαιρετον καὶ ἀσκεῖ αὐτὴν τελειοποιουμένη ἀδιακόπως. Διέρχεται δι' ὅλων τῶν οἰκιῶν τῆς γειτονείας, δι' ὅλων τῶν δωματίων, ὑπογείων, διὰ τῶν ἐντὸς τοῦ ταβανίου, διὰ τῶν ἀποθηκῶν καὶ τῶν κελλαρίων. Εἶνε ζῷον ἀποκλειστικῶς προσκεκολλημένον εἰς τὸν τόπον, καὶ διὰ τοῦτο καὶ τὸ κοινὸν λόγιον, ὅτι ἀγάτος γνωρίζει σπιτί καὶ ὄχι νοικοκύρη. Κατὰ τὴν μετοίκησιν ἢ δὲν φέρει ποσῶς τῆς οἰκίας, ἢ ἐπανέρχεται εἰς αὐτήν.

Ἡ γάτα, ἂν καὶ εἶνε σχετικῶς πρὸς ἄλλα ζῷα μικρὰ κατὰ τὸ σῶμα καὶ κατὰ τὴν δύναμιν ἀσθενεσττέρα, ἔχει ὅμως θάρρος ὅπως ἀντεπεξέλθῃ καὶ κατὰ τῶν μεγάλων ἐπικυνῶν καὶ αὐτῶν τῶν μολοσσῶν. Βλέπουσα κύνα κυρτοῦ τὴν βόχην αὐ-

τῆς σχηματίζουσα χαρακτηριστικώτατον ὕβον, οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς σπινθηροβολοῦσιν, ἐκφράζοντας

ὄργην ἢ αἰφνιδίως ἐκρηγνυσμένην τὴν μετὰ εἶδος τινὸς φρίκης. Φυσῶ ἀπὸ μακρῶν διὰ τοῦ ἰδιόζουτος ἤχου, ὃν σχηματίζει διὰ τῶν χειλιῶν καὶ τῶν ἐδόντων τῆς ζήτησι παντὶ τρόπῳ νὰ διαφύγη καὶ σωθῆ· πηδᾷ ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐπὶ τοῦ γείσου τοῦ παραθύρου, ἐπὶ τῆς θερμάστρας, ἢ θέλει νὰ φύγη διὰ τῆς θύρας. Ἐγούσα τέχνα ἐπιτίθεται κατὰ τοῦ κυνῆς, ὅταν οὕτως πλησιάσῃ πρὸς τὴν κοίτην αὐτῶν καὶ μεθ' ὀρυκτῆς καὶ ἐνὸς πηδήματος ῥίπτεται κατ' αὐτοῦ, ἰδίως δὲ κατὰ τῆς κεφαλῆς καὶ καταξάνει φρικτωδῶς ὀφθαλμούς τε καὶ πρόσωπον.

Αἱ γάτα γεννᾷσι δις ἢ καὶ τρίς τοῦ ἐτους, τὸ μὲν κατὰ τὰ μῆσα Νοεμβρίου, τὸ δὲ κατὰ τὰ τέλη Μαρτίου. Γεννῶσι δὲ 5-8 τυφλά τέκνα, ἀτινα ἀνοίγουσι τοὺς ὀφθαλμούς των περὶ τὴν ἐνάτην ἡμέραν.

Πρὸ τοῦ τοκετοῦ ἡ μήτηρ ζητεῖ κρυφίον τι μέρος συνήθως ἐπὶ ἀχρῶν ἢ χέρτων, ἢ κοίτην τινὰ ἄλλην μεταχειρισμένην καὶ ἐντὸς αὐτῆς κρύπτει τὰ μικρὰ τῆς ὅσον τὸ θυγατρὸν μακρότερον χρόνον.

Ἡ γάτα παρατηροῦσα κίνδυνον μεταφέρει τὰ τέκνα τῆς ἀλλάξαι συλλαμβάνουσα αὐτὰ διὰ τοῦ στόματος. Ἐὰν δὲ ἀφαιρέσωμεν ταῦτα κρυφίως ἀπὸ τῆς παιδικῆς κλίνης, ἡ μήτηρ τὰ ἀναζητεῖ ἐπὶ μακρὸν χρόνον καὶ φροντίζει νὰ τα ἐπανεῦρη. «Ἐγούμεν ποτε» γράφει φιλόλογός τις «δῶση τὰ μικρὰ τῆς γάτας τῆς οἰκίας μας εἰς τινὰ ἐργάτην κατοικοῦσαν περὶ τὰ χίλια βήματα μακρὰν. Τὴν ἐπομένην ἡμέραν ὅλα τὰ γατάκια εὕρισκοντο ἐν τῇ οἰκίᾳ μου εἰς τὴν παλαιάν θέσιν των.»

Ἀξιοθαύματος ἐπίσης εἶνε καὶ ἡ μητρικὴ τῶν γάτων πρὸς τὰ τέκνα των φιλοστοργία. Ἡ μήτηρ παρασκευάζει τὴν κλίνην, ἐφ' ἧς θὰ τεθῶσι τὰ νεογνά, τὴν φωλεάν, καὶ μεταφέρει αὐτὰ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον, ἅμα ὡς κισθάνθη κίνδυνον. Θηλάζουσα δὲ ἐγκαταλείπει αὐτὰ ποτὲ, πλην μόνον ἵνα φροντίσῃ περὶ τροφῆς δι' ἑαυτὴν καὶ διὰ τὰ τέκνα τῆς.

Ἡ γάτα καταδιώκει ὅλα τὰ εἶδη τῶν ποντικῶν, ἰδίως δὲ τοὺς μικροὺς οἰκιακοὺς καὶ ἀγροτικοὺς. Μεγάλους μὲς, ὀροφίξας, δὲν διώκουσιν ὅλαι αἱ γάταί, ἀλλὰ τὸ πλείστον αὐτῶν. Ἡ γάτα ἐπίσης συλλαμβάνει τὰς μυγαλάς, αἵτινες ὀμοιάζουν κατὰ τὴν μορφήν καὶ τὸ μέγεθος πρὸς τοὺς ποντικούς, ἰδίως δὲ ὅταν εἶνε νέα καὶ ἀπειρος, ἀλλὰ δὲν τρώγει αὐτάς, ἴσως διότι ἀπαρέσκειται εἰς τὴν ἐλαφρὰν ὀσμὴν τοῦ μύσου, ἣν τὰ ζῷα ταῦτα ἀναδίδουσι· γρηγορίτεραι γάταί ἀφίνουσιν αὐτάς νὰ

τρέχωσιν ἀνενόχλητοι. Πρὸς ἀλλαγὴν ἐνίοτε φαγητοῦ ἢ γάτα συλλαμβάνει σαύρας, ἔρεις, μυίας, ἀκρίδας καὶ ἄλλα ἐντομα.

Κατὰ τὴν ὄψιν των μυῶν ἡ γάτα δεικνύει ἰσχυροτάτην ἐπιμονὴν καὶ λεπτοτάτην ἐπιθετικότητα. «Πολλάκις παρατήρησα τὴν γάταν,» λέγει ὁ Lopez, «ὅταν κἀθήται ἐνεδρεύουσα πρὸ τῶν ὀπῶν πολλῶν μυοφαλεῶν. Ἐὰν ἐκἀθήτο πρὸ τῆς ὀπῆς, ἡ ἀφάνειτο ὑπὸ τοῦ ποντικοῦ, ὅστις ἢ δὲν θὰ ἐξήρχετο οὐδαμῶς, ἢ θὰ ὑπεχώρει ταχέως. Κἀθήται λοιπὸν μεταξύ τῶν ὀπῶν καὶ προσηλώνει τὰ ὄπα καὶ τοὺς ὀφθαλμούς αὐτῆς εἰς ἐκείνην τὴν ὀπὴν, ἀφ' ἧς ἀκούει ἤχον ὑπόκωπον εὐθὺς κάτωθεν τοῦ ἐδάφους ἐξερχόμενον, καὶ κἀθήται οὕτως, ὥστε ὁ ἐξερχόμενος μὲς νὰ ἔχη πρὸς αὐτὴν ἑστραμμένα τὰ νῶτα. Οὕτως ἵσταται ἀκίνητος ἐπὶ χρόνον ἱκανόν, μὴ κινουσα οὐδὲ τὸ ἄλλως πολυκίνητον ἄφρον τῆς οὐραῆς, διότι πιθανόν νὰ τρομάξωσι διὰ τῶν κινήσεων αὐτῆς οἱ ὀπισθεν αὐτῆς εὕρισκόμενοι μὲς. Οὐαὶ δὲ εἰς τὸν μῦν, ὅστις ἐξέλιθη μικρὸν τι ἔξω τῆς φωλεᾶς! Καὶ ἂν δὲ ὀπισθεν αὐτῆς τολμήσῃ τις νὰ ἐξέλθῃ, συλλαμβάνεται τόχιστα, διότι ἡ γάτα δὲν ἀκούει μόνον ὅτι ὁ ποντικὸς ἐξῆλθεν, ἀλλ' ἀντιλαμβάνεται τοῦ ἤχου τόσο καλῶς, ὥστε, στρεφόμενη, ῥίπτεται ἀστραπηδῶν ἀκριβῶς πρὸς τὴν θέσιν ἔνθα ὁ μὲς εὕρισκεται, χωρὶς οὐδέποτε νὰ παρεκτραπῆ καὶ χάσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀνύχων τῆς.»

Ἀλλαγῶ ἀνατρέφουσιν τὰς γάτας καὶ χάριν τοῦ δέρματος, ὅπου ἐν Βελγίῳ καὶ εἰς τὰς χώρας τοῦ Μέλανος Ὄρου. Ἐν Βελγίῳ δὲ οἱ ὀπηρεταί, εἰσαρχόμενοι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν οἰκίας τινὸς, ζητοῦσι τὴν ἀδειαν ν' αναθρέψωσι καὶ ἀριθμῶν τινὰ γάτων χάριν τοῦ δέρματος.

Ἡ γάτα δὲν εἶνε ζῷον εὐρωπαϊκόν, ἀλλ' ἦλθεν εἰς τὴν Εὐρώπην μετὰ τῶσων ἄλλων θῶρων τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς πνευματικῆς ἀναπτύξεως ἐξ Αἰγύπτου. Ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Ἀριστοτέλους εἶτι γ α λ α ὀ ὠνομάζοντο τὰ διάφορα εἶδη τῶν ἰ κ τ ἰ δ ὠ ν (κοινῶς νυφίσσας), ἡ δὲ ἡμετέρα γάτα κατὰ τοὺς πλείστους τῶν ἐνασχοληθέντων εἰς τὴν ἱστορίαν τοῦ ζῴου τούτου, ἦτο κατὰ τοὺς χρόνους, καθ' οὓς ἔζη ὁ φιλόσοφος οὗτος, ἀκόμη ἀγνωστος εἰς τὴν Ἑλλάδα, μόνον δὲ γνωστὴ ἐκ τῶν διηγήσεων τοῦ Ἡροδότου, πρὸ τοῦ ὅποιου οὐδεὶς μνημονεύει αὐτήν.

[Ἐσταχυολογήθη ἐκ τοῦ ἐξαίρετου βιβλίου τοῦ κ. Σπυρ. Μηλιαρίκη Η ΓΑΤΑ, ἐκ τοῦ ὁποίου παρεχωρήθησαν ἡμῖν φιλοφρόνως καὶ αἱ ἄνω τρεῖς εἰκόνες.]

Ο ΕΞΥΠΝΟΣ ΣΩΤΗΡΗΣ

Ὁ Σωτήρης εἶνε υἱὸς μιᾶς χήρας ἡ ὁποία κατοικεῖ εἰς ἐν χωρίον· εἶνε καλὸ παιδί ἀλλὰ κάπως κουτό· διὰ τοῦτο καὶ οἱ συγχωρικοί του τὸν λέγουσιν εἰρωνικῶς ὁ ἐξυπνος Σωτήρης.

Μίαν ἡμέραν ἡ μητέρα του πόν ἐστειλεν εἰς τὴν γειτονικὴν κωμόπολιν νὰγοράσῃ ἕνα δρεπάνι. Κατὰ τὴν ἐπιστροφὴν του ἡ Σωτήρης ἐστρεφοῦριζε τόσον ἀδεξίως τὸ δρεπάνι ὥστε ἐπέσεν ἐπάνω εἰς ἐν ἀρνάκι πού εἶχε καὶ τὸ ἐσκότωσε.

—Κουτό παιδί πού εἶσαι! τῷ λέγει ἡ μητέρα του· δὲν ἔβαζες τὸ δρεπάνι μέσα ἔς ἕνα ἀμάξι ἀπ' αὐτὰ πού ἔρχονται ἔς τὸ χωριό μας φορτωμένα ἄχυρο ἢ χορτάρι; Ἀμὴ πού γνώσι!

—Συχώρεσέ με, μάνα, εἶπε ταπεινὰ ὁ Σωτήρης· ἄλλη φορὰ θάμαι πλεῖο γνωστικός.

Τὴν ἄλλην ἐβδομάδα τὸν ἐστειλε ν' ἀγοράσῃ βελόνια καὶ τοῦ ἐπαράγγειλε ἐπανειλημμένως μὴν τα χάσῃ.

—Μὴ σε μέλη! εἶπε μὲ θάρρος ὁ Σωτήρης. Ἐπῆγε καὶ ἐπέστρεψε εὐχαριστημένος.

—Λοιπόν, Σωτήρη; πούνε τὰ βελόνια;

—Εἶνε σὲ καλὸ μέρος. Ὅταν ἔβγαίνα ἀπὸ τὸ ἐμπορικόν, εἶδα πού περνοῦσε τὸ ἀμάξι τοῦ γειτονά μας Βαρλαμῆ φορτωμένο χορτάρι· ἔβαλα λοιπὸν ἐκεῖ μέσα τὰ βελόνια· εἶνε σὲ καλὸ μέρος, σοῦ λέγω.

—Σὲ καλὸ μέρος! σὲ τόσο καλὸ πού δὲν εἶνε δυνατό νὰ τα βροῦμε· ἔπρεπε νὰ τα καρφώσῃς ἔς τὸ καπέλο, ἀνόητο παιδί!

—Συχώρεσέ με! ἄλλη φορὰ θάχω τὸ νοῦ μου.

Τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα, μίαν ζεστὴν ἡμέραν, ὁ Σωτήρης ἐπῆγε νὰ πάρῃ βούτυρο. Ἐνθουμηθεὶς τὴν συμβουλὴν τῆς μητέρας του, ἔβαλε τὸ βούτυρον μέσα εἰς τὸ καπέλο του καὶ τὸ καπέλο του ἐπάνω ἔς τὸ κεφάλι του. Φανταζέσθε εἰς ποίαν κατάστασιν ἐπέστρεψε· τὸ βούτυρον εἶχε λυώσῃ καὶ ἔτρεχεν ἀπὸ τὰ μάγουλά του.

Ἡ μητέρα του ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην δὲν τῷ ἀνέθετε πλέον καμμίαν παραγγελίαν. Τέλος πάντων μετὰ κάμποσον καιρὸν ἀπεφάσισε νὰ τὸν στείλῃ νὰ πωλήσῃ ἕνα ζευγάρι κοτόπουλα.

—Ἀκουσε, τῷ εἶπε· μὴ πάρῃς τὴν πρώτην τιμὴν πού σου δώσουσιν· περίμενε νὰ σου δώσουσιν καὶ δευτέρη.

—Ἐκατάλαβα, εἶπεν ὁ Σωτήρης. Ἐπῆγεν εἰς τὴν ἀγοράν. Παρουσιάσθη εἰς ἀγοραστής·—Τὰ δίνεις τρεῖς δραχμῆς τὰ κοτόπουλα νὰ ξεμπερδεύωμαι γιατί βιάζομαι;

—Ὅχι· ἡ μάνα μου εἶπε νὰ μὴ δεχθῶ τὴν πρώτην τιμὴν πού μοῦ δώσουσιν· μόνον νὰ περιμένω τὴν δευτέρη.

—Ἐχει δίκαιον ἡ μητέρα σου, λοιπὸν ἡ δευτέρη μου τιμὴ εἶνε· δύο δραχμῆς.

—Ἄς εἶνε· μοῦ φαίνεται πῶς θάκανα καλύτερα νὰ πάρω τὴν πρώτην τιμὴν πού μοῦ δώσωκες. Μὰ πρέπει νὰ κάμω τί μου παράγγειλε ἡ μάνα μου. Μετὰ τὸ νέον τοῦτο κατόρθωμα ὁ Σωτήρης κατεδικάσθη νὰ μείνῃ εἰς τὸ σπίτι. Ἡ μητέρα του ἤξευρεν ὅτι ἐπεριπαίξαν καὶ αὐτὴν καὶ αὐτόν. Καὶ δὲν τὸν ἐστειλε πλέον πουθενά οὔτε νὰ πωλήσῃ οὔτε ν' ἀγοράσῃ.

ΣΥΝΔΙΑΛΕΞΙΣ

—Τὶ ζῷο πούνε αὐτὸς ὁ γαϊδαρός! ἔλεγεν ὁ Ἀντωνάκης κτυπῶν τὸν ὄνον του μὲ ὄλην του τὴν δύναμιν. Ὅσον καὶ ἂν τον κτυπήσω, δὲν ἰννοεῖ νὰ κινηθῇ!

Ἄ! ἂν ὁ ὄνος ἠδύνατο νὰ διηγήσῃ, ἰδοὺ ἀπάνω κάτω τί θὰ ἠκούεν ὁ Ἀντωνάκης:

—Δὲν εἶμαι τόσο ζῶον ὅσον θαρεῖς, ἀφεντικό μου· σὲ καταλαμβάνω πολὺ καλὰ· καὶ τὰ κτυπήματά σου τὰ νοιώθω πολὺ ἂν καὶ ὁ Θεὸς μου ἔδωκεν δέρμα χονδρότερον ἀπὸ τοῦ ἀλόγου· τὸ ἤξευρε βέβαια ὅτι θὰ ἐπιπτα εἰς τὰ χέρια κακῶν παιδιῶν. Σοῦ φαίνεται παράδοξον διατί δὲν τρέχω κάποτε. Νομίζεις ὅτι δὲν θέλω;

Ἀλλὰ κάποτε εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ στέκομαι νὰ ξεκουράζομαι· καὶ ἐγὼ ὁ δυστυχὴς ἀφ' οὗ εἶμαι τόσο φορτωμένος.

—Νὰ τα μοῦ! τώρα μοῦ στάθηκες καὶ τρώγεις γαϊδουράγκαθα· γούστο δά! λέγει ὁ Ἀντωνάκης.

—Ἄν τρώγω γαϊδουράγκαθα δὲν το κάμνω διότι μ' ἀρέσουν τόσο πολὺ, ἀπεντᾶ ὁ ὄνος· ἀλλὰ διότι σὺ μὲ τὴν ιδέαν ὅτι εἶμαι ὄθεν ὀλιγαρκῆς δὲν μου εἶδες νὰ φάγω ὅσο χρειάζεταιαι.

—Τώρα πάλιν τί σου ἦλθε; κυλίσσαι χάμου! —Ἄν μ' ἔξυγες μὲ τὸ ζυστρί ὅπως τὸ ἔλογόσας, δὲν θὰ εἶχα καμμίαν φαγοῦραν καὶ δὲν θὰ

ήναγκαζόμενη να τρίβωμαι κατά γής δια να μου περάσῃ.

— Νά σε ξύνω με τὸ ξυστρί σαν ἄλογο! Εἶσαι τόσο εὐμόρφος, αὐτὸ σου λείπει!

— "Αν δὲν εἶμαι εὐμόρφος ποῖος πταίει; Σὺ. "Αν μ' ἔτρεφες καλὰ ἂν δὲν μ' ἔκαμαν οἱ δικοὶ μας νὰ ἐργάζωμαι ὑπὲρ τὰς δυνάμεις μου, θὰ ἔδλεπες ἂν εἶμαι εὐμόρφος.

— Εὐμόρφος! μὲ τέτοια αὐτία;

— Ἐπειδὴ τόχα εἶνε μεγάλα! Ἀκριβῶς δὲ αὐτὸ ἤμπορῶ ν' ἀκούω τί γίνεται μακρὰν.

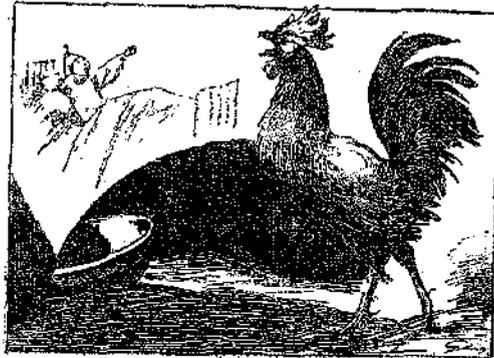
— Κ' ἔπειτα αὐτὴ ἡ μανιὰ σου νὰ πηγαίνῃς ἔς τὴν ἄκρην τοῦ δρόμου!

— Μὴ φοβείσαι! ὅπου πατῶ, πατῶ γέρα· ποτὲ μου δὲν ἐγλύστῃσα ἕως τώρα. Ὅταν ἦσουν μικρὰς σ' ἔβαζαν ἀφοβα ἄνω ἔς τὴν ράχι μου. Ἐπεριπατοῦσα αἰγὰ αἰγὰ τότε ἦσουν χαριτωμένο παιδί. Καὶ σ' ἀγαποῦσα· καὶ τώρα ἀκόμα θὰ σ' ἀγαποῦσα, ἂν ἦσουν κκλός.

Δὲν ἤξεύρω πῶς θὰ ἐτελείωνεν ἡ συνδιάλεξις, ἀλλὰ θὰ ἐπιθύμουν νὰ εἴπῃ τὰ ἐξῆς ἡ Ἀτωνάκης εἰς τὸν ὄνον του·

— Ἐγχεὶς δίκλιον· εἶμας κακός· ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν θὰ εἶμαι συγχώρησέ με.

Καὶ θὰ ἐθώπευα τὴν ράχιν τοῦ ὄνου.

Ο ΠΕΤΕΙΝΟΣ

Δέτε παράστημα εὐγενικό!
ὄαν περπατῶ καὶ συχνοκαμαρόνω·
τι θόρυβο, ποῦ κάνω, τί κακό!
πρῶτ' ποῦ τὸ λαρυγγί μου τεντόνω,
καὶ κοκορικό! κράζω, τί κακό!

Κυττάξετε τὴ φουντωτὴ μου οὐρὰ
πῶς εἰς τὸν ἥλιο χρυσοπραδινίζει
μὰ ὄταν θυμόνω κάποτε γερὰ
ἔ! ἄς κοπιᾶσῃ τότε ὄποιος ὄριζει,
χώρια ποῦ ἔχω πλῆκτρα φοδερά.

Δέτε παράστημα εὐγενικό!
ὄαν περπατῶ, καὶ συχνοκαμαρόνω·
τί θόρυβο! ποῦ κάνω, τί κακό!
πρῶτ' ποῦ τὸ λαρυγγί μου τεντόνω,
καὶ κοκορικό! κράζω, τί κακό!

M. X.

Νύχτα βαθεῖα ἔς τὴν πρώτην μου κραυγὴν
ὄ ὄρνιθῶνας ἔς τὴ στιγμὴν ξυπνάει·
τὸν γεωργό, πρὶν λάμψῃ ἡ αὐγὴ
τὸν κράζω ἔς τὰ χωράφια του νὰ πᾶν,
καὶ ψάλλω: Ἐμπρός! ὄ ἥλιος θε νὰ ἔβγῃ!

Τὸ στρώμ' του ἀθίνει δροσερός
ὄ δουλευτῆς πρὶν ἡ αὐγοῦλα δούσῃ·
ἔς τὴν κλίνην του ρεμβάζει ὄ ὄκνηρός,
μὰ ὄποιος χρόνια θέλει γιὰ νὰ ζήσῃ,
μὲ τὴν κραυγὴν μου ἄς ξυπνᾷ φαιδρός.

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Τὸ Ἐρέχθειον.

Ἡ μακροβιότης τῶν πτηνῶν.

Εἰς τὸ βίρειον μέρος τῆς Ἀκροπόλεως τὸ ἔδαφος ταπεινούμενον ἀποτελεῖ δύο ἀνισόπεδα· ἐπὶ τοῦ ἀνωμαλλοῦ τούτου ἐδάφους ἔκειτο τὸ πανάρχαιον ἱερὸν τοῦ Ἐρεχθῆως, ἐν τῷ ὀπίῳ ἔγινεν ἡ ἕρις τῆς Ἀθηνῶς καὶ τοῦ Ποσειδῶνος περὶ κυριαρχίας τῆς χώρας.

Τὸ ὑπὸ τῶν Περσῶν καὲν τῷ 480 Ἐρέχθειον ἀνωκοδομήθη ἐπὶ Περικλέους, ἐκ σεβασμοῦ δὲ ἀνηγέρθη ἐπὶ τῶν ἰχνῶν τοῦ προγεγεσμένου.

Ὁ ναὸς σχῆμα ἑλως διάφορον τοῦ συνήθους ἔχων περιλαμβάνει τρεῖς προστάσεις, θαυμασίας τέχνης καὶ ποικιλίας, αἰτίνες σχηματίζουσι πρὸς ἀνατολὰς νότον καὶ βορρᾶν τρεῖς εἰς τὸ ἱερὸν εἰσόδους.

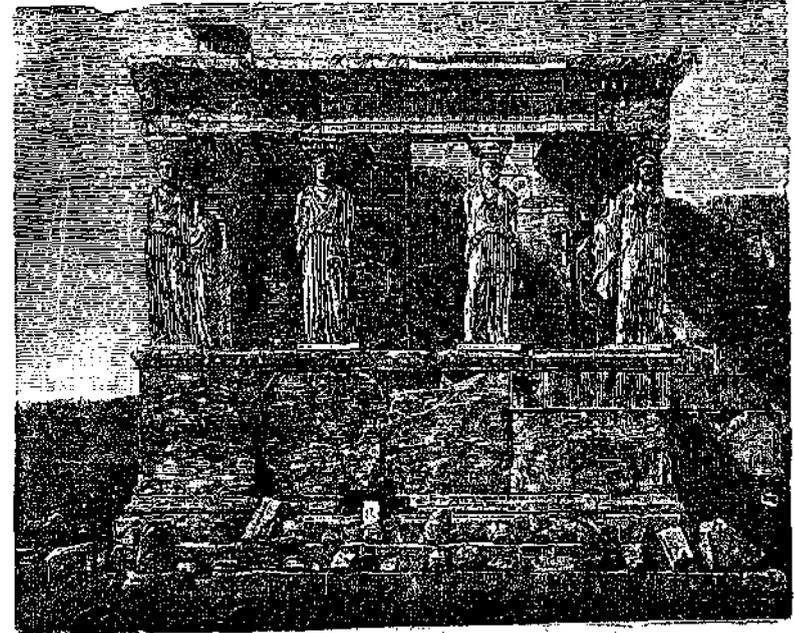
Μία ἐκ τούτων εἶνε ἡ πρὸς τὸ νοτιοδυτικὸν ἄκρον κειμένη πρόστασις τῶν Καρῶν. Ἐγχεὶς ὄ αὐτῇ ἀντικείμεναι ἐξ περικαλλέστατα ἀγάλματα νεανίδων τὰ ὄποια στηρίζουσι τὸ ἐλαφρὸν γείσωμα. Συνήθως τὰ ἀγάλματα ταῦτα καλοῦνται Καρυάτιδες, ἀλλ' οἱ Ἀθηναῖοι τὸ πάλαι ἀπεκάλουν αὐτὰ ἀπλῶς Κόραες. Ἐξοχον εἶνε τὸ κάλλος τῶν νεανίδων τούτων. Ἡ πλήρης πτυχῶν, ἀπλὴ μετὰ χέριτος προσαρμοζομένη στολὴ περιβάλλει σώματα ἀκμαῖα καὶ σφριγγῶντα. Αἱ εὔσωμοι παρθέναι κρατοῦσι διὰ τῶν βραχιόνων αὐτῶν τὸ γείσωμα ἄκωπως καὶ ἀβιάστως. Ἡ δευτέρη πρὸς δυσμὰς εἶνε ἀπομίμησις ἐξ ὀπίτης γῆς, τῆς ἀληθοῦς ἀφαιρεθείσης ὑπὸ τοῦ Ἐλγιν.

Πολλαπλασιασμοὶ.

Οἱ βόες οἱ ἀποτελοῦντες τὰς ἀγέλας, αἰτίνες ζῶσιν εἰς τοὺς ἀπεράντους λειμῶνας τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας, ὑπολογίζονται εἰς 80 ἑκατομμύρια, μεθ' ἄλλην τὴν φοβεράν κατανάλωσιν αὐτῶν, ἧς γίνεται καθ' ἑκάστην ἑκεὶ βόες καὶ ἀγελάδες σφάζονται μόνον χάριν τοῦ δέρματος καὶ τοῦ μελέτου, τὸ δὲ λοιπὸν κρέας ἀφίεται βορὰ τῶν ἀρπακτικῶν πτηνῶν καὶ τῶν σαρκοφάγων ζῶων. Τὰ ὄγδοῦντα ταῦτα ἑκατομμύρια τῶν ζῶων προέρχονται ἐν τούτοις ἐξ ἀγέλης ἀποτελουμένης ἐξ ἑννέκ' ὄντων ζῶων εἰσαχθέντων ἐξ Εὐρώπης εἰς Βρασιλίαν τῷ 1550.

Ὁ κύκνος εἶνε τὸ μακροβιότατον τῶν πτηνῶν· οἱ ζωολόγοι βεβαιοῦσιν ὄτι δύνανται νὰ ζήσῃ τρεῖς αἰῶνας. Ἐπειτα ἔρχονται ὄ ἱέραξ, ὄ ἀετὸς, καὶ ὄ γύψ. Γύψ συλληφθεὶς τῷ 1708 ἀπέθανε τῷ 1826 ἐν τῷ μεγάρῳ τοῦ Σχολιούρου παρὰ τὴν Βιέννην μετὰ ἑκατὸ δακαοκτῶ ἔτων αἰχμαλωσίαν.

Οἱ ψιττακοὶ καὶ οἱ κόρακες δύνανται νὰ ὑπερβῶσι

Τὸ ΕΡΕΧΘΕΙΟΝ

τὰ ἑκατὸν ἔτη· ὄ πετεινὸς ζῆ δέκα πάντε ἔτη μὲχρις εἴκοσι, ἡ περισσευὰ δέκα περίπου. Ἡ ἀηδὼν ἐντὸς κλωθίου σπανίως ὑπερβίνει τὰ δέκα ἔτη· τὰ κανάρια ἐντὸς κλωθίου ζῶσι δώδεκα ἔτη μὲχρι δέκα πάντε· ἀλλὰ τὰ ἐλεύθερα, ὄπως τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὰς Καναρίους νήσους, φθάνουσι εἰς μεγαλειτέραν ἡλικίαν.

Ἀρχαῖος ὑπολογισμὸς.

Χειρόγραφον τοῦ 15ου αἰῶνος εὐρισκόμενον ἐν τινὶ βιβλιοθήκῃ τῆς Εὐρώπης, περιέχει τὴν ἐπομένην σημείωσιν σχετικῶς πρὸς τὴν μακροζωίαν ζῶων καὶ φυτῶν.

Ὁ σκύλος διαρκεὶ ἑννέα ἔτη.

Ὁ ἵππος διαρκεὶ ὄσον τρεῖς σκύλοι (εἰκοσιεπτὰ ἔτη).

Ὁ ἄνθρωπος διαρκεὶ ὄσον τρεῖς ἵπποι (ὄγδοῦντα καὶ ἑν ἔτος).

Ο κόραξ διαρκεί όσον τρεις άνθρωποι (διακόσια σαράντα τρία έτη).

Η έλαφος διαρκεί όσον τρεις κόρακες (έπτακόσια είκοσι έννεα έτη).

Η όρως διαρκεί όσον τρεις έλαφοι (δύο χιλιάδες εκατόν όγδοήντα έπτά έτη).

Περιτόν να προσθίωσιν ότι οι ύπολογισμοί αυτοί ούδεμίαν έπιστημονικήν αξίαν έχουν, αλλά στηρίζονται αποκλειστικώς επί παλαιών παραδόσεων εύρισκομένων εις πολλούς συγγραφεύς της άρχαιότητος, ως τον Ησίοδον, Ηλίτιον, Πλάουταρχον κτλ.

Γεωγραφική παράδοσις περί 'Ηρακλείου.

Έν Γαλλία μεταξύ Μασσαλίας και 'Αρλς, εν μέσση γονιμοτάτης χώρας εκτείνεται πετρώδης και έρημος πεδιάς.

Κατά παράδοσιν τενα έγγύριον, τον παλαιόν καιρόν ειχεν έλθη εκεί ο 'Ηρακλής, άλλ' ο στρατός του κατετροπόθη υπό των γιγάντων, όστινας κατόικουν τότε την χώραν. Ο Ζεύς υπερασπιζόμενος τον υιόν του, έλιθοβολήσεν εκ του ούρανού τους άτιθάσσους

νικητάς και έκτοτε το μέρος άποτελεί εύρειαν πετρώδη έκτασιν.

Άφρηνημένος.

Καθηγητής γνωστός διά την άφρηναάδα του έκάθητο εις το γραφείον του βυθισμένος καθ' έλοκληρίαν εις την μελέτην, ότε έκφακε ή ύπνερρέξί του όραμα φωνάζουσα σπαρτακτικώς :

— Πάει, χάθηκα ! κατάπια την βελόνα μου.

Ο καθηγητής άπλόνει την χείρά του εις βελονοθήκην εύρισκομένην πλησίον του, και χωρίς να στραφή λέγει με την μεγαλειότητα ήσυχίαν του κόσμου.

— Νά, κόρη μου, πάρε μίαν άλλην !

Με ποιον ;

Ο Κουφοκεφαλάκης διηγείται εις φίλον του τα βίβανα του ταξιδίου του.

— Συλλογίσου, εκάθημην κοντά σ' ενν παράθυρο με καταιχυσμένο τζάμι, που ήταν αδύνατο να το άναϊβίσω. Κ' έπισυοτε κ' ένας άέρας !

— Και δεν άλλαζες θέτι, καίμνε ;

— Ν' άλλέξω θέσι ; με ποιον ; ήμουν μένος μέσ εις το βαγόνι !

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο ΜΙΜΗΤ. Μαμά, γιατί ο Θεός έκαιε τα ιατρικά πικρά ; Η ΜΑΡΙΚΑ. Τόσο πράγμα δεν έχεις, καίμνε ; αν ήταν γλυκά τα ιατρικά όλοι ν' άρρωστούν θα ήθελαν !

Έστάλη υπό του Ι. Θ. Δημητροπούλου.

*

Η διδασκαλίσα βλέπουσα την μικράν Δόλαν άπακούσαν εις το μάθημα της μουσικής, τή λέγει :

— Τι κάνεις αυτού, Δόλα ;

— Πολύ καλά, ευχαριστώ ! άπαντά αυτη.

Έστάλη υπό της 'Αγγελίας Τελεσιόλης.

*

— Τι θα γίνει όταν μεγαλώσης, έρωτά τον Κώστον εις οικογενειακός των φίλος.

— Θα γίνει δάσκαλος ! άπαντα ουτος σοβαρώς.

— Μα τότε πρέπει να είσαι έπιμελής, να μάθης πολλά γράμματα.

Και ο Κώστος :

— Μπα ! ο διδάσκαλος τάχα εινε άνόγηη να έξη γράμματα ; Έκείνος όλο φωτά και ήμείς του τα λέμε.

Έστάλη υπό της 'Ανθούλης Λυγαρίας.

*

Έν καιρώ βροχής έρωτά τον Κωστόκην ο πατέρας του :

— Ξέρεις, παιδί μου, γιατί βρέχει ;

Και ο Κωστόκης :

— Γιατι θα σφυγγαρίκουν οι άγγελαι τον ούρανό.

Έστάλη υπό της 'Ανθούλης 'Αμυγδαλάς.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ"

Μίαν νέαν φίλην θα παρουσιάσω σήμερα εις τας φίλας της «Διαπλάσεως» : την 'Ελληνίδα της Ροδόπης να την αγαπάτε όλοι όπως την αγαπώ εγώ : διότι εινε πολύ καλή κόρη έχει αγάπην, ένθουσιασμόν προς τα γράμματα : έπειτα εινε και φιλόπατρις και δι' αυτό εξέλεξε το ψευδώνυμόν της ψευδώνυμον όχι του άέρος αλλά με έννοιαν έχει και άλλα, και άλλα χαρίσματα και ή ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ εινε καταευχαριστημένη που απέκτησε μίαν τόσον καλήν φίλην.

Τι ώρατο ταξείδι έγκημαν το Δουκό Περιστέρι και ο Ζωήρος Νεβρός, τα αγαπημένα αδελφάκια ! 'Ακούσατε τι μου γράφουν από την 'Αγγλίαν. « Χθές επήγαμεν εις το νέον Brighton' έως την αποβάθραν πηγαίνομεν με άμάξι, και έπειτα εινε κάτι πλοιαράκια, με τα όποια πλέομεν τον ποταμόν. Εινε ωραίον να πλέη κανείς τον ποταμόν, διότι βλέπει ωραία σπιτικά και μικρούς λόφους. Το νέον Brighton εύρίσκειται άκριβώς εκεί όπου χύνεται ο ποταμός Μέρσεϊς εις την θάλασσαν. Έχει ωραϊαν παραλίαν με άμμο

που παίξομεν πολλές ώρας. Τι ωραία που διασκεδάζου τα καλά αδελφάκια, α !

Πόσον δικαιοσ ειχεν ο φιλόσοφος 'Αριστοτέλης, 'Αρχαίτε 'Ελλην', λέγων ότι ή άρετή εινε εν μεσότητι, εις το μέσον, μεταξύ δύο ελαττωμάτων (ως παραδειγματός κόρν η άνδρεία μεταξύ της δειλίας και της θρασύτητος) ! Δι υπερβολαί εινε κακάι. Μία ύπερβολή εινε να γράφομαι λύσεις, πνευματικά άσκήσεις, παιδικών πνεύμα και έπιστολή όλα μαζί επεί ενός τεμαχίου χάρτου, άλλη ύπερβολή να γράφεται κόθε πνευματική άσκήσις ή κόθε λύσις ή κόθε παιδικόν πνεύμα το καθέν χωριστά επεί ιδιαιτέρου τεμαχίου χάρτου, όπως έπραξες σύ, παιδί μου. Δι έμε και το πρώτον εινε βάσανος και το δεύτερον ήμωως. 'Ιδού λοιπόν τι θέλω άφ' ου είσαι τόσον πρόθυμος να συμμορφώθης προς την έπιθυμίαν μου : α) την έπιστολήν επεί ιδιαιτέρου χάρτου : β) τας πνευματικάς άσκήσεις όλας ήμωυ, επεί ιδιαιτέρου χάρτου γ) τας λύσεις έκάστου φυλλαδίου

όλας όρας, έπιστολή δ) το παιδικόν πνεύμα τέλος, έπιστολή Βεβαίως υπογογραφικόν λάθος έγινε και αντί λειμών έτέθη γεμίω, Ροδοπαία Άδρα.

Πολύ ευχαριστήβην εκ της έπιστολής σου, Ρόδον του 'Απριλίου' αλλά φεύ ! έθέσας τας πνευματικάς άσκήσεις σου εις το όπισθιον μέρος της έπιστολής σου δυστυχώς ένω δεν έμαθα άκόμη την τέχνην του να προιζώ το χαρτί όπως θέσω το εμπροσθιον μέρος της σελίδος εις τον φακέλλον των έπιστολών και το άλλο ήμισυ της αυτης σελίδος εις τον των πνευματικών άσκήσεων.

Δι εκ του 4ου τεύχους λύσεις έγιναν δεκταί, 'Ατρόμητε Πολεμιστά, ώστε μη φοβείσαι και εξακολούθει να μένης άτρόμητος.

Εις τον αδελφόν ή την αδελφήν έκάστου συνδρομητου έπιτρέπεται να λαμβάνουν μέρος εις τους διαγωνισμούς, 'Αλ. 'Αθ. Φαρακούη, άλλα μόνον αν δεν λαμβάνη μέρος ο ίδιος συνδρομητής. Έκαστη συνδρομή δίδει εις έτρα μόνον το δικαίωμα τούτο.

Σεις αυτοί εις την Λιβερούλην έχετε ωραϊον καιρόν, Καταϊκάκι της Μάνης : ήμεις εδώ δεν έχουμε δυστυχώς. Μήπως ήλθε ή 'Ελλάς αυτου και μετεκομισθη ή 'Αγγλία εδώ δια μερικους μήνας ; Ξέρω κ' εγω τι να ειπω ;

Καλή εινε ή έπιστολή σου, Ρλαδόμερη Μονομάχη, δεικνύει δε περιγραφικήν δύναμιν όχι κοινήν : άλλ' έχει και λάθη ύφους : « ο πάταγος της θαλάσσης προύβνει εις την όβην ήμιών σπάνιον θέαμα » αυτό εινε έσφαλμένον παιδί μου : ο πάταγος άποτείνεται εις την άκοήν και όχι εις την όρασιν : αν θέλγς να αποταβής εις τους όφθαλμούς πρέπει να εύρης άλλην εικόνα : τον όγκον των κυμάτων, τον άφρόν, κτλ. Ο ζωγράφος έχει ανάγκην πατάγου, όπως παραστήσει πρό των όφθαλμών μας πέλγαος εν τρικυμία ; 'Αλλά δεν πταίεις σύ, παιδί μου. Πόσον όλιγοι εκ των έλληνοπαίδων έχουν ιδέαν περί ύφους. Να ιδούμεν ποτε θα εύκαιρησώ να δημοσιεύσω σειράν άρθρων μετά παραδειγματίων και οδηγίων,

Γράψε μου συχνότερα, Δουκόν Τριεταγόφυλλοτ' : βεβαίως ο «Κληρονόμος του Ροδινούσου» εινε ωραϊότερον έργον : άλλα που ήμεις άκόμη : να ιδής έπειτα από μερικά φύλλα !

Χαίρω πολύ δια και εις σε άρίσκει το μυριστόρημα, 'Ανθισμένη 'Αμυγδαλία.

Έκλέγω το Λεοβία 'Αθώον, αγαπητή μου Α. Φ., και σου εύχομαι να κελადής γλυκά, γλυκά όπως αι άνήθονες της Λέσβου, αι πετρυνίζονται εις το ποικητόν άλλος όπου ήτο διαμμένη ή κεφαλή και ή λυρα του 'Ορφέως.

Μπα, μπα, τι λόγος, φίλη μου 'Αριάδνη Γ. Σκληρά ! με βαρύνεις με τας φλυαρίας σου ! καλέ γράψε μου ελευθέρως και όσον εύμορσείς περισσότερα : μάθε μέλιστα ότι περιμένο με πολυ ένδιαφέρον τας έντυπώσεις της έκδρομής σας εις Τατόιον.

Δεκτόν το ψευδώνυμόν σου, Μικρο Ναυπηγέ, και είθε να γίνει μίαν ήμέραν μεγάλος ναυπηγός.

Τα «Κενυρμέννα» όνοματά ή και τα «Μαγάκι γράμματα» 'Ατρόμητε Γ'φηλάντα, λογαριάζονται βχ : ως μία πνευματική άσκήσις, άλλ' ως τόσαι όσας δεικνύει ο αριθμός των, τόσαρες ή πέντε εις κτλ.

Το ζητηθέν σοι εστάλη, Ξενιτεμένο Πουλί. Διάλεξε λοιπόν εν άνθρωπικών ψευδώνυμον, καίμνε Η. Β. Α. Κρόμα όπως σ' ένα παιδί που θέλει δά να κάμη και τον έκφυνο να λέγη τόσας άνοησίας !

Δουκί Μαργαρίτα, (αυτό το ψευδώνυμόν σου εξέλεξε Μ. Θ. Α.) έλπίζω ότι τώρα πλέον θα μου γράψης συχνά. Ευχαριστως γίνεται δεκτόν το ψευδώνυμον του Γενναίος θσοείας.

Δύνασαι να στέλλης λύσεις, Μ. Α. Β. Να ελεύρες πόσον μ' ευχαριστεις Έβρος, του Δημο-

κλέους, ή αγάπη την όποιαν δεικνύετε, όλοι σας προς έμε εις το σπίτι σας ! Ω, πόσον εύτυχής είμαι εύρισκομένη εντός των καλλιτέρων έλληνικών οικογενειών, εντός άτμοσφαιρας αγάπης και εκτιμήσεως !

Και όμως είδες ότι άνητέσα, αγαπητή Τατιανή Π.Μ.Ζ. Ευχαριστως να λαμβάνης μέρος εις τους διαγωνισμούς, 'Αφήγητε Κεγαλήν. Η λύσις όμως έπρεπε να εινε επί άλλου φύλλου χάρτου, παιδί μου.

Όμοιμένη μαζί σου, Άλμα, 'Αριστέϊδη ; εινε δυνατόν και να το φαντασθής καν ; Και διατι να είμαι θυμωμένη με ένα παλαιόν φίλον μου, πιστόν, όπως μ' αγαπά τόσον ; Στείλε και άλλας πνευματικάς άσκήσεις, Καλλιτέχνα Φειδία.

Να στέλλης, να στέλλης και παιδικά πνεύματα και πνευματικά άσκήσεις, ω βεβαίωθητε καρδια.

Από το γράμμα σου ένόησα ότι είσαι καλή κόρη, Άννα, Κοσμητάτου. Το ψευδώνυμόν σου όμως δεν μου ήρσσε, δεν έκατάλαβα μέλιστα τι ήθελε να ειπή και δια τούτο δεν το έλαβα υπ' όβην.

Τα περί καταχρήσεως της έμπιστοσύνης μου εινε όρθότατα Ι. Α. Θεοφιλοπούλε : δεν σας είπα όμως να μου στέλλετε πίνακα των τοιούτων πνευματικών άσκήσεων ή παιδικών πνευμάτων δια να μη τα ύπολογίζω εις την κατώστειαν των άποτελεσμάτων ; Και σύ άκόμη τας λύσεις επί του αυτου φύλλου χάρτου με την έπιστολήν ;

Έύχομαι εκ καρδίας περαστικώς εις την μικροτέραν αδελφήν σου, Φίλιγγε Κελιδών, έλπίζω ότι το ροδιόν χρώμα της υγείας άντικατέστησεν ήδη επί των παρειών της την όχρηστια της ασθενείας.

Το ψευδώνυμόν σου εινε ωραϊόν, φίλε μου Κ. Κ. άλλ' εκεινο το μεγαλοσηής, τω δίδει πολλές αξιώσεις και δια τούτο στείλε μου δύο τρία άλλα δια να σοι εκλέξω εν.

Πολύ μου ήρσσαν ή έπιστολή σου, 'Αμφιλύχη εινε γεμάτη αίσθημα : ως προς το ποιήμα σου πρέπει να σοι ειπω πολλά, τόσον πολλά ώστε δεν εύμορσώ να τα ειπω εδώ.

Ός βλέπω εινε ανάγκη να γράψω κάτι περί σιτυουργίας, όμοιοκαταληξίας, ρυθμού ποιήσεως εν γένει προς οδηγίαν μερικων φίλων μου, όστινες δεν φαίνονται μεν να στερούνται ιδιοφυίας, άλλ' εις τους όποιους λείπουν μερικά υμελιώδεις γνώσεις.

Δι έπιστολαί σου, 'Ανθισμένη Λυγαριά, εξακολουθοϋν να με καταβόλουν. Αν ήξευρες πως ο' εγαυίασθηθι αν σε είδα έρχομένη με τόσον καλήν συντροφιά !... Σ' έφαιτόσθην ώσαν την 'Αρριμν παρακολουθουμένη από τας Νύμφας της. Πόσον εύχαιρημένη είμαι δια άγνωστον το Έδσομον Κρένον και την Νεραΐδα του Γιαλοδ και την Καρπάϊδα και την Παγίαν 'Αφροδίτην. Τας δίδα σήμεραν δια το καλώς όρίσασθαι εν εγκάρδιον φίλημα και είμαι βεβαία ότι θα μου γράψουν τακτικά, ότι θα μ' αγαποϋν όπως εγω τας αγαπώ ήδη, όπως σύ τας αγαπάς, ω 'Ανθισμένη Λυγαριά. Περιμένο μετ' άνυπομονήςται : το νιον αίνημα. Βεβαίως θα λαμβάνονται υπ' όβην αι λύσεις σου. Πείρι του ποιημάτός σου το όποϊόν μου ήρσσε κατ' άρχήν, δεν δύναμαι να σοι γράψω τίποτε λεπτομερέστερον σήμεραν, διότι το πράγμα θα μοι έδιδεν άφορμήν να ειπω πολλά και θα έπρεπε να γερμίσω τρεις τόσαρας σελίδας της «Διαπλάσεως». Είθε άλλοτε λοιπόν τας παρατηρήσεις μου.

Άφ' ου και καλά θέλεις να γίνω νονά σου, φίλε μου Δ. Π. Ο. εν των τριών σου ψευδωνύμων εκλέγω το Δεκοτρίγος ο Νομοθέτης, και σου εύχομαι να το τιμήσης όπως του πρέπει.

Ο Βόσπορος, ή Μαρία Θ. 'Ασλάν και άλλαι τινες άς μην άποροϋν διατι δεν δημοσιεύονται αι πνευματικάι των άσκήσεις ή αιτία ειναί άπλουστότη : διότι δεν στέλλουν συγγρόκος και τας λύσεις αυτών.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Δι λύσεις τῶν κάτωθι πνευματικῶν ασκήσεων εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 15 Μαΐου 1893]

108. Συλλαβογράφοι.

Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις, ζῶον τὸ δευτέρον μου. Ἐκεῖ πού σπίτια κίχουνε θὰ ἴδῃς τὰ σύνολόν μου.

109. Συλλαβογράφοι.

Μία θεὰ κ' εἰς στρατήγηός εἰδν συνενωθῶσι Φιλοσφον περίφημον οἱ δύο καθιστώσι.

110. Στοιχειογράφοι.

Ἡ λέξις μου τρισύλλαβος οὕσα πτητὸν σημαίνει Χωρὶς λαυρὸν καὶ κεφαλὴν ἤρωσ ἀρχαίος μένει.

111. Αἰνίγματα δημῶδες.

Ὅλη τῆ νύκτα ἀδειανά καὶ τὸ πρωὶ γεμάτα Γεμάτα τρέχουν καὶ πηδοῦν καὶ ἄδεια δὲν σαλεύουν.

112. Αἰνίγματα δημῶδες.

Μακρὸς μακρὸς καλόγερος μὲ πῆμα ζ τὸ κεφάλι.

113. Αἰνίγματα.

Εἶμαι μέγας, τὸσον μέγας πού ζ τὸν κόσμον δὲν χωρῶ. Μὰ ζ τοῦ Κώνωπος τὸ σῆμα εὐρυχώρως εἰσχωρῶ.

Εἰς τὰς πόλεις δὲν πηγαίνα, ζ τὰ χωρία περπατῶ. Σ τὰ δομάτια ἐμβαίνω, εἰς τὰ σπίτια δὲν πατώ.

Εἰς τὴν γλωσσάν σου ἐπάνω καθημερινῶς μὲ ἔχεις.

Οἱ σταυροὶ ν' ἀντικαταστάθωσι διὰ γραμμάτων οὕτως ὥστε ν' ἀναγινώσκονται καθέτως μὲν τὸ ὄνομα ἐνὸς τῶν Τιτάνων ὀριζοντίως ἀρχαία θεά, διαγωνίως δὲ ἐν τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω νῆσαι τοῦ Αἰγαίου καὶ ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω κράτος τῆς Εὐρώπης.

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς κατωτέρω ἐπιγραφῆς :

116. Πρόβλημα.

Γεωργὸς ἀποθανὼν ἀφῆκεν εἰς τοὺς 4 υἱοὺς του ἄγρον εἰς τὸν ὁποῖον ἦσαν φυτευμένα 20 δένδρα, 12 πορτοκαλάι σημεϊούμενα μὲ τὸ γράμμα Π καὶ 8 λεμονεῖαι σημεϊούμενα μὲ τὸ γράμμα Δ. Διέταξε δὲ ἐν τῇ διαθήκῃ του ὅπως ἕκαστος τῶν 4 αὐτοῦ υἱῶν λάθῃ ἴσον μέρος ἄγρου τοῦ αὐτοῦ σχήματος καὶ τὸ ὅποιον νὰ περιέχῃ 3 πορτοκαλάας καὶ δύο λεμονεῖας. Πῶς πρέπει νὰ μερισθῇ ὁ ἄγρος;

Table with 4 columns and 4 rows of Greek letters: Α Π Δ Π, Π Π Π Π, Α Δ Α Δ, Α Π Α Π, Π Π Π Π

Οἱ ἀλλόσποντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διευθύνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταβίνας.

Οἱ ἀλλόσποντες κατοικίαν συνδρομηταὶ παρακαλοῦνται νὰ γνωστοποιῶσιν ἡμῖν ἐγκαιρῶς τὴν νέαν των διευθύνσιν συναποστέλλοντες καὶ 25 λεπτῶν γραμματόσημον διὰ τὴν δαπάνην τῆς ἐκτυπώσεως τῆς νέας ταβίνας. Παράπονα περὶ μὴ λήψεως γύλλων γινώμενα μετ' ἀρτίου ἐπὶ τὸ πᾶν ἀπὸ τῆς ἐκδόσεως των εἶσιν ἀπαράδεκτα.

117. Πρόβλημα.

Ἐπαίτης ἐρωτηθεὶς πόσα λεπτὰ εἶχεν ἀπάντησε : "Ἄν εἶχα ἄλλα τόσα ἀπὸ ὅσα ἔχω τώρα καὶ τὸ ἕκτον ὅσων θὰ ἔχω τότε μὲ τὸ πέμπτον ὅσων ἔχω τώρα καὶ μὲ τὰ δέκα τὸ ὅποια θὰ μοῦ δώσης θὰ ἔχω 86 λεπτὰ. Πόσα εἶχε;

118. Κυβόλεξον.

Σχημάτισον κυβόλεξον ἐκ τριῶν λέξεων ὧν ἑκάστη νὰ περιέχῃ 3 γράμματα μία δὲ ἐκ τῶν λέξεων τοῦτων νὰ εἶνε ΑΡΑ.

119. Ἀπροστυχίαι.

Διὰ τῶν ἀρκτικῶν γραμμάτων 7 ποταμῶν σχημάτισον τὸ ὄνομα δένδρου.

120. Ἱστορικὴ ἐρώτησις.

Τίς ἐγένετο αὐτοκράτωρ τοῦ Βυζαντίου ἐξ ἀσῆμου γεωργοῦ καὶ πότε;

121. Καλλιτεχνικὴ ἐρώτησις.

Τίς κατασκεύασε τὸ ἔγαλμα τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς καὶ ἀπὸ τί ἐνεπνεύσθη ὁ καλλιτέχνης;

122. Λογοπαίγνιον.

Ποία πόλις τῆς Ἑλλάδος εἶνε δύο ἀσυμπίθαστα ὑγρά ἀναμειγμένα;

123. Φωνηεντόλεπον.

Ἐπιπένη δὲ τῆς Ἀργίας Τελεσίλλης.

124. Ἑλλησπασύμφωνον.

Ἐπιπένη δὲ τοῦ Κωνσταντοῦ Ἀριστοτέλους.

ΛΥΣΕΙΣ

- 44. Περὶ ἀνδρῶν (περὶ "Ἄνδρος). — 45. Πῶλος, πόλος. — 46. "Οὐμὲ, νυέ. — 47. Γέλιος ἑλος. — 48. Τὸ κανόλι τῆς ἐκκλησίας. — 49. Α Δ Α Β Η — 50. Γ — 51. "Ἄτμος εἰν' ἡ ἀρ. Α Ρ Η Σ — 52. "Ἄν κόψῃς ἕν ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν μέσην κατὰ τὸν μέσον. — 53. Ὁ χρόνος, μοχθηρὰ θεῆ, τὰ πάντα ἀλλοιόνοισ Βαίνεις καὶ ὄλα γίνονται πρὸ τῶν ποδῶν σου κόνις Ποτὲ δὲν ἐροθήθῃσι παρὰ τὸ βᾶδιμά σου. — 54. Τὸν α' ὄμιλον ἀπεστέλουν δέκα καὶ τὸν β' δεκατέσσαρες μαθηταί. — 55-57. Α' Γάλλος, ἄλλος, ἄλλος, ἄγγος, Ἄγγλος. — Β' Λόφος, λόχος, λόχος, τάχος, τοῖχος, τοῖος, τόνος, ὄνος, ὄρος. — Γ' Πέτρας, πέτρας, Πάτρας, παύρας, παύλας, Παύλος. — 58. Ὁ Ἄστακος. — 59. Ὀπλοστάσιον τοῦ Λυκούργου ἐλέγοντο τὰ Προπύλαια, Φανέρι δὲ τοῦ Διογένους τὸ μνημεῖον τοῦ Δυσικράτους. — 60. Ὁ Παπαρηγόπουλος καὶ ὁ Βασιλειάδης. — 61. Τῷ 1687 ὑπὸ τοῦ Ἐνετοῦ Μοροζίνι. — 62. Οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τὸ εὐ ἄλλ' ἐν τῷ εὐ τὸ πολύ.

Ο ΚΛΗΡΟΝΟΜΟΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΥΠΟ ANDRÉ LAURIE]

[Συνέχεια ἴδε σελίδα 97]

Παρὰ τὴν ἀκτὴν καὶ παρὰ τὴν σκιάν ἐσμοῦ κοκκοφοινίκων, ἐγείρεται παγέδα περίφημος καθ' ἑλὴν τὴν Ἰνδοκίαν, ἡ παγέδα τῆς Φαλαίνης. Γονομά της ὀφείλει εἰς τὸν σκελετὸν ἐνὸς κητοσιδοῦς, φυλακισμένου ἐν τῷ ἱερῷ. Οἱ ἀνναμῆται ναυθῶσι ὑπὸ τὴν προστασίαν τῆς φαλαίνης, τὴν ὁποίαν νομίζουσι φίλην τῶν ναυαγῶν καὶ πάντοτε ἐτοιμὴν νὰ τους σώσῃ ἐπὶ τῶν εὐρέων τῆς νύτων, ἐργαζομένη δ' ἐδῶ πολυπληθεῖς διὰ νὰ προσευχηθοῦν καὶ νὰ φέρουν τὰ δῶρά των, — πτωχὰ δῶρα τὰ ὅποια δὲν πλουτίζουν οὔτε τὴν παγέδα, οὔτε τοὺς βόυζοις, τοὺς ἱερεῖς της, ἀπ' οὐ οὐδέποτε ναὸς περηνισμένος ἐπέδειξεν ὄψιν μᾶλλον ἐλεεινὴν καὶ ἀξιοθρήνητον.

Ἐδῶ προσωρμισθὴ τὸ πλοιαρίον περὶ τὴν ἐβδόμην τῆς πρώτης μετὰ γαλήμιον πλοῦν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. Ἡ Ἀνθή, ὁ Παῦλος καὶ ὁ Χάνδος ἦσαν καταμαγευμένοι ἀπὸ τὴν ἐκδρομὴν. Ὁ Κάλης ἦτο εὐτυχὴς διὰ τὴν χαρὰν των. Μόνος ὁ Κρα-Ὄνη-Δίνχ-Κύ, ἐφαίνετο κατηφῆς καὶ περιφρόντης. Ἐξήγαγον ἐκ τοῦ πλοιαρίου τὸ κἀνιστρον τῶν τροφίμων, ἐκάθησαν ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν κοκκοφοινίκων καὶ ἐπρογευμάτισαν μετὰ μεγάλης ἐρέξεως, ἐν ᾧ ἐκρόβουν τὰ πυροκράτα τὰ ὅποια ἔρριπτον

περὶ τὴν παγέδα τρεῖς προσκυνηταί. Εἶτα ἐπεσκέφθησαν τὸν ναὸν καὶ ἀπ' οὐ ἀπεθαύμασαν τὸ μόνον ἐν αὐτῷ ἀξιοπεριέργον, τὸν σκελετὸν τῆς φαλαίνης, προσέφεραν εἰς τὸν βόυζον ποσὸν ἀρκετῶν χρημάτων, τὸ ἔσπιον δὲν ἐλάμβανε συνθήως ἀπὸ τοὺς πτωχοὺς ναυτάς, καὶ ἀπῆλθον ὑπὸ τὰς εὐλογίας του.

Περιήλθον κατόπιν τὸν ὄρμον, ἀκολουθοῦντες τὴν γραμμὴν τῶν σκιερῶν λάρων, καὶ κατῆλθον εἰς τὴν κοιλάδα τῶν γυμνασίων, διὰ νὰ δρέψουν λωτοῦς. Εἶτα ἐξαντλήσαντες τὸ πρόγραμμα τῶν διασκέδασων, τὰς ἰσπίδας ἐδύνατο νὰ τοῖς παράσῃ ὁ ὄρμος τῶν Κοκκοφοινίκων, ἐδῶκεν τὴν διασαγὴν τῆς ἀναχωρήσεως.

Ἦτο μόλις μεσημβρία. Ὁ ἀνεμὸς ἐπνεεν οὐριος, ἤλιος δὲ ἐτι ἐν Σαίγκων θὰ ἐπέστρεφον κατὰ τὴν ὄραν τοῦ γεύματος.

Ὁ Κάλης ἐκάθητο εἰς τὴν πύμνην ὡς πρῖν, ὁ διερμηγεὺς εἰς τὴν πῶραν. Ἐνώπιόν των, ἔσον ἔσθανεν

« ΤὸΝ ΕΣΤΑΜΑΤΗΣΕ ΠΑΡΑΔΟΣΟΣ ΤῆΣ ΑΝΘΡΩΠΟῦΣ » (Σελ. 117)

ὁ ὀφθαλμὸς, ἐφαίνετο ἡ κυανὴ ἑκτασις, σπινθηροβολοῦσα ὑπὸ τὸν ἥλιον. Πρὸς νότον τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου ἀπεκρύπτετο ἡδῆ. Ἐξαίφην τὸ πλοιαρίον ὑπέστη κλονισμὸν βίαιον, πτοήσαντα τοὺς τρεῖς νέους καὶ τὸν Κάλην, ταυτοχρόνως δ' ἠκούσθη ὁ δοῦπος σώματος, πίπτοντος

εις τὸ ὕδωρ. Ἔστρεψαν τότε δεξιᾶ καὶ εἶδον τὸν διερμηγέα ἡμίγυμον, ἀλλ' ἐξακολουθοῦντα νὰ φορῇ τὸ καπέλον του, ὁ ὅποιος διηυθύνετο κολυμβῶν πρὸς τὴν ἀκτὴν, κατ' ἀρχὰς δὲ μὴ ἐννοήσαντες τίποτε, τὸν ἐνόμισαν καταληφθέντα ὑπὸ μαχίας αἰφνιδίας.

Ἀλλὰ σχεδὸν ἀμέσως ἐν τῇ διανοίᾳ των ἐγένετο φῶς φρικῶδες.

Τὸ πλοῖάριον ἐβυθίσθη.

Διατί; Πῶς; Δὲν ἔλαβον καιρὸν νὰ ἐξετάσωσιν. Ἀρπάσας διὰ τῆς μιᾶς χειρὸς τὴν Ἀνθὴν καὶ διὰ τῆς ἄλλης τὸν Χάνδο, ὁ Κάζης τοὺς ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ ὑποστέγου, τοὺς ἔσυρε, τοὺς ἐρρίψεν εἰς τὸ ὕδωρ καὶ ἐρρίφθη κατόπιν καὶ αὐτός.

« Πέστετε καὶ σεῖς, κύριε Παῦλε, πέστετε εἰδεμὴ ἔχαθήκατε! »

Ὁ Παῦλος δὲν εἰδίσασε. Μόλις δ' ἐρρίφθη καὶ αὐτὸς εἰς τὸ ὕδωρ, τὸ πλοῖάριον ἐβυθίσθη.

Ἦδη ὁ Κάζης ἐκολύμβη, ὑποστηρίζων τὴν νεαρὰν κόρην, τὴν ὁποίαν ὁ Χάνδος ἐνεθάρρυνε διὰ φωνῶν. Ὁ Παῦλος, τὸν ὁποῖον κατ' ἀρχὰς εἶχε παρασύρει ἡ δίνη, ἀνεβίβη μετ' ὀλίγων καὶ ἔσπευσε νὰ ἐνωθῇ μετὰ τοὺς φίλους του. Ἐκατοντάδα τινα μέτρων δεξιᾶ, εἰσείνετο ὁ πῖλος τοῦ Ἀνναμίτου, διευθυνομένου πρὸς τὴν ἀκτὴν.

« Οὐρρα! ἐξαίρετα! λαμπρά! » ἀνέκραξεν ὁ Χάνδος διὰ τὸν ὁποῖον πάντοτε ἦτο πανήγυρις φαῖδρὰ τὸ ψυχρὸν λουτρόν.

Ἐν τούτοις δὲν ἦτο καιρὸς διὰ γέλωτας. Ἡ ἀκτὴ ἀπέτρεξε δύο μίλια τοῦλάχιστον. Ἄν καὶ ἤξευρε πολὺ καλὸν κολύμβημα ἡ Ἀνθὴ, ἠνωχλεῖτο ἀπὸ τὰ ἐνδράματα τῆς μέλει δ' ἐδόξατο νὰ ἐπιπλῆ, ὑποστηριζομένη ὑπὸ τοῦ Κάζης, χωρὶς νὰ προχωρῇ. Μετὰ τινα λεπτά ἀπηλιπισμένων προσπαθειῶν, ἐγένετο φανερὸν ὅτι τῇ ἦτο ἀδύνατον νὰ διανύσῃ καὶ τὸ ἀπειροστόν μέρος τῆς ἀπέριου ἀποστάσεως, ἥτις τὴν ἐχώριζεν ἀπὸ τὴν ξηρὰν.

Κατενόησε τὴν ἀδυναμίαν τῆς καὶ ὑπετάγη μετ' ἡρωϊκῆς ἡμερίας.

« Ἀφῆσέ με, Κάζη » εἶπεν. Σ' ἐμποδίζω νὰ κολυμβᾷς. Εἶνε καλλίτερα νὰ προσπαθήσῃς νὰ σωθῆς παρὰ νὰ χαθῆς καὶ σὺ μαζί μου ἀδίως. »

Ὁ Κάζης ἀπεκρίθη εἰς τὴν γενναίφρονα ταύτην ἐπίκλησιν, σφίγγων τὴν Ἀνθὴν περισσότερο.

« Θὰ βουλιάξουμε μαζί ἢ θὰ σωθοῦμε καὶ οἱ δύο » ἔλεγεν ἡ ἀγρία ἐκφρασις τῶν ὀφθαλμῶν του.

Ὁ Χάνδος δὲν εἶχεν ὄρεξιν πλέον νὰ γελάσῃ.

Ὁ Παῦλος προσεπάθει μετὰ τὸν πρακτικόν του νοῦν νὰ εὐρῆ κανὲν μέσον σωτηρίας. Καὶ οἱ τέσσαρες ἐπληττον τὸ ὕδωρ σχεδὸν ἀνωφελῶς, μὴ προχωροῦντες οὔτε δεκά μέτρα κατὰ λεπτόν.

« Κάζη » εἶπεν ὁ Παῦλος « φορεῖς ζώνη; »

— Μάλιστα, κύριε Παῦλε.

— Προσπάθησε νὰ τὴν βγάλῃς καὶ νὰ μου δώσης τὴ μιὰν ἄκρη. Θὰ τὴν περάσωμε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ χεῖρια τῆς μιᾶς Ἀνθῆς. Οἱ δύο μας θὰ κρατοῦμε μετὰ τὰ δέντια τὰς δύο ἄκρας καὶ θὰ κάμουμε δ,τι μποροῦσαμε νὰ προχωρήσουμε.

— Μάλιστα, κύριε Παῦλε. »

Μετὰ πολὺν κόπον ὁ νεαρὸς μηχανικός ἐπέτυχεν τὴν πραγματοποιήσιν τοῦ σχεδίου τούτου ἐκ τούτου δὲ προσέκυψε σημαντικὴ βελτίωσις τῆς θέσεώς των. Ἡ Ἀνθὴ ἐκρατεῖτο καλλίτερα ὁ Κάζης ἐκοπίαζεν ὀλιγώτερον. Ἀλλὰ δὲν ἐπροχώρουσαν. Καὶ τῶν κολυμβητῶν αἱ δυνάμεις ἐξηνηλοῦντο.

Καὶ τὸ ἀνωφελές τῶν ἀγώνων των ἐκείνων τὸ ἐνόησαν ὅλοι.

« Ἐξάδελεφέ μου, καὶ σὺ Κάζη, » ὑπέλαβεν ἐκ νέου ἡ νεαρὰ κόρη « σὰς εὐχαριστῶ μετὰ ὅλην μου τὴν καρδίαν δι' ἕσα κάμετε γιὰ μένα. Ἀλλὰ βλέπετε ὅτι δὲν θὰ φθάσωμεν ποτε εἰς τὴν ἀκτὴν. Τὸ ρεῦμα μᾶς παρασύρει καὶ μᾶλλον χάνομεν παρὰ κερδίζομεν. Σὰς παρακαλῶ, ἀφήσετέ με... Θὰ εἰμποροῦσατε ἴσως νὰ σωθῆτε καὶ νὰ σώσατε καὶ τὸν Χάνδο. »

« Καὶ νομίζετε ὅτι θὰ ἠμποροῦσαμεν νὰ ζήσωμεν ἂν ἠθέλαμεν σὰς ἐγκαταλείψῃ; » ἀνέκραξεν ὁ Παῦλος. « Μᾶς προσβάλλετε νὰ το πιστεύετε αὐτό, ἐξαδέλφη μου! »

Ἡ Ἀνθὴ δὲν ἀπεκρίθη τι πλέον' ἀλλ' ἤρχισε νὰ κλαῖη σιγῆλως. Ἦδη ἐξήντησε πᾶν μέσον καὶ ᾔσθάνετο ὅτι θὰ ἐγένετο ἡ αἰτία τοῦ θανάτου τῶν ἀφωσιωμένων ἐκείνων ὄντων.

« Ἄχ, ἂς ἦτο δυνατόν νὰ πεθάνω! » ἐσκέπθη.

Καὶ μόλις διετύπισε τὴν θερμὴν ταύτην εὐχὴν, ἡ διάνοιά τῆς ἐσκοτίσθη τὸ βλέμμα τῆς ἐσθῆσθαι καὶ ἐλιποθύμησε. Ἦν ἰδίαν ἐκείνην στιγμὴν, ὁ Χάνδος ἀνέκραξε:

« Καπνὸς ἀριστερᾶ! »

Ὁ Κάζης καὶ ὁ Παῦλος ἠκολούθησαν τὴν διεύθυνσιν τῆς χειρὸς του. Μικρὰ στήλη καπνοῦ, μόλις ὀρατὴ, ὑψοῦτο τῷ ὄντι ἐπὶ τῶν ὑδάτων.

« Ἀτμόπλοιον!... Δὲν θὰ μας πλησιάσῃ παρὰ σὲ μιὰ ὥρα... Ἄλλ' ἀδιάφορον! πρέπει νὰ παλαιώσωμεν, ν' ἀγωνισθῶμεν μέχρι τέλους. Ἄς μὴν κἄνωμε τὸν κόπον νὰ κολυμβᾶμε πρὸς τὴν ξηρὰν. Ἄς προσπαθῶσωμεν μονάχα νὰ κρατηθῶμεν καὶ νὰ κρατήσωμεν τὴν Ἀνθὴν... »

Δὲν ἦτο εὐκόλον. Ἡ νεῆτις ἦτο ἤδη ὡς πτώμα, τὸσον ἑλαφρὸν ἀλλὰ καὶ τὸσον βαρὺ διὰ τοὺς ἐξηνητημένας βραχιόνας, οἱ ὅποιοι το ἐκράτουν...

Προφανῶς αἱ δυνάμεις ἐγαλαροῦντο, τὰ πρόσωπα ὠχρίων, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐσκοτίζοντο, τὰ μέλη ἤρχισαν νάρωνται τὴν κίνησιν.

Ἄλλ' εὐτυχῶς ὁ Παῦλος εἶχεν ἀπατηθῆ. Τὸ πλησιάζον δὲν ἦτο ἀτμόπλοιον ἀλλ' ἀτμάκατος

ἀπλῆ οὐδ' ἦτο τὸσον ἀπομακρυσμένη, ὅσον ὑπέθεσαν κατ' ἀρχὰς. Ἐπλησίαζεν ὀλονέν. Μετ' ὀλίγον ἠδυνήθησαν νὰ διακρίνωσι τὰς κεφαλὰς τῶν ἐντὸς αὐτῆς ἀνθρώπων.

Ὁ Χάνδος ἀνεκίνησε τὸν πῖλόν του ὅσον ἠμποροῦσεν ὑψηλά. Καὶ οἱ τρεῖς κολυμβηταὶ ἐξέπεμψαν ὁμοῦ φωνήν, μετὰ ὅλην τὴν δύναμιν ἣ ὅποια τοῖς ἀπέμεινε.

Τοὺς εἶδαν. Ἡ ἀτμάκατος ἐπετόχυνε τὴν πορείαν τῆς. Καὶ ἐφθασε μετ' ὀλίγον πλησίον τῶν ναυαγῶν οἱ ὅποιοι μόλις ἐκρατοῦντο ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ ὕδατος δι' ὑπολοίπου τινὸς θελήσεως σχεδὸν ἀσυνειδήτου.

Ἐσώθησαν.

Η'.

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΑΝΝΑΜΙΤΗΣ

Ὁ Κομποροῦσος καὶ ὁ Κωδικί, ὑπὸ τὴν ὑψηλὴν διεύθυνσιν τοῦ Κεραδέχ, — ναῦται αὐτοὶ τῆς Ἑρας — ἔφερον διὰ τῆς ἀσφαλάτου μίαν ἐπιστολήν τοῦ πλοίαρχου Μανκαρὺ πρὸς τὸν πρωτέρα τοῦ ἀρωτηρίου τοῦ Ἁγίου Ἰακώβου, κατοικοῦντα ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ἀποστόλου παρὰ τὸν φάρον. Ἡ Ἑρα ἠτοίμαζε τὸ ναποπλευσῆ, ἐνεκα δὲ τῶν ἀνωμαλιῶν τοῦ ποταμοῦ Δοναί, εἶχεν ἀνάγκη ἐμπείρων πρωρέων.

Κατὰ τὴν ἐπιστροφήν ἐκ τῆς ἐκδρομῆς ταύτης ἡ προσοχὴ τῆς ἀτμάκατος προεπλάσθη ἐκ τοῦ σημείου τοῦ Χάνδου καὶ διηυθύνθη πρὸς τοὺς ναυαγούς καθ' ἣν στιγμὴν αἱ δυνάμεις τοὺς ἐγκατέλειπον καὶ ἠτοίμαζοντο νὰ βυθισθῶσιν.

Ὡς πρὸς τὸν διερμηγέα, κανεὶς δὲν ἐφρόντιζε πλέον περὶ αὐτοῦ. Τὸ μικρὸν λευκὸν σημεῖον, τὸ ὅποῖον ἐσηματίων ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῶν ὑδάτων ὁ πῖλός του, δὲν ἤρχισε νὰ ἐξαλειφθῇ. Ὁ ἀνναμίτης εἶχε φθάσῃ ἴσως εἰς τὴν ἀκτὴν.

Διὰ τῆς ἀτμάκατος ἡ εἰς τὴν πόλιν ἐπιστροφή ὑπῆρξε ταχεύει. Μίαν ὥραν μετὰ τὴν σωτηρίαν των, ἡ Ἀνθὴ, ὁ Παῦλος, ὁ Χάνδος καὶ ὁ Κάζης ἐφθασαν δι' ἐγγήματος ἀγοραίου εἰς τὸ Ἐνοδοχεῖον Ταβάρη, ἠλλαζαν ἐνδύματα καὶ ἐπανεκτῶν τὰς δυνάμεις των διὰ δύο-τριῶν κυδῶων καλοῦ τεύους. Εἶνε περιττὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι οἱ σωτήρες των ἀντημεσίωθησαν γενναίως διὰ τὸν κόπον των.

Ἡ κ. Ὀμολοᾶ καὶ ὁ κ. Κλοακὲν κατετρόμαξαν. Ἐξήτησαν νὰ μάθουν καὶ τὰς ἐλάχιστας λεπτομερείας τῆς συμφορᾶς, δὲν τοῖς ἔμεινε δὲ καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἦτο προμελετημένη. Τὸ πλοῖάριον δὲν ἀνετράπη οὔτε φύσημα ἀέρος, οὔτε κακὸς χειρισμὸς τοὺς ἐνέβαλον εἰς κίνδυνον. Τὸ πλοῖάριον ἐβυθίσθη ἐξαίφνης. Πρέπει λοιπὸν νὰ το κατεπέντισαν ἐπίτηδες ὁ Κάζης συνεπέβαινε ὅτι ὁ Ἀνναμίτης ὡς ἐκρύπτετο ἐμπρὸς διὰ τοῦ πα-

νίου, ἠμποροῦσεν εὐκόλως νανοῖξῃ ὅπῃ ἐπὶ τοῦ ἀνὰ φους χωρὶς νὰ τον ἰδοῦν, ἂν μάλιστα τὴν εἶχε ἐτοιμάσῃ ἐκ τῶν προτέρων. Αὐτοῦ δὲν του ἔμεινε καμμία ἀμφιβολία. Τὸ περιστατικὸν αὐτὸ ἦτο συνέχεια τῶν ἐγκληματικῶν ἀποπειρῶν αἱ ὅποια ἐγένοντο ἤδη ἐν Καλκούττα κατὰ τῆς ζωῆς τῆς Ἀνθῆς καὶ τοῦ Χάνδου. Τὸ αὐτὸ ἀσπονδὸν μῖσος τοὺς κατεδίωκεν εἰς Σαϊγκόν. Μόνον δι' ἀ π ρ ὶ τ η ν φ ο ρ ᾶ ν ἀντιμετώπιζαν ἐχθρὸν μετὰ ὄσπᾶ καὶ μετὰ σάρκα, ὄρατὸν καὶ ἀπτόν, ἂν καὶ ἐφρόντισε νὰ φυλαχθῇ καλά. Ἄ, καὶ νὰ τον ξανὰβρισκε αὐτὸν ποτε ὁ Κάζης!

« Ὅχι δι' ἀ π ρ ὶ τ η ν φ ο ρ ᾶ ν » ἐψιθύριζεν ὁ κ. Κλοακὲν. Ἐσυλλογιζέτο τὸ περιστατικὸν τοῦ ἀκατίου τοῦ Χάνδου, τὴν ὄψιν τοῦ ἀνθρώπου μετὰ τὴν λευκὴν κίδαριν, ὁ ὅποιος τὸ ἀνέτρεψε καὶ ἀορίστως πῶς ἐν τῷ πνεύματί του ἤρχισε νὰ γίνεταί κάποια συσχέτισις μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ ἀνναμίτου διερμηγέως. Προφανῶς ὑπῆρχον ὁμοιότητες μεταξὺ τῶν δύο κακοῦργων, ἂν καὶ ἡ φυσιολογία, ἐφ' ὅσον ἐνεθυμείτο, δὲν ἦτο ὁμοία εἰς ἀμφοτέρας τὰς περιστάσεις. Ἐπειτα ἡ Σαϊγκὸν ἦτο τὸσω μακρὰν τῆς Καλκούττας! Ποία ὑπῆρχε πιθανότης ὅτι τὸ αὐτὸ πρόσωπον ἠμποροῦσε νὰ εὐρεθῇ οὕτω, διαδοχικῶς καὶ εἰς τόσων μακρὸν διάστημα, εἰς τὰς δύο πόλεις, χάριν δολοφονικῶν σκοπῶν; Βεβαίως ἡ ὁμοιότης ἦτο τυχαία. Ἀλλὰ τότε οἱ δύο κακοῦργοι θὰ ἦσαν πράκτορες ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ τυφλοῦ καὶ ἀγρίου μίσους, διότι ἡ ἐκδικησις εἰσείνετο ὅτι ἦτο ὁ μόνος σκοπὸς ὁ ἐπίδιωκόμενος ὑπὸ τῶν δολοφόνων, διὰ τῆς αὐτῆς πάντοτε μεθόδου. Ἀλλὰ τί ἦτο λοιπὸν αὐτὸ τὸ μῖσος; Διατί τὰ δύο αὐτὰ ἀθῶα παιδιὰ ἡ Ἀνθὴ καὶ ὁ Χάνδος προσεβάλλοντο μετὰ τόσῃς σκληρότητος; Καὶ ἦτο ἡ δευτέρα φορὰ καθ' ἣν εὐρίσκετο καὶ ὁ Παῦλος ἀναμειγμένος. Θαῦμα πῶς ἐσώθη ἡ ζωὴ του. Ἀλλὰ πῶς θὰ ἐπερατοῦτο ὁ τρομερὸς αὐτὸς κατὰ τοῦ ἀγνώστου ἀγῶν; Ἐπρεπε λοιπὸν νὰ περιμένουν καὶ νέα δυστυχήματα βεβαίωτα αὐτὰ καὶ καταστρεπτικώτερα τῶν προηγουμένων; Ὁθηγῶν τὸν υἱὸν του εἰς τοὺς ἀγρίους αὐτοὺς τόπους, τὸν ὠδήγει λοιπὸν πρὸς τὸν θάνατον;

Αἱ σκέψεις αὐταὶ συνωθοῦντο πλήθος ἐν τῷ πνεύματι τοῦ κ. Κλοακὲν. Δὲν ἀμίλει' ἀλλὰ τὸ ἀπλανές του βλέμμα, ἡ ὠχρότης τοῦ προσώπου του, ἐμαρτύρουν εὐγλωττῶς ὁποῖον ἀλγεινὸν πρόβλημα προσεπάθει νὰ λύσῃ καθ' ἑαυτὸν.

Καὶ ἡ κ. Ὀμολοᾶ ἦτο κατατεταραγμένη. « Δὲν ὑπάρχει λοιπὸν ἀστυνομία εἰς τὸν τόπον αὐτὸν! Πῶς εἶνε δυνατόν νὰ γίνωνται τέτοια πράγματα! » ἐφώναζε, λησμονοῦσα διὰ ποίαν αἰτίαν ἐγκατέλειπε τὴν Βεγγάλην μετὰ τόσῃς σπουδῆς. « Ὁ ἄθλιος ἐκεῖνος διερμηγεὺς ἔπρεπε νὰ ἦδη

νά εγγυηθή, να δικασθῆ καὶ νὰ τουφεκισθῆ. Ἔτσι πρέπει νὰ φέρονται πρὸς τοὺς ἀγρίους. Ἦνε ἡ μὲν μέθοδος που ἔμπορεῖ νὰ τους ἐξημερώσῃ. Ὅταν τους πάρῃ κανεὶς μὲ τὸ καλὸ δὲν κάνει τίποτε, θά τον φάγουν. Ἀλλὰ ἐγὼ τί νὰ σας πῶ. . . δὲν ἐπιθυμῶ νὰ φαγωθῶ. Θέλετε νὰ σας πῶ τὴν εὐλαχρινῆ μου γνώμην, κύριε Κλοακέν; Ἰδοὺ. Τὸ ταξείδιόν μας αὐτὸ εἰς τὴν Καμβόδιαν εἶνε ἀπλοῦστατα μίαν τρέλια, καὶ ἡ ἐπίσκεψις τῆς Σαϊγκόν τρέλια καὶ αὐτή. Ἐπρεπε νὰ ἐγκαταλείψωμεν ἀμέσως τὴν Ἀσίαν. Ἐν μόνον ὑπάρχει ἀσφαλὲς καταφύγιον δι' ἡμᾶς καὶ διὰ τὰ δυστυχῆ αὐτὰ παιδιὰ, ἡ Εὐρώπη. Ποῖος μᾶς ἐγγυᾶται ὅτι τὸ ξενοδοχεῖον τοῦτο δὲν θάνατιναχθῆ μετ' ἄλλογον εἰς τὸν αἴρα, ὑπονομιευμένον ἀπὸ τοὺς δαίμονας πού μας καταδιώκουν; Μόνον εἰς τὸ Παρίσι ἢ εἰς τὸ Λονδίον μὲ καλοὺς ἀστυνομικοὺς γύρω μας, θά ἔμπορέσωμεν ἴσως νὰ ἡσυχάσωμεν. Ἀλλὰ πρὶν φθάσω ἐκεῖ δὲν ἔνοῶν νὰ κλείσω πλέον τὰ μάτια μου. Ὡς πρὸς τὴν ἀρχαιολογικὴν ἐκδρομὴν εἰς τὴν Καμβόδιαν σᾶς εὐχαριστῶ. . . δὲν θά λάβω μέρος. Εἴμποραίτε νὰ συλλογισθῆτε παρόμοιον ταξείδιον χωρὶς φρίκην ὑπὸ τὰς περιστάσεις ὑπὸ τὰς ὁποίας εὐρισκόμεθα;»

Μ' ὄλην τὴν ἐπιθυμίαν, τὴν ὁποίαν πρὸ πολλοῦ εἶχεν ὁ κ. Κλοακέν, τὸ καθῆκέν τον ἠνάγκασε νὰ παραιτηθῆ τῆς ιδέας τοῦ ταξείδιου. Τὸ καθῆκέν του ὡς πατὴρ καὶ κηδεμόνος τῶ ἐπέτασε πρὸ παντὸς νὰ μὴ ἐκθέσῃ τὴν ζωὴν τῆς Ἀνθῆς καὶ τοῦ Χάνδου καὶ τοῦ Παύλου ἴσως. Ἦρχισε μάλιστα νὰ συλλογίζεται ὅτι ἢ εἰς Σαϊγκὸν διανομή των ἔπρεπε νὰ συντομευθῆ ὅσον ἦτο δυνατόν. Ἀγρυπνοῦντες ἡμέρας καὶ νυκτὸς καὶ φρουρούμενοι ἀδιακόπως θά ἠδύναντο ἴσως νὰ ποσούγουν νέαν προσβολήν ἄλλ' ἢ διηρκεὶς αὕτη ἀγωνία ἦτο ἀνυπόφορος ἔπρεπε νὰναχωρήσουν.

«Κυρία», εἶπε πρὸς τὴν μίση Ὀμολλοῶ, λαμβάνων τὸν πῆλόν του «πηγαίνω νὰ ζητήσω πληροφορίας καὶ μὲ πρῶτον ἀνθρώποιον ἀναχωροῦμεν διὰ τὴν Εὐρώπην».

Μετὰ δέκα λεπτὰ ὁ κ. Κλοακέν εὐρίσκειτο παρὰ τὸ δικτυωτὸν τῶν Ἐθνικῶν διαπορθεύσεων καὶ συνωμίλει μετὰ τοῦ ὑπαλλήλου.

Ἀλλὰ δὲν ἦσαν εὐνοϊαί αἱ ἀπαντήσεις. τὰς ὁποίας ἔλαβεν. Ἀτυμῶτα κατ' εὐθείαν διὰ τὴν Εὐρώπην. θά ἐφευγε μετὰ 15 καὶ 20 ἡμέρας. Ἦτο ἀνηλεαστὴς. Ἐὶ ὅα ἐγίνοντο τόσον καιρὸν; Πῶς θά ἐσώζοντο ἀπὸ νέαν δολοφονικὴν ἐπίθεσιν;

Τὰς σκέψεις αὐτὰς ἀνεύκλου ἀψηρημένους καθ' ὅδόν, ὅταν συνεκρούσθη πρὸς ἀξιωματικὸν τινα τοῦ ναυτικοῦ διερχόμενον πλησίον του ἀντιθέτως. Ἀνύψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδεν ἀνθρώπῳν τινα ὥσει πεντηκοντούτη, μὲ φαιᾶς εἰσοδότηας, μὲ πρόσω-

πον ζωερὸν ἐρυθρὸν, μὲ φυσιογνωμίαν ἐκφράζουσαν δραστηριότητα καὶ ὑπερηφάνειαν, μὲ μικρὰν στολήν πλοίαρχου. Διπλῆ ἀνακώνησις ἐγένετο τότε.

«Κλοακέν! — Μανκαρὺ!

— Σὺ εἶσαι λοιπόν που πέφτεις ἐτσι ἐπάνω ἐστὼς ἀνθρώπους!

— Διάβολε, ποῖος θά μου τῶλεγε πῶς θά σου συναντήσω ἐτὴν Κογκινίνα!

— Ὅλα γίνονται, βλέπεις!»

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἀντήλλαξαν φίλημα ἐγγάρδιον. Παλαιοὶ συμμοιηταὶ ἐν Νάντη, διετήρησαν ἔκτοτε στενὰς σχέσεις, ἀλλὰ δὲν ἐθλέποντο παρὶ κατὰ μεγάλα διαλείμματα. Ὁ κ. Κλοακέν εἶν κατὰλειστος μὲ τὰ βιβλία του καὶ τὰ παλιμψιστά του. Ὁ Μανκαρὺ εὐρίσκειτο σχεδὸν διαρκῶς ἐπὶ τῆς θαλάσσης. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, συνηγνῶντο ἐν Νάντη ἢ ἐν Παρίσισις, κατὰ τὰς ἀξιωματικῶν δὲ ταῦτας περιστάσεις δὲν παρῆλειπον νὰ γευματίουν ἢ νὰ προγευματίουν μαζί, νὰ ἐπιλήθουν διὰ μακρῶν, νὰ ανταλλάξουν τὰς ἀναμνήσεις των, νὰ κάμουν σχέδια διὰ νὰ συναντηθοῦν ποτε ἢ νὰ βλέπωνται συχνότερα. Κατὸς ἐγγυρῶντο διὰ τρεῖς ἢ τέσσαρα ἔτη. Ἀλλὰ καὶ οὕτως ἠγαπῶντο καὶ διετήρουν ἀμοιβαίως αἰσθημὰ ἐκτιμήσεως. Καὶ ἔλεγον περὶ ἀλλήλων.

«Ὁ καλὸς μου Κλοακέν. Ὁ Ποντικὸς τῶν βιβλιοθηκῶν! Πῶς ἤθελα πάλι νὰ τον γραπώσω. «Ὁ λαμπρὸς μου Μανκαρὺ. Ὁ λόκος τῆς θαλάσσης! Πῶς ἤθελα νὰ τον ξαναῖδῶ!»

Συνωμίλησαν φυσικὰ δὲ ὁ κ. Κλοακέν τῶ παρεστήσα τὴν θέσιν του ἐξῆτης τὴν συμβουλήν του Ὁ πλοίαρχος ἐσκέφθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς, ἀπήνησε δὲ κατόπιν ὅτι δὲν ἔδλεπεν ἄλλο μέσον σωτηρίας παρὰ νὰ ἐπιβιβασθῶσιν αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ εἰς τὴν Ἡρα νὰναχωροῦσαν τὴν ἐπομένην.

«Δὲν εἶνε πολὺ κανονικὸν νὰ σε παραλάβω» προσέθηκε «διότι μόνον τοὺς πολιτικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ὑπαλλήλους δέχονται εἰς τὰς πολεμικὰς. Ἀλλὰ δὲν πειράζει. Ἐπιστήμων εἶσαι καὶ σύ, δηλαδή ἀγὴρ δημόσιος καὶ δεῖξα τῆς Γαλλίας. Τὸ κάτω-κάτω καὶ τὴν παρατήρησιν νὰ μας κάμουν ἀπὸ τὸ Ἰπουργεῖον δὲν ἔχεις παρὰ νὰ πληρώσῃς ἕνα μικρὸν πρόστιμον καὶ ὅλα διορθώνονται.»

Ὁ κ. Κλοακέν ἐδέχθη τὴν προσφορὰν τοῦ φίλου του μετ' εὐγνωμοσύνης, πρὸ πάντων ἀφ' οὗ ἐμαθε ὅτι τὸ ταξείδιον τῆς Ἡρας θά διήρκει ἐξάμηνον ὅλον καὶ ὅτι, ἐπιστρέφοντες διὰ τοῦ ἀκρωτηρίου τοῦ Χόρν, θά ἐπισκέπτοντο τὰς νήσους Μαρκεσίας καὶ τὴν Ταιτήν, ἴσως δὲ καὶ τὴν νῆσον τοῦ Πάσχα. Ὅποίας λαμπρὰς ἀρχαιότητας θά ἔδλεπεν ἐκεῖ ὁ κ. Κλοακέν!

Ὁ πλοίαρχος Μανκαρὺ τον συνεδούλευσε νὰ ἐπιβιβασθῶν ἐπὶ τῆς Ἡρας ἀφ' ἐσπέρας, τῶ ὑπε-

σέθη δὲ ὅτι μετὰ δύο ὥρας θά ἐστολλεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον ναύτας νὰ πάρουν τὰς ἀποσκευὰς.

«Σύμφωνοι; — Συμφωνῶντατοι;»

Οἱ δύο εἶλοι ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ κ. Κλοακέν ἐπέστρεψε κατενοουσιασμένους εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον. «Τὰ πράγματα μὰς πηγαινούν λαμπρά, ὑπὲρ πᾶσαν προσδοκίαν» ἔλεγε. «Νὰ συναντήσω τὸν Μανκαρὺ, νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν Γαλλίαν μὲ πολεμικὸν, ἐν τῷ μέσῳ ἀληθοῦς σωματοφύλακῆς ἠρώων. Καὶ προσέτι νὰ περάσω καὶ ἀπὸ τὴν νῆσον τοῦ Πάσχα καὶ νὰ ἴδω τὰ περίφημα εἰδιώτά της. Δὲν εἶνε πλέον ψέμματα. Ἡ ἀτυχία ἐτελείωσεν!»

Εἰς τὸ Ξενοδοχεῖον ἡ κυρία Ὀμολλοῶ ἔμαθε μετὰ δικαίας ἐκασοποιήσεως τὴν εὐτυχῆ εἵδησιν καὶ ὁ Χάνδος ἐξεδήλωσε θαυρεθῶδες τὴν χαρὰν του ὅτι θά ἐταξείδευε μὲ πολεμικὸν. Κανεὶς δὲν εἶχεν ἀντήρησιν. Οὕτε αὐτὸς ὁ ταγματάρχης. Ἡ Ἀνθῆ καὶ ὁ Παῦλος ἐδέχθησαν ἀνευ ἐνοουσιασμοῦ ἀλλ' ἀναγνωρίζοντες τὴν μεγάλην ἀνάγκην, ἡ ὁποία τὰς ἐπέβαλλε νὰ ἐγκαταλείψουν ἀμέσως τὴν Κογκινίαν. Ἦδη ἡ πρώτη ἐπιφύλαξις παρῆλθε καὶ μεταξὺ τῶν νέων ἤρχισε νὰναπτύσσεται ἀμοιβαία ἀγάπη καὶ ἐκτίμησις. Ἀφήσασα πλέον τὸν περιλαμπρὸν καὶ ἐλαφρὸν κόσμον ἡ Ἀνθῆ, ἤρχισε νὰ φαίνεται ὁποία κατὰ βάλθος ἦτο καὶ νὰ ἐκτιμᾶ κατ' ἄξιαν τὰ σοβαρὰ προτερήματα τοῦ Παύλου, προκάντων ἀπὸ τῆς πρώτης ἐκείνης, ὅτε ἐν ψ ἠδύνατο νὰ σωθῆ κολυμβῶν πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἐπροτίμησε νὰ μείνῃ καὶ ναποθῆναι πλησίον της.

Ἦ ὥρα ἦτο ἕκτη ὅταν ἠλοῦσθησαν οἱ ἀρμονικὸι φθόγγοι στρατιωτικῆς μουσικῆς, ἀνακρουούσης ἐκ τοῦ Ρ ο θ ε ρ τ ο υ Δ ι α θ ο λ ο υ (ὑπὸ τοῦ κ. Ρετὸ) φερόμενοι ὑπὸ τῆς ἐσπερινῆς αὔρας μέγχι τοῦ Ξενοδοχείου Ταϊβάγγ. Ἦτο τὸ ἕκτον πειλοσπιτικὸν σύνταγμα τὸ ὁποῖον ἀπεχωρίετο τὴν Σαϊγκόν. Εἰς τὰς 9 τὸ ἐσπέρας θά ἐπιβιβάζετο.

«Δὲν πᾶμε καὶ μεῖς λιγάκι ἔξω νὰ ἰδοῦμε τὸν καλὸν κόσμον τῆς Σαϊγκόν;» ἐπρότεινεν ἡ Ἀνθῆ. «Ἐχοῦμε καιρὸ, ἀφ' οὗ τὰ πράγματά μας εἶνε ἐτοιμα».

Ἡ πρότασις τῆς ἐγένετο δεκτὴ καὶ ἐξήλθον.

Τὴν αὐτὴν ἡμέραν ὁ Ναύτης Κῶδικ, εἰς τῶν σωτήρων τῶν ἠρώων μας, ἀφ' οὗ ἐστοιλε πρὸς τὴν μητέρα του τὰ χρήματα τὰ ὁποῖα ἔλαβεν ὡς ἀμοιβήν, ἠποικιῶετο νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πλοῖον, ὅταν ἐπὶ τῆς παραλίης τον ἐσταμάτησε παράδοξός τις ἀνθρώπος. Ἐφερον ἐνδυμασίαν ἀναμιτικὴν, ἦτο νέος, ἀγένειος, χαλκίχρους, μὲ φυσιογνωμίαν συγγνή, ὀφθαλμοὺς κρυπτομένους ὀπισθεν ζεύγους ὀμματοῦαλιῶν κινῶν, κρῆνιον ἀσπαζόμενον ἀπὸ πελώριον πῆλον καὶ στόμα κρυπτόμενον ἀπὸ ριπίδιον χάρτινον.

Ἐκπληκτος ὅτι ὑπὸ τοιοῦτου ἀνθρώπου ἐσταματήθη ὁ νεαρὸς ναύτης τὸν ἠρώτησε διὰ τοῦ βλέμματός. Εἰς ἀπάντησιν ὁ ξένος τῶ εἶδεξε διὰ τοῦ δακτύλου τὴν ταινίαν τοῦ ναυτικοῦ τοῦ πικιδίου ἐφ' ἧς ἀνεγινώσκετο χρυσοῖς γράμμασι: Ἡ ρ α. «Γαλλικὸν πλοῖον;» ἠρώτησεν ὁ ἀνναμίτης, δι' ὑποκόφου φωνῆς. «Ναί» ἀπήντησεν ὁ Κῶδικ.

«Πότε φεύγει;

— Ἀῖσιο τὸ πρωῒ.

— Μ' ἐπιβάτας;

— Ὅχι' εἶνε πολεμικὸν πλοῖον καὶ δὲν πέρναι παρὰ στρατὸν καὶ ὑπαλλήλους τοῦ Κράτους.

Ἐκ τῆς ἐξηγήσεως ταύτης ὁ ξένος ἐφάνη ἰκανοποιηθεὶς. Καταβίβασε τὴν χεῖρα, τὴν ἐποίαν μέγχι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐκράτει ἐπὶ τοῦ ὤμου του καὶ λαβὼν ἐκ τῆς ζώνης του δοῦρα σαπεκιῶν, τὰς ἐνεχειρήσεν εἰς τὸν ναύτην. Καὶ πρὶν ἢ ὁ Κῶδικ ἐνοήσῃ ὅτι τὰ νημίσματα ἐκεῖνα ἦσαν ἐγγύρια, ὁ ξένος εἶχεν ἐξαφανισθῆ.

[Ἐπείαι συνέχεια]

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΔΟΚΙΜΑΣΙΑ ΜΗΤΡΟΣ

Περὶ τὸ δεῖλι ψυχρὰς καὶ ὀμιχλώδους ἡμέρας τοῦ Ἰανουαρίου, νέος τις ἔκρουσε τὴν θύραν μίαις οἰκίας τῆς Βοσπόνης, ζητῶν νὰ ὀμιλήσῃ πρὸς τὴν κυρίαν Φραγκλίνου. Εὗρε δὲ τὴν γραίαν εικοσέσπιναν πλείκουσαν ἐν μικρᾷ αἰθούσῃ παρὰ τὴν ἐστίαν.

— Ἐμαθα ὅτι δίδετε κατάλυμα εἰς ταξιδιώτας, εἶπεν ὁ νέος εἰσελθὼν, καὶ ἦλθα νὰ σας παρακἀίσω νὰ με φιλοξενήσετε ἀπόψε.

Ἡ κυρία Φραγκλίνου παρετήρησε τὸν ἄγνωστον μὲ βλέμμα ὄχι τόσον εὐνοϊκὸν, καὶ τον διεβεβαίω-

σεν ὅτι πολὺ κκκάς πληροφορίας τῶ εἶχον δώση.

— Δὲν εἶμαι ξενοδόχος, κύριε μόνον διὰ νὰ ὑποχρεώσω μερικὸς βουλευτὰς μας, τοὺς δεχομαι εἰς τὴν οἰκίαν μου ὅσον διαρκοῦν αἱ βουλευτικαὶ ἐργασίαι. Τῶρα μάλιστα ἔχω εἰδῶ τέσσαρα μέλη τοῦ Συμβουλίου καὶ ἐξ τῆς Βουλῆς τῶν ἀντιπροσώπων. Κ' ἐπειτα τὸ κάτω-κάτω δλαὶ αἱ κλίνας μου εἶνε πιασμέναι, προσέθηκε.

Καὶ ἐξηκολούθησε τὸ πλέξιμόν της μετὰ ζήλου ἐκτάκτου.

Ὁ νέος περιέσφιξε τὸν ἐπενδύτην του εἰς

αἶσα

τό σῶμά του. Ἐτρεμεν ἐκ τοῦ ψύχους, ὃ δὲ καιρὸς ἐξω ἦτο ἔλασινός. Ἡ κυρία Φραγκλίνου ἐσκέφθη ὅτι ἡ εὐπρέπεια ἀπῆτει νὰ προσκαλέσῃ τὸν δυστυχῆ εκείνον νὰ καθίσῃ καὶ θερμανθῆ ἐπὶ τινὰς στιγμάς. Τῷ ἔδειξε διὰ τοῦ δακτύλου ἐν κάθισμα εκείνος δὲ ἀνευ πολλῶν παρακλήσεων ἐνεθρονίσθη εἰς αὐτό.

Ἄλλη συνομιλία μεταξύ αὐτῆς καὶ τοῦ νέου δὲν ἐγένε, διότι μετ' ὀλίγον ἦλθον οἱ βουλευταί, τοὺς ὁποίους ἐφιλοξένει. Παρετέθη καφές καὶ ὁ νέος ἔλαβεν ὅπως καὶ οἱ λοιποὶ ἓνα κυαθίσκον.

Ὁλίγον κατ' ὀλίγον ἐσχηματίσθη φαιδρὸς κύκλος παρὰ τὴν ἐστίαν καὶ ἤρχισε ζωηρὰ συνδιάλεξις. Πολλαὶ ἀστείότητες ἐλέχθησαν, ὃ δὲ ἀγνωστος νέος τὸσον πνεῦμα καὶ τὸσην εὐφράδειαν ἔδειξεν, ὥστε ἔλλυσε τὴν προσοχὴν καὶ τὴν συμπάθειαν ὄλων.

Οὕτω παρῆλθεν εὐαρέστως ὁ καιρὸς, ἐσήμανε δὲ ἡ ὀγδόη χωρὶς κανεὶς νὰ το ἐννοήσῃ.

Ἦτο ἡ ὥρα τοῦ δείπνου, ἡ δὲ κυρία Φραγκλίνου ἦτο πάντοτε ἀκριθὴς ὡς ὠρολόγιον. Καθ' ὅλον τὸ διάστημα τῆς συνδιαλέξεως, ἀψησολημένη εἰς τὰς οἰκιακὰς ἐργασίας, ἦτο ἐκτὸς τῆς αἰθούσης, ὑπέθετε δὲ ὅτι ὁ ξένος εἶχεν ἤδη ἀναχωρήσῃ. Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴν ἐκπληξίν τῆς, ὅτε εἶδεν αὐτὸν λαμβάνοντα μετ' ἀπαθείας ἀπιστεύτου θέσιν εἰς τὴν τράπεζαν πλησίον τῶν ξένων τῆς!

Εὐθύς μετὰ τὸ δείπνον ἡ κυρία Φραγκλίνου προσεκάλεσεν εἰς τὸ παρακείμενον δωμάτιον γένητα εὐπατρίδην, τὸν ὁποῖον συνῆθιζε νὰ συμβουλευεταί. Παρεπονέθη εἰς αὐτὸν διὰ τὴν διαγωγὴν τοῦ ὄχληροῦ ξένου, τῷ διηγήθη τίνι τρόπῳ εἰσεχώρησεν εἰς τὴν οἰκίαν καὶ ἐπὶ τέλος τῷ ὠμολόγησεν ὅτι οἱ τρόποι τοῦ τῆ ἐφαίνοντο πολὺ ὑποπτοί.

Ὁ γέρων εὐπατρίδης προσεπάθησε νὰ τὴν καθησυχάσῃ διὰ παντὸς τρόπου, ἀφ' οὗ ὁ ξένος ἦτο ἄνθρωπος μὲ μόρφωσιν καὶ ἐξαιρετον συμπεριφορὰν, καὶ ἔμενε, κατὰ πάσαν πιθανότητα, διότι δὲν ἐπίστευεν ὅτι ἡ ὥρα ἦτο τὸσον περασμένη.

— Ὅπωςδήποτε καλὰ θὰ κάμετε, εἶπεν ἐν τέλει, νὰ τον πάρετε κατὰ μέρος καὶ νὰ τῷ ἐπαναλάβετε ὅτι δὲν σας εἶνε δυνατόν νὰ τον φιλοξενήσετε.

Ἡ κυρία Φραγκλίνου ἐστειλεν ἀμέσως τὴν ὑπηρετρίαν τῆς νὰ προσκαλέσῃ τὸν ξένον, τῷ ὑπέδειξε δὲ καὶ πάλιν ὅτι δὲν εἴμπορεῖ νὰ τον

κρατήσῃ εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Τῷ ὑπενοήθη ὅτι ἡ ὥρα παρῆλθε, καὶ τῷ ἔδωκε νὰ ἐννοήσῃ ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγῃ ἄλλου νὰ εὕρῃ καταλύμα. — Θὰ λυπηθῶ παρὰ πολὺ, ἀπεκρίθη ὁ νέος, ἂν σας φανῶ ὄχληρὸς καὶ εἰς τὸ παραμικρὸν. Θὰ σας παρακαλέσω μόνον νὰ μου ἐπιτρέψῃτε νὰ καπνίσω τὸ τελευταῖον σιγάρον μου μετὰ τοῦ φιλοξενουμένου σας καὶ ἀμέσως ἀναχωρῶ.

Ταῦτα δὲ εἰπὼν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν συναστροφήν καὶ ἤρχισε νὰ συνομιλῇ μὲ περισσοτέραν ἀκόμη εὐστροφίαν πνεύματος.

Ἡ συνδιάλεξις ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐπεσεν εἰς τὰ πολιτικά. Εἰς τῶν βουλευτῶν ἔφερε τὸν λόγον εἰς τὸ ζήτημα τὸ ὁποῖον ἐκείνην τὴν ἡμέραν εἶχε συζητηθῆ ἐν τῇ Βουλῇ. Ὁ ἀγνωστος νέος ἔλαβε μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, ὡμίλησε δὲ περὶ τῶν δικαιοματίων τῶν ἀποικίων μετὰ σπανίως λογικῆς δυνάμειος καὶ εὐγλωττίας, ἐξέφερε δὲ ἀμερολήπτους καὶ ὀρθὰς κρίσεις περὶ τῶν ἐξοχωτέρων ἀνδρῶν τῆς ἐποχῆς.

Τὸσον ἐνδιαφέρουσα ἦτο ἡ συνομιλία ὥστε ἐσήμαινε ἡ ἐνδεκάτη καὶ οὐδεὶς το ἐνόησε. Ἄλλ' ἡ ὑπομονὴ τῆς οἰκοδέσποινης ἐξηντλήθη ἀπὸ τὴν τὸσην ἀδιακρίσιαν. Εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἀπέταινε εἰς τὸν ξένον τραχηλάτους λόγους ὅπως τον ἀναγκάσῃ ν' ἀναχωρήσῃ ἀμέσως. Ἐκεῖνος ἐζήτησε δειλῶς συγγνώμην, ἔλαβε τὸν πῖλόν του καὶ τὸν ἐπενδύτην του καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἐξώθυραν φατιζόμενος ὑπὸ τῆς ὑπηρετρίας καὶ ἀκολουθούμενος ὑπὸ τῆς οἰκοδέσποινης.

Ἄλλ' ἐνῶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ συνδιελέγοντο ἀμερίμνωι, ἐξω σφοδρὰ καταιγὶς εἶχε συσσωρεύσει εἰς τὰς ὑδοὺς χιόνα ἐνὸς γόνατος ὕψους. Μόλις ἡ ὑπηρετρία διήνοιξε τὴν θύραν καὶ ἄνεμος μεθρμὴν πνεύσας ἐσθυσε τὸ φῶς καὶ ἐγέμισε με χιόνα καὶ χάλαζαν τὸ κατώφλιον τῆς θύρας.

Ὁ ξένος τότε προσέβλεψεν ἱκετευτικῶς τῇ οἰκοδέσποιναν καὶ τῇ εἶπεν·

— Καλὴ κυρία, κανένα δὲν γνωρίζω ἐδῶ ἐμὲ αὐτὴν τὴν κακοκαιρίαν μὲ διώξετε, θ' ἀποθάνω ἀπὸ τὸ ψύχος εἰς τοὺς δρόμους. Φαίνεται εὐσπλαγχνική τέτοιαν νύκτα οὐδὲ εἰς σκύλα θὰ ἤρνεσθε νὰ δώσετε καταφύγιον.

— Περὶ εὐσπλαγχνίας μὴ μου κάμετε λόγον, εἶπεν ἡ γραῖα οἰκοδέσποινα καταληφθεῖσα ἀπὸ ὀργήν. Ὁ εὐσπλαγχνὸς εὐσπλαγχνίζειται πρῶτα τὸν ἑαυτὸν του. Ἐάν σας τρομάξῃ

κακοκαιρία τέτοιαν ὦραν, ποῖος σας εἶπε ν' ἀργήσετε τὸσον; Ἐπειτα, νὰ σας εἰπῶ τὴν ἀλήθειαν, κύριε; οὔτε τὸ πρόσωπόν σας, οὔτε οἱ τρόποι σας μοι ἀρέσουν καὶ ἡ ἐπιμονὴ σας νὰ μείνετε ἐδῶ μὲ κάμνει νὰ φοβοῦμαι μὴ ἔχετε κακοὺς σκοπούς.

Ἡ ἀγαθὴ οἰκοδέσποινα ὡμίλει τὸσον μεγαλοφῶνως ὥστε οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἀκούσαντες τὸν θόρυβον προσέτρεξαν καὶ προσεπάθησαν νὰ πείσωσιν αὐτὴν ὅτι εἶχεν ἄδικον. Ὁ ξένος εἰς αὐτοὺς ἐφαίνετο πολὺ καθὼς πρέπει καὶ σπουδαῖος νέος, ἀντὶ δὲ νὰ τον ἀποπέμψῃ τὴν παρεκάλεσαν νὰ τον φιλοξενήσῃ ἐπὶ μίαν ἐσπέραν. Εἰς αὐτοὺς ἦτο ἀνεξήγητος ἡ δυσμένεια ἐκείνη τῆς οἰκοδέσποινης πρὸς νέον εὐφύεστατον καὶ ἀξιαγάπητον.

Ἐν τέλει ἡ κυρία Φραγκλίνου ὑποκύψασα εἰς τὰς ἐπιμόρους παρακλήσεις των συγκατετέθη νὰ κρατήσῃ τὸν νέον εἰς τὴν οἰκίαν τῆς. Ἄλλ' ἐπειδὴ καμμία κλίνη δὲν ἦτο ἄδεια, ἠναγκάσθη οὗτος νὰ κατακλιθῆ ὅπως ὅπως ἐπὶ μίᾳς ἔδρας παρὰ τὴν ἐστίαν.

Μολονότι οἱ ἄλλοι ἐδείκνουν μεγίστην ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν τιμιότητα τοῦ ξένου, ἡ οἰκοδέσποινα ἐθεώρησε φρόνιμον νὰ συναθροίσῃ ὅλα τὰ πολυτιμὰ τῆς πράγματα καὶ τὰ ἀργυρὰ τῆς σκεύη καὶ νὰ τα φυλάξῃ εἰς τὸν κοιτῶνά τῆς. Πλὴν δὲ τούτου παρήγγειλεν εἰς τὸν μαῦρον, τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς, νὰ ζωσθῆ τὴν μεγάλην μάχαιραν τοῦ μαγειρείου καὶ νὰ ἐξυπνήσῃ εἰς τὸν ἐλάχιστον θόρυβον τὸν ὁποῖον ἠθελε κάμῃ ὁ τυχοδιώκτης (τοιουτοτρόπως ἀπεκάλει τὸν ἀγνωστον) ὅπως λεηλατήσῃ τὴν οἰκίαν. Ἐπειτα ἡ ἀγαθὴ δέσποινα διηυθύνθη νὰ κατακλιθῆ, ἀφ' οὗ ὁμως πρότερον ἠνάγκασε τὴν ὑπηρετρίαν τῆς ν' ἀγρυπνῆ πλησίον τῆς καὶ πρὸς μεγαλειτέραν ἀσφάλειαν ἐπέρασεν ἐν τεμάχιον σιδήρου εἰς τὸ κλείθρον τῆς θύρας, τὸ ὁποῖον ἐτριπλοκλείδωσεν, ἐννοεῖται.

Ὅπως ἕκαστος ἐννοεῖ ἡ κυρία Φραγκλίνου πολὺ ὀλίγον ἐκοιμήθη. Πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἦτο εἰς τὸ πόδι. Παρευθύς ἐκάλεσε τοὺς ὑπηρετάς, φρουρουμένη δὲ ὑπ' αὐτῶν ἐπροχώρησεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἐν τῇ ὁποίᾳ ἐκοιμάτο ὁ τυχοδιώκτης. Πολὺ ἐξεπλάγη ἰδοῦσα ὅτι οὗτος ἐκοιμάτο ἤσυχα εἰς τὴν ἔδραν. Τότε ἤρχισε νὰ μετανοῇ διὰ τὰς ὑποφίας τῆς, ἐξύπνησε τὸν νέον, ἐχαιρέτισεν αὐτὸν φιλοφρονέστατα, ἀφ' οὗ δὲ τον ἠρώτησε πῶς διήλθε τὴν νύκτα τὸν ἐπροσκάλεσε νὰ προγευματίσωσιν ἑαυτοῦ.

— Καὶ ἐρχεσθε ἀπὸ μακρινὸν μέρος; ἠρώτησε. Ὁ νέος ὡς νὰ ἔλαβε θάρρος ἐκ τοῦ εὐμενοῦς τόνου τῆς κυρίας Φραγκλίνου, ἔβαλεν εἰς τὴν σοκολάταν ἓνα μεγαλειτέρον βῶλον ζαχαρέως καὶ ἔλαβεν ἐν παξιμάδιον ἀκόμη.

— Ἐρχομαι ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν, ἀπήνησεν ὁ νέος, ὅπου καὶ κατοικῶ.

— Ἀπὸ τὴν Φιλαδέλφειαν! ἀνεφώνησεν ἡ κυρία Φραγκλίνου, κατοικεῖτε εἰς Φιλαδέλφειαν! Τότε λοιπὸν θὰ γνωρίζετε ἴσως τὸν υἱὸν μου Βενιαμῖν.

— Ποῖον Βενιαμῖν; ἠρώτησεν ἡσύχως ὁ νέος.

— Ποῖον; Τὸν Βενιαμῖν Φραγκλίνου τὸν Βενιαμῖν μου! Ὡ, εἶνε ὁ καλλίτερος καὶ φιλοστοργότερος υἱὸς τοῦ κόσμου!

— Πῶς; ὁ Βενιαμῖν Φραγκλίνος, ὁ τυπογράφος, εἶνε υἱὸς σας; Ἄλλ' εἶνε ὁ στενότερός μου φίλος καὶ κατοικοῦμεν μάλιστα εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον.

— Ὡ Θεὸς μου! καὶ ν' ἀφήσω τὸν φίλον τοῦ Βενιαμῖν μου νὰ περάσῃ τὴν νύκτα εἰς ἐν κάθισμα, ἐνῶ ἐγὼ ἐκοιμῶμην εἰς ὠραίαν κλίνην!

— Καὶ τί θὰ ἐλέγατε ἐάν με τὸν αὐτὸν τρόπον εἶχατε φερθῆ εἰς αὐτὸν τὸν υἱὸν σας.

— Αὐτὰ δὲν εἶνε δυνατόν, κύριε! ἡ μητρικὴ καρδία ποτὲ δὲν ἀπατάται.

— Ἐν τούτοις...

— Τί ἐννοεῖτε, εἶπεν ἡ κυρία Φραγκλίνου εἰς ἄκρον συγκεκινημένη καὶ ἐξετάζουσα τὸν νέον διὰ τῶν μητρικῶν τῆς ὀφθαλμῶν.

— Βενιαμῖν μου! ἀνεφώνησε διὰ μίᾳς, ἐναγκαλιζομένη καὶ φιλοῦσα τὸν νέον. Ἄ! καὶ οὔτε το ἐνόησα!

Ὁ Βενιαμῖν Φραγκλίνος (1), ἀναχωρήσας ἀπὸ τὴν γενέθλιόν του πόλιν ἐφηβὸς ἐπέστρεψεν εἰς αὐτὴν μετὰ ἱκανὰ ἔτη, ἠθέλησε δὲ νὰ ὑποβάλλῃ τὴν μητέρα του εἰς τὴν ἀθῶαν ἐκείνην δοκιμασίαν.

Ὅτε ἐγῆρασεν ἐνεθυμείτο μὲ εὐχαρίστησιν τὰ ἐπεισόδιον τοῦτο τῆς νεανικῆς του ἡλικίας. Διότι, ἔλεγαν, ἐν τῇ περιστάσει ἐκείνη κατῶρθωσα ἐν τέλει νὰ ἐλύσω τὴν συμπάθειαν τῆς μητρὸς μου, χωρὶς νὰ κάμω χρῆσιν τοῦ τίτλου μου ὡς υἱοῦ· τοῦτο δὲ ὄχι ὀλίγον ἠξίωσε τὴν χαρὰν, τὴν ὁποίαν ἠσθάνθημεν καὶ οἱ δύο ἐπανιδόντες ἀλλήλους.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(1) Περὶ τοῦ Φραγκλίνου βιογραφικὸν διήγημα μετὰ τῆς εἰκόνης του ἐδημοσιεύθη ἐν τῷ 21 τόμῳ (1892) τῆς «Διαπάσεως» (σελ. 86).

ΚΟΡΙΤΣΑΚΙ ΚΑΙ ΑΡΝΑΚΙ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

— Ασπρούλη μου, καλέ μου Ασπρούλη, είπε η Σοφία, έρχεσαι να πάμε όλγγο περπάτο έως 'ς τὸ λιβάδι;

— Μπέ, μπέ!... ἀπήντησεν ὁ Ασπρούλης.

"Άλλοι ἤμπορεῖ νὰ ἐννοοῦσαν ὅτι τὸ «μπέ-μπέ» ἐκεῖνο ἤθελε νὰ εἰπῆ: Δὲν εἶνε σωστὸ δύο μικρὰ σὰν κ' ἐμᾶς νὰ πάμε μὴν μᾶς τόσο μακρυνά. "

Ἡ Σοφία ὁμῶς ἐνόμισεν ὅτι τὸ ἀρνάκι τῆς εἶπε:

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ ζητῶ.

Ἐκεῖνο που ἤθελε ἡ Σοφία, ἐκεῖνο ἐνόμισε ὅτι τῆς εἶπε τὸ ἀρνάκι.

Ἐτράβηξαν λοιπὸν καὶ οἱ δύο κατὰ τὸ λιβάδι.

Εἰς τὸν δρόμον τὸ κοριτσάκι καὶ τὸ ἀρνάκι ἐπηδούσαν, ἐσκιρτούσαν, ἔτρεχαν. Τὸ χορτάρι ἦτο τόσο μαλακό...

"Όταν ἐφθασαν εἰς τὸ λιβάδι τὰ ποδαράκια τῶν ἦσαν κατακουρασμένα.

Τότε λέγει ἡ Σοφία εἰς τὸ ἀρνάκι: Κοιμούμασθε λιγάκι, Ασπρούλη;

— Μπέ, μπέ! ἀπήντησεν ὁ Ασπρούλης. — Τί λές, Ασπρούλη μου;

— Μπέ, μπέ! λέγει πάλιν τὸ ἀρνάκι. Αὐτὴν τὴν φορὰν ἐνόησε καλὰ ἡ Σοφία ὅ Ἀσπρούλης εἶπε πραγματικῶς: Ναί, κ' ἐγὼ αὐτὸ θέλω. Καὶ τὸ καλὸ ἀρνάκι ὡς νὰ ἐσυλλογίσθη ὅτι ἡ Σοφία δὲν ἔχει μαξιλάρι. ἐξηπλώθη κάτω ἀπὸ τὸν δροσερὸ ἴσκιον ἐνὸς δένδρου καὶ ἔβαλε τὸ ἀσπρο κεφαλάκι του μαξιλαράκι.

Ἡ Σοφία ἀκούμβησε τὸ κεφάλι τῆς ἐπάνω καὶ ἀπεκοιμήθη γλυκὰ γλυκὰ...

Γλυκὰ γλυκὰ ἀπεκοιμήθη ἡ Σοφία... Ἀπὸ τὴν μιὰ μεριά ἦταν τὸ καπελλάκι τῆς, ἀπὸ τὴν ἄλλη τὸ σχοινάκι τῆς!

Τί εὐμορφά που ἦσαν καὶ τὰ δύο, κοριτσάκι καὶ ἀρνάκι! εὐμορφα γιὰ ζωγραφιά...

Ἐπειτα ἀπ' ὀλγγον ἐπέρασε ἀπ' ἐκεῖ ὁ πατέρας τῆς Σοφίας, εἶδε τὸ ὠραῖον θέαμα, ἐξύπνησε σιγὰ σιγὰ τὴν Σοφίαν καὶ ἐπέστρεψαν μαζί εἰς τὸ σπίτι, ἐν ᾧ τὸ ἀρνάκι ἔτρεχεν ἐμπρὸς ζωηρόν.

ΟΙ ΙΠΠΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ

Ὁ κύριος Ραδινός, πλούσιος ἔμπορος τῶν Ἀθηνῶν, ἀπεφάσισε νὰ διέλθῃ τὸ θέρος μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῶν τέκνων του εἰς τὴν γραφικὴν καὶ καταπράσινον Ἑλβετίαν. Μετὰ τὰς ἐξετάσεις τῆς θυγατρὸς τῶν Ἑλβητικῆς, δεκατετράετιδος κόρης, καὶ τοῦ δεκαετοῦς υἱοῦ τῶν Περικλέους, ἐπεβίβασθησαν μετὰ τῶν ἀποσκευῶν τῶν, τὰς ὁποίας εἶχον ἤδη ἐτοιμούς, εἰς τὸν σιδηρόδρομον, ἐφθασαν εἰς Πάτρας, ἐκεῖθεν ἐπέβησαν ἀτμοπλοίου καὶ διὰ Κερκύρας ἐφθασαν εἰς Βριέννην. Γρήγορα, γρήγορα ἀφῆκαν ὀπίσω αὐτῶν τὴν πληκτικὴν ἰταλικὴν πόλιν, καὶ διὰ μεγάλου ἀγγλικοῦ ἀτμοπλοίου ἀνεχώρησαν εἰς Βενετίαν, ὅπως ἐκείθεν, διὰ Βερόνης καὶ Μιλάνου μεταβῶσιν εἰς Ἑλβετίαν.

Μετὰ ἐξαίσιον πλοῦν ἐφθασαν εἰς Βενετίαν.

Τί ἠσθάνθησαν ὅτε εἶδον τὴν μοναδικὴν αὐτὴν εἰς τὸν κόσμον πόλιν δὲν περιγράφεται. Ἐβλεπον καὶ ἐθαύμαζον δὲν ἐπίστευον τοὺς ὀφθαλμούς τῶν τοῖς ἐσπίκετο ὡς μαγικὴ ὄψασίς ἡ πόλις ἡ λουομένη πάνταχθὲν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ἡ πόλις τῆς ὁποίας οἱ ὄρμυροι εἶνε ὑδάτινοι. Ὅταν ἐμβήκαν εἰς μίαν γόναλον καὶ ἔκαμαν τὸν γύρον τῆς μεγάλης διώρυγος εἰς τὴν ὁποίαν ἀντικατωπρίζοντο δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ τὰ περίφημα εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς ἀρχιτεκτονικῆς μέγαρα, ἐνόμισαν ὅτι δὲν εὐρίσκοντο εἰς τὴν πραγματικὴν ἀλλ' εἰς φανταστικὸν κόσμον οὐεῖρου. Εἰς τὴν μνήμην τοῦ κ. Ραδινοῦ ἐπιτερούριζον οἱ στίχοι τοῦ Παράσχου:

Γνωρίζετε τὴν γῆν τοῦ κοραλλίου
Τοῦ κύματος καὶ τοῦ χρυσοῦ ἡλίου;
... Γνωρίζετε τὴν χώραν τῶν Σειρήνων.
Μεθούσαν εἰς αἶμα καὶ εἰς οἶνον;

Ἡκούσατε τὸν νύκτιόν τῆς κόμων
Βαδίζοντες εἰς διωρύγων δρόμον;
Καὶ ὕστερον τὸ βῆμά σας ἐστάθη
ὅπου ἤχεε μετὰ τὸ ἄσμα σπάθη;
Ἡκούσατε τὸ πνεῦμα τῶν ἀέρων
Ἐνοῦμενον μετὰ ἄσμα γονδολιέρων;

Γνωρίζετε τὴν νόμφην τοῦ Ἀδρια;
Θάλασσα εἶν' ἡ κάθε τῆς πλατείᾳ...
Τὰ εἶδαν τ' ἀνάκτορά τῆς ἑλα,

Μαριάρνα, λευκὰ ἀκτινοβόλα;
Γνωρίζετε τὸ μέγα τῆς μουσεῖον
Τόσον ἰθὺν τὴν εὐφυῖαν κλεῖον;

Γνωρίζετε τὴν γῆν ἐκείνην ὅπου
Βλέμμα γοργὸν ἀστράπτει κατασκόπου;
Καὶ εἶδατε, ἔταν τὸ πᾶν ὑπώστη,
Μαργαρυτὴν στυλέτου εἰς τὰ σκότη
Γνωρίζετε τὴν Γέφυραν τῶν Στόνων,
Τὰ Φρέατα, εἰρκτὰς ἀγνωστων πότων;

Βαθεῖα ἦτο ἡ συγκίνησις τὴν ὁποίαν ἠσθάνθησαν ὅτε εἰσῆλθον εἰς τὸ δουκικὸν παλάτιον, ἐπεσκέ-

ΟΙ ΙΠΠΟΙ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΑΡΚΟΥ ΕΝ ΒΕΝΕΤΙΑΙ

ἦσαν τὴν αἰθούσαν τῶν συνδικατέφων, ἔπου μίαν φορὰν ἀπεφασίζετο ἡ τύχη τοῦ κόσμου, ἐξῆλθον εἰς τὸν ἐξώστην, ὅθεν ἀνεκηρύσσετο εἰς τὸ ἄμετρον κάτω πλῆθος ἡ ἐκλογή τοῦ βῆγι, ῥίγος δὲ διέδραμε τὰς φλέβας τῶν ὅτε εἶδον τὴν Γέφυραν τῶν Στόνων ἐκείνην δι' ἧς διερχόμενοι ὅσοι κατεδικάζοντο ἔβλεπον διὰ τελευταίαν φορὰν τοὺς κάτω ὀλοφυρομένους συγγενεῖς τῶν, ἀπεριγραπτον δ' αἰσθήμα φρίκης κατέλαβεν αὐτοὺς ὅτε κατέβησαν εἰς τὰς φοβερὰς εἰρκτὰς, εἰς τὰ βράθη τοῦ δουκικοῦ παλατίου, καὶ ἐπάτησαν τὸ ἔδαφος ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἔβρεξαν τῶσα δάκρυα καὶ τῶσαν αἶμα, καὶ ἐψυχσαν τοὺς τοίχους ἐκείνους οἵτινες εἶδον τὰ φρικωδέστερα καὶ τραγικώτερα δράματα εἰς ὅσον ἀναφέρει ἡ ἱστορία.

Ἐννοεῖται ὅτι ἐπεσκέφθησαν καὶ τὴν περίφημον Ἐκκλησίαν τοῦ Ἁγίου Μάρκου.

Ὁ Περικλῆς, ὅστις ἀφ' ἧς στιγμῆς ἔθεσαν τὸν πῶδα των εἰς Βενετίαν δὲν ἔπαυε νὰ ἐρωτᾷ, ἀδιαφορῶν ἂν δὲν ἐλάμβανε πάντοτε ἀπάντησιν, παρατηρῶν τὸν περικαλλίστατον ἐκείνον ναόν, τοῦ ὁποίου ἡ κατασκευὴ διήρκεσεν ἀπὸ τοῦ 976 μέχρι τοῦ 1071, αἱ δὲ συμπληρώσεις καὶ οἱ καλλιωμαοὶ αἰῶνας ὀλοκλήρους, ἠρώτησε :

— Τί εἶνε ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Μάρκου, πατέρα;

Ἄλλ' ἐδῶ ὡς ἐκ θαύματος, τὴν ἀπάντησιν δὲν ἔδωκε πλέον ὁ πατήρ του, ἀλλ' ἡ ἀδελφὴ του Ἑλπινίκη, ἡ ὁποία εἶχε διδαχθῆ εἰς τὸ Παρθενοναγωγεῖον, ὅπου ἐφοίτα, ἱστορίαν τῆς Καλλιτεχνίας, εἶχε δὲ τὸ μέρος τοῦτο πρόσφατον εἰς τὴν μνήμην της διότι αὐτὸ εἶχεν ἐξετασθῆ εἰς τὰς ἐξετάσεις.

— Ἡ Βενετία, ἡ πρώτη καὶ ἰσχυροτάτη δημοκρατία—εἶπεν ἡ Ἑλπινίκη ἐνθυμουμένη τὰς φράσεις τοῦ τετραδίου τοῦ καθηγητοῦ της, ἔπως πρᾶττον ἄλλως τε καὶ ἄλλαι μαθήτριαι Παρθενοναγωγείων, — εὗρισκετο εἰς σχέσεις πρὸς τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ἀνατολήν, ἐκ τῶν δύο δὲ τούτων χωρῶν παρέλαθε τὴν τέχνην, ἡ ὁποία τὴν διακοσμεῖ. Ὅτε δὲ οἱ Βενετοὶ ἠθέλησαν νὰ κτίσωσι ναὸν εἰς τὸν Ἁγίου Μάρκου, τὸν προστάτην τῆς πόλεως των, καλλιτέχνας τοῖς ἔδωκεν ἡ Ἑλλάς, πρότυπον δὲ τὸ Βυζάντιον.

— Σὺν βιβλίῳ ὀμιλεῖς! εἶπεν ὁ Περικλῆς ἐκστατικὸς διὰ τὰς μεγάλας γνώσεις τῆς ἀδελφῆς του, καὶ νομίζων ὅτι ἡ ἀναφωνήσις του ἦτο φιλοφρόνησις πρὸς αὐτήν.

— Ἡ Ἁγία Σοφία, ἡ περιφώρος ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἑλπινίκη, ὑπῆρξε τὸ πρότυπον κατὰ τὸ ὅποιον ἐκδομήθη ὁ ναὸς οὗτος. Οἱ πεντακάσιοι κίονες, οἱ ὅποιοι στηρίζουν τοὺς ὀβελούς της εἶνε ἐξ ὀρειάλου, ἐκ πορφυρίτου, ἐκ πολυτίμων μαρμάρων. Ὁ Ἁγιος Μάρκος ἔχει σχῆμα ἑλληνικοῦ σταυροῦ, τουτέστι σταυροῦ ἔχοντος τὰς τέσσαρας πλευρὰς ἴσας, ἐν ᾧ ὁ φραγκικὸς σταυρὸς τὸν ὅποιον ἀπομιμοῦνται ἄλλοι ρυθμοὶ ἀρχιτεκτονικοὶ εἰς τὴν κατασκευὴν ναῶν ἔχει τὴν κάτω πλευρὰν μακροτέραν.

Ἡ ἐκπληξίς τοῦ δυστυχούς Περικλέους ἠῤῥᾶνεν ὄλονεν.

— Βλέπεις αὐτὰ τὰ ἄλογα, ἐπάνω ἀπὸ τὸ μεγάλο ὄρισμα; ἠρώτησε μετ' ὀλίγον ἡ Ἑλπινίκη, ἐνθαρρυνθεῖσα ἐκ τῆς εὐνοϊκῆς ὑποδοχῆς ἣν εὗρισκον τὰ λεγόμενά της.

— Ναι, βλέπω τέσσαρα λαμπρὰ ἄλογα.

— Ψεῦδεις ποῦ καὶ πότε ἔγιγαν; ἠρώτησεν ἡ Ἑλπινίκη, ζητοῦσα νὰ κάμῃ ἐτι μεγαλειτέραν ἐπιδείξιν γνώσεων.

— Πότε; εἶπεν ὁ Περικλῆς, ἀπαντῶν εἰς τὸ ἐν μόνον μέρος τῆς ἐρωτήσεως. Θὰ εἶνε ἑκατό, διακόσια χρόνια, αἱ;

— Ἐκατό, διακόσια χρόνια; ἀνεφώνησε μετὰ χαρμὸν ἡ Ἑλπινίκη. Δὲν λέγεις δύο χιλιάδας διακόσια καὶ κάτι.

— Τί λέγεις! εἶπεν ὁ Περικλῆς ἐνεὸς ἐξ ἐκπλήξεως.

— Βέβαια, οἱ ἵπποι οὗτοι ἀποδίδονται εἰς τὸν μέγαν ἑλληνα γλύπτην Λύσιππον, εἶπεν ἡ Ἑλπινίκη ἐνθυμουμένη καὶ πάλιν τὰς φράσεις τοῦ τετραδίου της, εἰς τὸν Λύσιππον, ὁ ὅποιος εἶχε κατασκευάσῃ αὐτοὺς διὰ τὸν Μέγαν Ἀλεξάνδρον. Κατ' ἀρχὰς εὗρισκοντο εἰς Κόρινθον, ἔπειτα μετεκομίσθησαν εἰς Ἀλεξάνδρειαν, ἐκεῖθεν ὑπὸ τοῦ Αὐγούστου εἰς Ρώμην, ἀλληλοδιαδόχως δὲ ἐτοποθετήθησαν ἐπὶ τῶν θριαμβικῶν ἀψίδων τοῦ Νέρωνος καὶ τοῦ Τραϊανοῦ. Κωνσταντῖνος ὁ μέγας παρέλαθεν αὐτοὺς ἐκ Ρώμης ὡς κοσμήσῃ τὸν Ἱερόδρον τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκεῖθεν δὲ ἠρπάγησαν ὑπὸ τῶν Βενετῶν κατὰ τὴν δευτέραν Σταυροφορίαν τῷ 1204.

— Τὰ κακόμοιρα ἄλογα, δρόμους ποῦ ἔχουν κάμῃ! ἀνεφώνησεν ὁ Περικλῆς.

— Ἄν νομίζης πῶς ἐτελείωσαν ὅλα τὰ βράσανά των, ἀπατήσαι, εἶπεν ἡ Ἑλπινίκη. Ὁ Ναπολεὼν μετὰ τὰς ἐν Ἰταλίᾳ νίκας του διέταξε νὰ μετακομίσωσι τοὺς τέσσαρας ἵππους εἰς Παρισίους ὅπου ἐστήθησαν ἐπὶ θριαμβικῆς ἀψίδος. Ἐπειτα δὲ ἐπεστράφησαν καὶ ἐτέθησαν πάλιν εἰς τὴν θέσιν τὴν ὁποίαν κατέχον εἰς τὴν πρόσοψιν τοῦ Ἁγίου Μάρκου καὶ τὴν ὁποίαν κατέχουν μέχρι σήμερον.

— Ὅσον διὰ μπουόντζινα ἄλογα ἤμποροῦν νὰ καυχήθω ἔτι ἀρκετὰ ἐταξείδευσαν! εἶπεν ὁ Περικλῆς. Συλλογίσου: Κόρινθος, Ἀλεξάνδρεια, Ρώμη, Κωνσταντινούπολις, Βενετία, Παρίσι! Ἴσως κ' ἐγὼ μίαν ἡμέραν θὰ πάγω 'ς ὅλα αὐτὰ τὰ μέρη ποῦ εἶδαν' μερικὰ μάλιστα τὰ ἔχω ἰδῆ, προσέθηκεν ἐν εἰδει παρηγορίας.

— Ἔως τότε ἔχει ὁ Θεός, εἶπεν ἡ Ἑλπινίκη τῶρα ἅς ἰδοῦμεν κατὰ τὴν Βενετίαν, τὰς ἐκκλησίας της, τὰ μουσεῖά της, τ' ἀξιοπεριεργά της, ἀφ' οὗ εἶχαμεν τὴν εὐτυχίαν νὰ μας φέρου ἐδῶ οἱ ἀγαπητοὶ μας γονεῖς.

Αἱ—Εἰ

ΚΑΚΑΟΝ ΚΑΙ ΣΟΚΟΛΑΤΑ

Εἰς ὄλους βεβήκως εἶνε γνωστὸν τὸ εὐγεστον καὶ γλυκὺ ποτὸν τῆς σοκολάτας. Ὁ μέγας βοτανικὸς Λινναῖος θαυμάσας τὴν γεῦσιν τοῦ κακάου, ἐξ οὗ κατασκευάζεται ἡ σοκολάτα, ἀπεκάλεσεν αὐτὸ Φαγητὸν τῶν Θεῶν.

Εἰς τὰς χώρας τῆς Ἀμερικῆς, αἰτνες κείνται μετὰ τῶν Τροπικῶν ἀπὸ τοῦ Μεξικοῦ μέχρι τῆς Γουιάνας, καὶ εἰς τὰς Ἀντίλλας νήσους φύεται ὑψηλὸν δένδρον εἰκοσι ἕως σαράντα ποδῶν, τοῦ ὁποίου ὁ καρπὸς παράγει τὴν οὐσίαν τὴν ὁποίαν ὀνομάζομεν κακάον.

Ὁ καρπὸς τοῦ δένδρου τούτου ἑλλειψοειδῆς κατὰ τὸ σχῆμα ἔχει μῆκος ἐξ ἑξ ἄνω ὀκτώ δακτύλων, χρῶμα ξανθοκόκκινον καὶ ὁμοιάζει πρὸς ἀγγούριον μετρίου μεγέθους. Ἐντὸς τοῦ καρποῦ τούτου περιέχονται εἰκοσι πέντε ἕως σαράντα ὠοειδῆ σπέρματα, τὰ λεγόμενα κύμοι (κουκιά) τοῦ κακάου.

Ἐὰν ξεφλουδίσωμεν τὰ κουκιά ταῦτα καὶ φριξώμεν (καβουρδίσωμεν) αὐτὰ ὡς συνήθως τὸν καφέ, τρίψωμεν δὲ καὶ κοπανίσωμεν ἐντὸς σιδηροῦ ἰγδίου, τὸ ὅποιον ἔχομεν ἤδη θερμάνῃ, σχηματίζεται πολτός, δυνάμενος νὰ χυθῆ εἰς διαφόρους τύπους (καλούπια) καὶ νὰ λάβῃ διάφορα σχήματα.

Αἱ ἐν τοῖς ζαχαροπλαστείοις ὡς σοκολάτα πωλούμεναι πλάκες εἶνε μίγμα κακάου μετὰ ζάχαριν, βανίλλην, ἢ ἄλλας ἀρωματικὰς οὐσίας ἢ σοκολάτα ἡ ὁποία συνίσταται μόνον ἀπὸ κακάου καὶ ζάχαριν, χωρὶς καμμίαν ἄλλην οὐσίαν, λέγεται τῆς ὑγείας, ἡ δὲ περιέχουσα καὶ ἄλλας οὐσίας λέγεται ἀρωματικῆ.

Τὸ ποτὸν τῆς σοκολάτας ἦτο πρὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων γνωστὸν εἰς τοὺς Μεξικανούς, ἔγινε δὲ γνωστὸν εἰς τὴν Εὐρώπην περὶ τὸ 1520 διὰ τῶν Ἰσπανῶν τῷ δὲ 1606 ὁ ἐκ Φλωρεντίας Καρλέτης, ὅστις ἔζησεν ἐπὶ πολὺ εἰς τὰς Ἰνδίας, κατέστησε γνωστὸν καὶ τὸν τρόπον τῆς παρασκευῆς αὐτοῦ. ἔκτοτε διεδόθη κατὰ μικρὸν ἐκ τῆς Ἰταλίας καὶ Ἰσπανίας εἰς ἅπασαν τὴν Εὐρώπην, ὥστε σήμερον δὲν ὑπάρχει πολιτισμένον μέρος τῆς γῆς ὅπου νὰ μὴ εὗρισκωνται ἐργαστᾶσια πρὸς κατασκευὴν σοκολάτας. Ἐν Ἀθήναις ὑπάρχουσι ἤδη ἀρκετὰ τοιαῦτα, τὸ δὲ πρῶτον ἰδρῶθη τῷ 1859 ὑπὸ τοῦ Παυλίδου.

Ἐν ᾧ τὸ τέιον καὶ ὁ καφὸς διεγείρουσι τὸ γευτικὸν σύστημα, ἡ σοκολάτα διεγείρει αὐτὸ ὀλίγον τρέφει δὲ τὸ σῶμα πολὺ, καὶ ὡς πρὸς τοῦτο συνγωνίζεται πρὸς αὐτὸ τὸ γάλα. Εἰς μικρὸν ὄγκον περιέχει πολλὰς θρεπτικὰς οὐσίας, εἶνε εὐπεπτος, ἀναφυκτικὴ εἰς ἀσθενεῖς καὶ ὑγιεῖς.

Ὅπως ὁ καφὸς καὶ τὸ τέιον ὁμοίως καὶ ἡ σοκολάτα νοθεύεται συχνὰ ὑπὸ τῶν ἐμπόρων. Πολτὸς φακῆς, πιζελίων, γεωμήλων, ὀρύζης, ἀρχβοσίτου, σαλεπίου, ἀναμιγνυόμενος μετὰ κοινὸν βούτυρον, ἢ κρόκκον ὠν, ἔλαιον, ἢ ἀμυγδαλέλαιον, χρωματισμένον δὲ μετὰ ἐρυθροπῶν τι χρῶμα ἀποτελεῖ τὸ κυριώτερον συστατικὸν τῆς νόθου σοκολάτας, ἐνίοτε δὲ καὶ τὸ μόνον.

Ἐὰν τὰ πλινθία τῆς σοκολάτας δὲν ἔχωσι τοιαύτας οὐσίας, θραυόμενα δεικνύουσι ἐπιφανεῖαν λείαν, ἐρυθροῦ ἢ ξανθίζοντος χρώματος. Ἐὰν ἀπὸ τοὺς κύμους τοῦ κακάου ἀφηρέθῃ ἡ οὐσία αὐτοῦ, ἀντ' αὐτοῦ δὲ προστεθῇ λίπος, ἔλαιον, βούτυρον, τότε ἡ σοκολάτα ἔχει βαρεῖαν, ταγγὴν ὀσμήν.

Σοκολάτα, ἡ ὁποία βραζομένη μετὰ ὕδωρ γίνεται λίαν πηκτὴ, δὲν εἶνε καλὴ διότι περιέχει ἄκλειρον καὶ παρομοίας οὐσίας. Ἐπίσης κακὴ εἶνε ἂν αἱ πλάκες εἶνε φαγωμέναι ἀπὸ ἔντομα.

Διὰ νὰ βράσωμεν σοκολάταν τρίβομεν εἰς κόνιν ὅσον μέρος αὐτῆς θέλομεν καὶ θέτομεν αὐτὸ εἰς εὐρύχωρον ἀγγεῖον ἀκολουθῶς εἰς ἄλλο μετάλλινον ἀγγεῖον θέτομεν ποσὸν ὕδατος ἀνάλογον τῆς προσδιορισθείσης σοκολάτας, θέτομεν αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ καὶ λαμβάνει μίαν βράσιν. Μικρὸν ποσὸν τοῦ ζέοντος ὕδατος χύνομεν ἐντὸς τοῦ ἀγγείου, εἰς δὲ εὗρισκεται ἡ κόνις τῆς σοκολάτας, μετὰ ταῦτα δὲ θλίβομεν διὰ κοχλιαρίου τὴν ἐντὸς τοῦ ὕδατος κόνιν ἕως οὗ σχηματισθῇ εἶδος γαλακτώματος χύνομεν τοῦτο ἐντὸς τοῦ ἐπὶ τοῦ πυρὸς μεταλλίνου ἀγγείου, τὸ ὅποιον περιέχει τὸ μεγαλειτέρον μέρος τοῦ ὕδατος, ἀφ' οὗ δὲ τὸ μίγμα τοῦτο φουσκώσῃ δύο τρεῖς φορές τότε ἡ σοκολάτα εἶνε ἐτοιμὴ πρὸς πόσιν.

Τὸν αὐτὸν τρόπον ἀκολουθοῦμεν καὶ εἰς τὴν μετὰ γάλακτος παρασκευὴν τῆς σοκολάτας.

ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΚΑΙ ΣΤΟΡΓΗ ΖΩΟΥ

Πρό τινων ἐτῶν περὶ τὸν Ὀκτώβριον ἔμειλος Ἀλβανῶν διήρχετο τὸν ποταμὸν Δρίνον.

Ἡ διάβασις ἦτο δύσκολος εἰς τὴν πολυπληθῆ ἀγέλην τῶν ζῴων, διότι ὁ ποταμὸς ἦτο ἐξωγλυόμενος ἐκ τῶν πολλῶν βρογῶν. Μετὰ πολλὰς κρουγὰς καὶ κτυπήματα οἱ Ἀλβανοὶ κατάρθωσαν νὰ ὠθήσουν εἰς τὸ πλωτὸν μέρος τοῦ ποταμοῦ περὶ τοὺς εἰκοσὶν ἴππους ἐκ τῶν ὁποίων ἦσαν καὶ ἑξασοὶ φορτῆδες μὲ τρία πωλιάρια. Ἐξῆρτα μία γρατὰ φορτῆς ἔμειναν ὅπισθον παρασυρθεῖσα ἀπὸ τὸ ρεύμα.

Ἐν τούτοις ἡ λοιπὴ ἀγέλη εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν ὄχθην, οἱ δὲ νεαροὶ πῶλος ἐσκήρτων, περιχαρῶς περὶ τὰς μητέρας τῶν εἰς μόνον πῶλος ἔπρεχεν ἀνησυχῶς χρεματίζων περὶ αὐτοῦ· τότε δὲ οἱ παρόντες, ἐκεί ἔγιναν μάρτυρες θαυμαστοῦ θεάματος, ἐξ ἐκείνων, τὰ ὁποῖα οὐδέποτε λησιμονοῦνται.

Ὁ νεαρὸς πῶλος ἐπέστρεψεν εἰς τὸ ἄκρον τῆς ὄχτης, ἔστη δὲ πρὸς στιγμὴν ἀκίνητος μὲ φλογερούς ὀφθαλμούς καὶ ἀχνίζοντας μυκτῆρας.

Μὲ τεράστιον κήδημα ρίπτεται εἰς τὸν ποτα-

μὸν. Ἐξαφανίζεται πρὸς στιγμὴν, ἔπειτα ἐμφανίζεται πάλιν ραμπαλέως πρὸς τὴν κινδυνεύουσαν μητέρα του. Τὰ κύματα τὸν ἐμποδίζουσι νὰ βλέπῃ ἔμπροσθεν του, ἀλλὰ αὐτὸς τινάσσεται μὲ πηδήματα καὶ χρεματισματα μὲ τεντωμένον λαιμὸν, τὸ ἥμισυ τοῦ σώματος ἔξω τοῦ ὕδατος ἔχων, ἐκείνος ὁ μικρὸς πῶλος ὅστις πρὸ ὀλίγου μὲ τὴν δυσκολίαν εἶχεν ἔμβῃ εἰς τὸν ποταμὸν μὲ ὄλην τὴν ἀγέλην.

Ἡ μήτηρ ὑψώσασα τὴν κεφαλὴν τῆς ἀπῆλθα μὲ διακεκομμένους ρόγγους εἰς τὰς προσκλήσεις τοῦ μικροῦ τῆς. Τὸ ἐνοσικτον τῆς αὐτοσυνητήσεως εἶχεν ἐμφυγῶσθαι πρὸς στιγμὴν τὴν φορτῆδα.

Ἐν τούτοις ὁ πῶλος ἐφθασεν εἰς αὐτὴν ταχύτερον τῆς σχεδίας. Τὸ τέκνον ὑπεβάσασα τὴν κεφαλὴν τῆς μητρός ἐπὶ τῶν νώτων του καὶ τὴν ἔσυρε πρὸς τὴν ὄχθην. Ἡ μήτηρ ἐσώθη.

Ὅταν ἐξῆλθε τοῦ ποταμοῦ ὁ πῶλος ἐστρέφετο περιχαρῶς περὶ τῆς μητρός του, ὠπεύων τὴν κοιλίαν αὐτῆς μὲ τὸ σῶμα του ἐκφράζων οὕτω τὴν πρὸς τὴν μητέρα του φιλοστοργίαν.

Η ΦΩΛΙΑ

Ἄντικρὺν ἔς τὸ παραθύρι, σὲ μιὰ στέγη χαμπλὴ
κάθισ' ἓνα χελιδόνι, ταξειδιάρικο πουλί
καὶ μὲ χίλια σῦρε κ' ἔλα καὶ μὲ τὴ γλυκεῖά λαλιά του
καὶ μὲ βάσανα καὶ κόπους ἔχη κτίσει τὴ φωλιά του.

Ἐχει κτίσῃ τὴ φωλιά του καὶ τριγύρω τῆς πετᾶ,
πάει κ' ἔρχετ' ὅλην ἡμέρα καὶ τροφὴ παντοῦ ζητᾶ
καὶ τὴν φέρνει ἔς τὰ παιδιὰ τοῦ που μ' ὀδάνοικτο τὸ στόμα
περιμένουν πεινασμένα ἓνα σπόρο, λίγο χῶμα.

Ἄντικρὺ, μιὰ μαυροφόρα, ποῦ παράκαιρα γεννᾶ,
ἔς τὸ παράθυρο μονάχη τὴν ἡμέρα τῆς περνᾶ
τὴ φωλιά τὴν νεοκτισμένη μὲ παράπονο κυττάζει
καὶ τὰ μάτια τῆς σφουγγίζει κι' ὀλοέν' ἀναστενάζει.

Ἦταν ἄλλοτε μητέρα κ' εἶχε πρόσχαρο παιδί
κ' ἔτυχεν ὁ μαῦρος χάρος νὰ περάσῃ νὰ το ἔδῃ
καὶ το ἔηλεψε ποῦ τῶδε κ' ἔσκηψε μὲ περηφάνεια
καὶ το πῆρε ἔς τὰ φτερά του καὶ το πῆγε ἔς τὰ οὐράνια.

Ἐρημν, μονάχη τώρα καμαρώνει τὴ φωλιά
καὶ θυμᾶται τὸ παιδί τῆς καὶ θυμᾶται τὰ παλιὰ...
Καὶ κυττάζοντας τὴ μάννα ποῦ φροντίζει τὰ παιδιὰ τῆς
ἀχ! θαρρεῖ πῶς εἶν' ἐκεῖνη, κι' ἀναπαύετ' ἡ καρδιά τῆς.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΙΣ

ΟΛΙΓΟΝ ΑΠ' ΟΛΑ

Ἡ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου.

Τὸ ἔξοχον τοῦτο ἀριστοῦργημα ἀνεκαλύφθη τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1820 ἐπὶ τῆς νήσου Μήλου, ἐντεύθεν δὲ καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου. Ἐν ᾧ χωρικός τις ἐκακτε τὸν ἄγγρον του ἢ ἀγίην του προσέκρουσεν εἰς μάρμαρον σκάψας ἔτι βαθύτερον εὗρεν εἶδος ὑπογείου θωματίου εἰς βάθος ἐπτά ἢ ὀκτὼ ποδῶν ἐντὸς τοῦ εἰδάρους. Ἐκεῖ πλησίον εὗρήθη καὶ ἡ ὀνομαστὴ Ἀφροδίτη, ἀλλ' εἰς δύο τμήματα. Ὁ χωρικός, καίτοι μὴ ἐννοῶν τὴν ἀγίαν τοῦ ἔργου, ὑποθέτων ἐν τούτοις ὅτι πρόκειται περὶ εὐρημάτος σκουδαίου, ἔκρυψεν ἐντὸς τοῦ σταύλου του τὸ ἄνω μέρος τῆς ἀσφύας τῆς ἀγάλματος· ἀνεκοίνωσε δὲ τὰ κατ' αὐτὸ εἰς τὸν ἐν Μήλῳ προξενικὸν πράκτορα τῆς Γαλλίας· οὗτος ἔγραψεν ἀμέσως εἰς τὸν ἐν Κωνιπόλει πρεσβευτὴν τῆς Γαλλίας Μαρκήσιον Ριβιέρ, ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ του ἀπεπλανήθη καὶ ἔφθασε πολὺ ἄργά. Ἀξιωματικὸς ὁμοῦ γαλλικοῦ πλοίου προσεγγισάντος εἰς Μήλον ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν ἑρᾶν καθὼς εἶδε τὸ μὲν ἥμισυ τοῦ ἀγάλματος εἰς τὸν σταύλον τὸ δὲ ἄλλο εἰς τὸν ἄγγρον, ἔγραψεν εἰς τὸν ἐν Κωνιπόλει πρεσβευτὴν τῆς Γαλλίας, συνιστῶν θερμῶς τὴν ἀγορὰν του. Ὁ πρεσβευτὴς ἀνεθῆκεν εἰς ἓνα γραμματεῖα τῆς πρεσβείας νὰ μεταβῇ ἐν τάχει εἰς Μήλον καὶ ν' ἀγοράσῃ τὸ ἄγαλμα. Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ὁ γάλλος γραμματεὺς ἀπεβιβάσθη εἰς τὴν νῆσον, εἶδε μετ' ἐκπλήξεως ὅτι τὸ περικαλλὲς ἄγαλμα μεταφέρετο εἰς βρίκιον εὐρισκόμενον ἐν τῷ λιμένι.

Τί εἶχε συμβῆ; Ποῦ μεταφέρετο τὸ ἄγαλμα; Οἱ πρόκριτοι τῆς νήσου ἔχοντες ὑποχρεώσεις εἰς τὸν Ἕλληνα εὐπατριῆν Μιουρούζην, ὅστις ἔτραψε θερ-

Η ΑΦΡΟΔΙΤΗ ΤΗΣ ΜΗΛΟΥ

μὴν ἀγάπην πρὸς τὰ ἔργα τῆς ἀρχαίας τέχνης καὶ φοβούμενος μὴ τὸν δυσπαραστήσουν ἀν' ἀποληθῆ εἰς ἔνοους, κατάρθωσαν νὰ πείσουν διὰ τοῦ ἱερέως τῆς πόλεως τὸν χωρικὸν νὰ πωλήσῃ τὸ ἄγαλμα ἀντὶ εὐτελοῦς τιμῆς εἰς τὴν κοινότητα τῆς νήσου, οὕτω δὲ ἡ Ἀφροδίτη ἠτομάζετο ν' ἀπέλθῃ εἰς Κωνσταντινούπολιν.

Ἄνεμοι ἐναντίοι ἤμισυ ἡμιπέδιον τὸ βρίκιον ν' ἀποπλεύσῃ, ἐν τῷ μεταξὺ δὲ ὁ γραμματεὺς τῆς πρεσβείας διάμορφῶν καὶ παντοίων ἀπειλῶν τῶσον ἐφόβισεν τὸν ἱερέα καὶ τοὺς προκρίτους ὥστε συγκατένευσαν οὗτοι νὰ πωληθῆ ἐν δημοπρασίᾳ τὸ ἄγαλμα· ἀντὶ γιλλίων τριακοσίων γροσίων ἠγοράσθη ὑπὸ τῶν γάλλων τὸ ἀνεκτιμητὸν ἀριστοῦργημα καὶ μετεκομίσθη εἰς τὸ γαλλικὸν πλοῖον, τὸ ὁποῖον πρὸς ἀποφυγὴν νέων ἐπισοδίων ἀπέπλευσεν ἀμέσως, συνοδευόμενον καὶ ὑπὸ ἐνὸς ἄλλου πολεμικοῦ ἐλθόντος πρὸς ὑποστήριξιν τῆς ἀγορᾶς τοῦ ἀγάλματος.

Ταῦταχρόνως σχεδὸν ἤλθε καὶ ὁ Ἕλλην πρίγκιψ Μιουρούζης· ἀλλ' εἰς μάτην τὸ ἀριστοτέκνημα ὑπερασπιζόμενον ὑπὸ τῶν γαλλικῶν τηλεβόλων ἔπλευσεν εἰς ἕνας θαλάσσιος...

Ἀπερίγραπτον θαυμασμὸν ἐξήγερε τὸ θαῦμα ὁ ἔργον ἔθεν καὶ ἀν' διήλθε. Ἐξοχοὶ ἀρχαιολόγοι βλέποντες αὐτὸ πλήρες ἐν ὄλῃ τῇ καλλοῦ τῆς ἀνεφώνησαν μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὅτι ἡ ἀξία του δύναται νὰ ὑπολογισθῆ εἰς ἴσον χρυσῶν μὲ τὸ βάρος του. Ὁ ἐν Κωνσταντινουπόλει πρεσβευτὴς τῆς Γαλλίας ἐν ὀνόματι τοῦ ὀποιου ἠγοράσθη, προσέφερεν αὐτὸ εἰς τὸν βασιλεῖα τῆς Γαλλίας, διότι το ἐδώρησεν εἰς τὸ Μουσεῖον τοῦ Λούβρου. Ἐκεῖ δὲ μένει μέχρι σήμερον ἐν τιμητικῇ αἰθούσῃ, ἐκκίον τὸν θαυμασμὸν τῶν γενεῶν, ὑψόνον τὸ πνεῦμα εἰς τὰς ὑψηλὰς σφαιράς τοῦ ἰδανικοῦ κάλλους.

Τὸ ἀριστοτέχνημα τοῦτο, κατὰ τινὰ ἐπιγραφὴν ἐπὶ μικρᾶς βάσεως τοῦ ἀγάλματος ἦτις ἀπωλέσθη, εἶνε ἔργον ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΗΝΙΔΟΥ κατεσκευάσθη δὲ περὶ τὴν Β' πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα. Ἦ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου δὲν εἶνε ἔργον τοῦ Πραξιτέλους, δύναιται ὅμως νὰ θεωρηθῆ ὡς ὑπομιμήσις Ἀφροδίτης τινος ἐκ τῶν πέντε, τὰς ὁποίας εἶχε κατασκευάσῃ ὁ μέγας καλλιτέχνης.

Πρώτος ἀνάπτυξις μεγάλων ἀνδρῶν.

Πολλοὶ ἐκ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν διεκρίθησαν διὰ τὴν πρόωγον ἀνάπτυξιν τῆς ἰδιοφασίας των. Ὁ μέγας ἰταλὸς ποιητὴς Δάντε τοῦ πρώτον τοῦ σοφῆτο ἐποίησεν ἐν ἡλικίᾳ 9 ἐτῶν.— Ὁ ἐπίσης ἰταλὸς Τάσος τοὺς πρώτους στίχους τοῦ ἔγραψε 10 ἐτῶν.— Ὁ ἰσπανὸς δραματικὸς ποιητὴς Καλδερόν ἤρχισεν νὰ γράφῃ 13 ἐτῶν.— Ὁ Βίκτωρ Οὐγγὺ ἐβραβεύθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῆς Τουλούζης 14 ἐτῶν.— Ὁ μέγας ἄγγλος ποιητὴς Βύων ἔγραψε στίχους 12 ἐτῶν.— Ὁ διάσημος μελοποιὸς Μαγερίπερ ἔπαυζεν εἰς μουσικὰς συναυλίας ἤδη 6 ἐτῶν.— Ὁ μέγας ζωγράφος Κλαυδίου Βερνὲ ἐκγόγραφε λαμπρὰ 7 ἐτῶν.— Ὁ διάσημος ῥήτωρ τῆς Γαλλίας καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ Μιραμπὸν ἔγραψεν ἕνα λόγον 11 ἐτῶν.— Ὁ ἔξοχος μελοποιὸς Χαϊνδελ ἐμελοποίησε μίαν μουσικὴν λειτουργίαν 13 ἐτῶν.— Ὁ μέγας Ῥαφαήλ ἤρχισεν νὰ ζωγραφίσῃ 7 ἐτῶν.— Ὁ ἔξοχος μελοποιὸς Βέμππερ περᾶσθεσε τὸ πρώτον τοῦ μελοδράμα 14 ἐτῶν.— 12 ἐτῶν ὁ Πασκάλ εἶχε λύσει τὰ 32 προβλήματα τοῦ Βούκλιδου.

Αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ Γέφερον.

Ὁ Θωμαῆς Γέφερον (1743—1826) τρίτος πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἦτο σπουδαιότατος ἀνὴρ, αἱ δὲ δέκα ἐντολαὶ τοῦ εἶνε ἐξαιρετικὴ ἰδιότης διὰ τὸν βίον.

1. Μὴ ἀναβάλλῃς διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι δύνῃσαι νὰ κάμῃς σήμερον.
2. Μὴ μεταχειρίζεται ἄλλον εἰς πρᾶγμα τὸ ὅποιον δύνασαι νὰ κάμῃς μόνος σου.
3. Μὴ ἐξοδεύῃς τὸ χρήμᾳ σου πρὶν το κερδοστῆς.
4. Μὴ ἀγοράζῃς ποτὲ τὸ περεττόν μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε τάχα εὐθηνόν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ ΠΡΩΤΗ. Δὲν εἶνε καθόλου ὕμνιον τὸ σπῆτι μαε.
Ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ. Διατί ;
Ἡ ΤΡΙΤΗ. Χθὲς ἔπεσον ὁ ἀδελφός μου ἀπὸ τὸ παράθυρον κ' ἔσπασε τὸ χέρι του. *
Ἡ ΠΑΡΤΗ. Βίβη μου μίαν φράξιν ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου.
ἘΓΓΟΝΟΙ. Καὶ ἀπεθλῶν ὁ Ἰούδας ἀπήγγασα.
Ἡ ΠΑΡΤΗ. Λέγε καὶ ἄλλην μίαν.
ἘΓΓΟΝΟΙ. Πόρευσον καὶ σὺ καὶ ποιεὶ ὁμοίως.
* Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Ἱ. Βουλγαρίᾳ Ἐλληνησμοῦ.

5. Ἡ ματαιοδοξία καὶ ἡ ἀλζονεὶα στοιχίζουσι εἰς τὸν ἀνθρώπον περισσότερον παρὰ ἡ πείνα καὶ ἡ δίψα.
6. Μὴ μετανοοῦμεν ποτὲ διότι ἐφάγομεν πολὸ ἄλιγον.
7. Τίποτε δὲν κουράζει ὅταν τὸ κάμωμεν μὲ τὴν καρδίαν μας.
8. Πόσας λύπας μᾶς ἐπροξένυσαν αἱ δυστυχίαι, τὰς ὁποίας μᾶς ἔκαμεν ἡ φαντασία μας νὰ φοβοῦμεθα καὶ αἱ ὁποῖαι ποτὲ δὲν μας συνέβησαν!
9. Παῖνε πάντοτε τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν καλὴν τῶν ὀφιν.
10. Ἄν εἶσαι δυσθροσθημένος μέτρα ἕως δέκα πρὶν ἐπιλήσῃς καὶ ἕως ἑκατὸν ἂν εἶσαι θ.μωμένος.

Δύο ἄνθρωποι μὲ βαρύνθηκα.

Οἱ πολῖται τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν εἶνε πολὺ ὑπερήφανοι διὰ τὴν κυβερνήσιν των. Δυσχολίζονται, καὶ δικαίως, ὅτι καμμία χώρα δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἐπιδειξῇ ἀνθρώπου μὲ τὴν βαρύνθηκα ὅταν οἱ ἄρχοντες τῆς.

Καὶ πρᾶγμα ὁ πρόεδρος τῆς δημοκρατίας Κλέβελανδ, ὁ ὑπουργὸς τῶν τηλεγράφων καὶ ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐσωτερικῶν ζυγίζουσι οἱ τρεῖς των μαζί περισσότερο ἀπὸ χιλίας λίτρας.

Δὲν ἔχουν δίκαιον νὰ ὑπερηφανεύονται οἱ Ἄμερικανοί ;

Τὸ πάθημα ἐνὸς φελαργαίου.

Εἷς φίλος τῶν ἀρχαιοτήτων, εἶδε μίαν ἡμέραν τὴν χρονολογίαν 1081 χαραγμένην ἐπὶ πέτρας εὐρισκομένης ὑπεράνω τῆς θύρας ἐνὸς σταύλου ἐπλήρωσε λοιπὸν ἀρκετὰ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ σταύλου ὅστις τὴν παρέχώρησεν εἰς αὐτόν.

Μετά τινος ἡμέρας ὁ χωρικός ἔφερε τὴν πέτραν εἰς τὴν φελαργαίου.

— Τί; εἶπεν οὗτος, αὕτη δὲν εἶνε ἡ πέτρα ποῦ ἀγόρασκα. Αὕτη ἔχει ἡμερομηνίαν 1801. Δὲν τὴν θέλω!

— Νὰ με συμπαθῆς, εἶπεν ὁ χωρικός, εἶνε ἡ ἰδία. Μονάχα ὁ κτίστης τὴν εἶχε βάλλῃ ἀνάποδα. Κάμε καὶ τοῦ λόγου σου τὸ ἴδιο.

ἄφ' οὗ ἐξύκνησε τὸ πρῶτὸ λέγει εἰς τὴν μαμμάν της ὅτι εἶδεν ἕνα ὄνειρον.

Ἡ Φορᾶ, ἡ ὁποία ἦτο παρούσα ἐκεῖ λέγει: — Ἄ! μὰ! δὲν το εἶδε αὐτὸ τὸ ὄνειρον; ἐγὼ κοιμώμουν μὰζὶ της καὶ δὲν εἶδα τίποτε.

* Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Φιλοθετῶν Ἐλλήνων.

Μικρὰ τις κόρη ἤθελε νὰ θεωπεύσῃ ἐν κυνάριον.

Ἄλλ' ὁ κύριος αὐτοῦ λέγει εἰς τὴν μικρὰν: — Θὰ σε δαγκάσῃ, διότι δὲν σε γνωρίζει.

— Τίτε λοιπὸν ἦτε του πᾶς μὲ λέν' Ἑλένη.

* Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Μεγαλόφωνον Κεραλλήνων.

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ,"

Τὰς ἐλλείψεις σου νὰ σου συγχωρήσω, ἀγαπητὴ μου Ἄρτουσα. Ποῖος ἐλλείψεις; Τὸ γραμματικὸν ποῦ μου ἔστειλε εἶνε κομψὸ καὶ χαριτωμένο· ἡ μόνη σου ἐλλείψεις ἕως τώρα ἦτο ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν μου· τὰρα λοιπὸν ἔστα ἴσα πιν διορθῶθῃ αὐτὴ ἡ ἐλλείψεις ἠρεῖται περὶ ἐλλείψεων; Γράψε μου τακτικὰ, σὲ παρακαλῶ.

Μὲ πολλὴν εὐχαριστήσιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, Βλαδίμηρε Μορομάχε· πολλὰν ἐπαίνων εἶνε ἄξιος ὁ ἐξαιρετος γυμνασιάρχης σας κ. Δουανάκης διὰ τὰς ἐκδρομὰς τὰς ὁποίας σὰς κάμνει· αἱ τοιαῦται ἐκδρομαὶ ἔχουσιν μόνον τοὺς μὴ ἀναμεινωμένους, τοὺς πνεύματος ἀνεύχουσι, τὸ αἷμα ζωογονοῦσι, ἀλλ' ἀναπτύσσουσι καὶ τὴν παρατηρητικότητά, φέρουσι τὰ παιδία εἰς περισσότεραν συνάφειαν πρὸς τὴν φύσιν, μαρτυροῦσι τὸ καλοσθητικὸν συναίσθημα, τὴν ἰκανότητα τοῦ ἐκτιμᾶν τὰς καλλὰς τῆς φύσεως, προσεῖτε δὲ εὐρύνουσι τὸν κύκλον τῶν παραστάσεων, τῶν διὰ τῆς πείρας ἀποκομμένων ἰδίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ στηρίζεται ἡ διδασκαλία. Ὡ, τοὺς Γερμανοὺς μίαν φοράν νὰ ἴδῃς εἰ ἐκδρομὰς κάμνουσι μὲ τὰς διδασκαλίας των! καὶ μόνον ἐκδρομὰς; καθεὶδα διόλου διδασκαλίας ἐνίοτε καὶ μέχρι δέκα ἡμερῶν ἐπιπέκλωσιν διαρκοῦντα ἐνίοτε καὶ μέχρι δέκα ἡμερῶν ἐπιπέκλωσιν κτονται ὀνομαστὰς τοποθεσίας διὰ νὰ ἐνοήσουσι ἀκριβῶς τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τὰ ὅποια διεδραματίζθησαν εἰς αὐτάς, ἐπισκέπτονται βιομηχανικὰς πόλεις διὰ νὰ ἐνοήσουσι τὸν ὄργανισμὸν τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς, ἐπισκέπτονται μεσαιωνικὰ κτήρια ἢ ἐκκλησίας διὰ νὰ ἴδουσι τὰς τῶν ὀφθαλμῶν των μέγαρα ἢ ἐκκλησίας ἀρχαῖων καὶ μέχρι δέκα ἡμερῶν ἐπιπέκλωσιν διδασκαλίας ἀποκομμένων οἱ Γερμανοὶ αὐτάς. Ἄλλὰ πρὺ! ἡ χηρὰς γλώσσης ἀποκομῶν οἱ Γερμανοὶ αὐτάς. Ἄλλὰ πρὺ! ἡ χηρὰς γλώσσης ἀποκομῶν οἱ Γερμανοὶ αὐτάς. Ἄλλὰ πρὺ! ἡ χηρὰς γλώσσης ἀποκομῶν οἱ Γερμανοὶ αὐτάς.

Ἄν εἶσαι δυσθροσθημένος μέτρα ἕως δέκα πρὶν ἐπιλήσῃς καὶ ἕως ἑκατὸν ἂν εἶσαι θ.μωμένος.

Δὲν ἔχουν δίκαιον νὰ ὑπερηφανεύονται οἱ Ἄμερικανοί ;

Τὸ πάθημα ἐνὸς φελαργαίου.

Εἷς φίλος τῶν ἀρχαιοτήτων, εἶδε μίαν ἡμέραν τὴν χρονολογίαν 1081 χαραγμένην ἐπὶ πέτρας εὐρισκομένης ὑπεράνω τῆς θύρας ἐνὸς σταύλου ἐπλήρωσε λοιπὸν ἀρκετὰ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ σταύλου ὅστις τὴν παρέχώρησεν εἰς αὐτόν.

Μετά τινος ἡμέρας ὁ χωρικός ἔφερε τὴν πέτραν εἰς τὴν φελαργαίου.

— Τί; εἶπεν οὗτος, αὕτη δὲν εἶνε ἡ πέτρα ποῦ ἀγόρασκα. Αὕτη ἔχει ἡμερομηνίαν 1801. Δὲν τὴν θέλω!

— Νὰ με συμπαθῆς, εἶπεν ὁ χωρικός, εἶνε ἡ ἰδία. Μονάχα ὁ κτίστης τὴν εἶχε βάλλῃ ἀνάποδα. Κάμε καὶ τοῦ λόγου σου τὸ ἴδιο.

Τὸν ἀριστοτέχνημα τοῦτο, κατὰ τινὰ ἐπιγραφὴν ἐπὶ μικρᾶς βάσεως τοῦ ἀγάλματος ἦτις ἀπωλέσθη, εἶνε ἔργον ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ ΜΗΝΙΔΟΥ κατεσκευάσθη δὲ περὶ τὴν Β' πρὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδα. Ἦ Ἀφροδίτη τῆς Μήλου δὲν εἶνε ἔργον τοῦ Πραξιτέλους, δύναιται ὅμως νὰ θεωρηθῆ ὡς ὑπομιμήσις Ἀφροδίτης τινος ἐκ τῶν πέντε, τὰς ὁποίας εἶχε κατασκευάσῃ ὁ μέγας καλλιτέχνης.

Πρώτος ἀνάπτυξις μεγάλων ἀνδρῶν.

Πολλοὶ ἐκ τῶν μεγάλων ἀνδρῶν διεκρίθησαν διὰ τὴν πρόωγον ἀνάπτυξιν τῆς ἰδιοφασίας των. Ὁ μέγας ἰταλὸς ποιητὴς Δάντε τοῦ πρώτον τοῦ σοφῆτο ἐποίησεν ἐν ἡλικίᾳ 9 ἐτῶν.— Ὁ ἐπίσης ἰταλὸς Τάσος τοὺς πρώτους στίχους τοῦ ἔγραψε 10 ἐτῶν.— Ὁ ἰσπανὸς δραματικὸς ποιητὴς Καλδερόν ἤρχισεν νὰ γράφῃ 13 ἐτῶν.— Ὁ Βίκτωρ Οὐγγὺ ἐβραβεύθη ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας τῆς Τουλούζης 14 ἐτῶν.— Ὁ μέγας ἄγγλος ποιητὴς Βύων ἔγραψε στίχους 12 ἐτῶν.— Ὁ διάσημος μελοποιὸς Μαγερίπερ ἔπαυζεν εἰς μουσικὰς συναυλίας ἤδη 6 ἐτῶν.— Ὁ μέγας ζωγράφος Κλαυδίου Βερνὲ ἐκγόγραφε λαμπρὰ 7 ἐτῶν.— Ὁ διάσημος ῥήτωρ τῆς Γαλλίας καὶ πολιτικὸς ἀνὴρ Μιραμπὸν ἔγραψεν ἕνα λόγον 11 ἐτῶν.— Ὁ ἔξοχος μελοποιὸς Χαϊνδελ ἐμελοποίησε μίαν μουσικὴν λειτουργίαν 13 ἐτῶν.— Ὁ μέγας Ῥαφαήλ ἤρχισεν νὰ ζωγραφίσῃ 7 ἐτῶν.— Ὁ ἔξοχος μελοποιὸς Βέμππερ περᾶσθεσε τὸ πρώτον τοῦ μελοδράμα 14 ἐτῶν.— 12 ἐτῶν ὁ Πασκάλ εἶχε λύσει τὰ 32 προβλήματα τοῦ Βούκλιδου.

Αἱ δέκα ἐντολαὶ τοῦ Γέφερον.

Ὁ Θωμαῆς Γέφερον (1743—1826) τρίτος πρόεδρος τῆς Δημοκρατίας τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν, ἦτο σπουδαιότατος ἀνὴρ, αἱ δὲ δέκα ἐντολαὶ τοῦ εἶνε ἐξαιρετικὴ ἰδιότης διὰ τὸν βίον.

1. Μὴ ἀναβάλλῃς διὰ τὴν αὔριον ὅ,τι δύνῃσαι νὰ κάμῃς σήμερον.
2. Μὴ μεταχειρίζεται ἄλλον εἰς πρᾶγμα τὸ ὅποιον δύνασαι νὰ κάμῃς μόνος σου.
3. Μὴ ἐξοδεύῃς τὸ χρήμᾳ σου πρὶν το κερδοστῆς.
4. Μὴ ἀγοράζῃς ποτὲ τὸ περεττόν μὲ τὴν ἰδέαν ὅτι εἶνε τάχα εὐθηνόν.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ ΠΡΩΤΗ. Δὲν εἶνε καθόλου ὕμνιον τὸ σπῆτι μαε.
Ἡ ΔΕΥΤΕΡΑ. Διατί ;
Ἡ ΤΡΙΤΗ. Χθὲς ἔπεσον ὁ ἀδελφός μου ἀπὸ τὸ παράθυρον κ' ἔσπασε τὸ χέρι του. *
Ἡ ΠΑΡΤΗ. Βίβη μου μίαν φράξιν ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου.
ἘΓΓΟΝΟΙ. Καὶ ἀπεθλῶν ὁ Ἰούδας ἀπήγγασα.
Ἡ ΠΑΡΤΗ. Λέγε καὶ ἄλλην μίαν.
ἘΓΓΟΝΟΙ. Πόρευσον καὶ σὺ καὶ ποιεὶ ὁμοίως.
* Ἐστὴν ὑπὸ τῶν Ἱ. Βουλγαρίᾳ Ἐλληνησμοῦ.

Ἡ μικρὰ Φορᾶ κοιμᾶται μὲ τὴν Μαρίκαν. Ἡ Μαρίκα

Τὰς ἐλλείψεις σου νὰ σου συγχωρήσω, ἀγαπητὴ μου Ἄρτουσα. Ποῖος ἐλλείψεις; Τὸ γραμματικὸν ποῦ μου ἔστειλε εἶνε κομψὸ καὶ χαριτωμένο· ἡ μόνη σου ἐλλείψεις ἕως τώρα ἦτο ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν μου· τὰρα λοιπὸν ἔστα ἴσα πιν διορθῶθῃ αὐτὴ ἡ ἐλλείψεις ἠρεῖται περὶ ἐλλείψεων; Γράψε μου τακτικὰ, σὲ παρακαλῶ.

Μὲ πολλὴν εὐχαριστήσιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, Βλαδίμηρε Μορομάχε· πολλὰν ἐπαίνων εἶνε ἄξιος ὁ ἐξαιρετος γυμνασιάρχης σας κ. Δουανάκης διὰ τὰς ἐκδρομὰς τὰς ὁποίας σὰς κάμνει· αἱ τοιαῦται ἐκδρομαὶ ἔχουσιν μόνον τοὺς μὴ ἀναμεινωμένους, τοὺς πνεύματος ἀνεύχουσι, τὸ αἷμα ζωογονοῦσι, ἀλλ' ἀναπτύσσουσι καὶ τὴν παρατηρητικότητά, φέρουσι τὰ παιδία εἰς περισσότεραν συνάφειαν πρὸς τὴν φύσιν, μαρτυροῦσι τὸ καλοσθητικὸν συναίσθημα, τὴν ἰκανότητα τοῦ ἐκτιμᾶν τὰς καλλὰς τῆς φύσεως, προσεῖτε δὲ εὐρύνουσι τὸν κύκλον τῶν παραστάσεων, τῶν διὰ τῆς πείρας ἀποκομμένων ἰδίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ στηρίζεται ἡ διδασκαλία. Ὡ, τοὺς Γερμανοὺς μίαν φοράν νὰ ἴδῃς εἰ ἐκδρομὰς κάμνουσι μὲ τὰς διδασκαλίας των! καὶ μόνον ἐκδρομὰς; καθεὶδα διόλου διδασκαλίας ἐνίοτε καὶ μέχρι δέκα ἡμερῶν ἐπιπέκλωσιν διαρκοῦντα ἐνίοτε καὶ μέχρι δέκα ἡμερῶν ἐπιπέκλωσιν κτονται ὀνομαστὰς τοποθεσίας διὰ νὰ ἐνοήσουσι ἀκριβῶς τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τὰ ὅποια διεδραματίζθησαν εἰς αὐτάς, ἐπισκέπτονται βιομηχανικὰς πόλεις διὰ νὰ ἐνοήσουσι τὸν ὄργανισμὸν τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς, ἐπισκέπτονται μεσαιωνικὰ κτήρια ἢ ἐκκλησίας διὰ νὰ ἴδουσι τὰς τῶν ὀφθαλμῶν των μέγαρα ἢ ἐκκλησίας ἀρχαῖων καὶ μέχρι δέκα ἡμερῶν ἐπιπέκλωσιν διδασκαλίας ἀποκομμένων οἱ Γερμανοὶ αὐτάς. Ἄλλὰ πρὺ! ἡ χηρὰς γλώσσης ἀποκομῶν οἱ Γερμανοὶ αὐτάς. Ἄλλὰ πρὺ! ἡ χηρὰς γλώσσης ἀποκομῶν οἱ Γερμανοὶ αὐτάς. Ἄλλὰ πρὺ! ἡ χηρὰς γλώσσης ἀποκομῶν οἱ Γερμανοὶ αὐτάς.

Ἄν εἶσαι δυσθροσθημένος μέτρα ἕως δέκα πρὶν ἐπιλήσῃς καὶ ἕως ἑκατὸν ἂν εἶσαι θ.μωμένος.

Δὲν ἔχουν δίκαιον νὰ ὑπερηφανεύονται οἱ Ἄμερικανοί ;

Τὸ πάθημα ἐνὸς φελαργαίου.

Εἷς φίλος τῶν ἀρχαιοτήτων, εἶδε μίαν ἡμέραν τὴν χρονολογίαν 1081 χαραγμένην ἐπὶ πέτρας εὐρισκομένης ὑπεράνω τῆς θύρας ἐνὸς σταύλου ἐπλήρωσε λοιπὸν ἀρκετὰ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ σταύλου ὅστις τὴν παρέχώρησεν εἰς αὐτόν.

Μετά τινος ἡμέρας ὁ χωρικός ἔφερε τὴν πέτραν εἰς τὴν φελαργαίου.

— Τί; εἶπεν οὗτος, αὕτη δὲν εἶνε ἡ πέτρα ποῦ ἀγόρασκα. Αὕτη ἔχει ἡμερομηνίαν 1801. Δὲν τὴν θέλω!

— Νὰ με συμπαθῆς, εἶπεν ὁ χωρικός, εἶνε ἡ ἰδία. Μονάχα ὁ κτίστης τὴν εἶχε βάλλῃ ἀνάποδα. Κάμε καὶ τοῦ λόγου σου τὸ ἴδιο.

Περὶ ἐλλείψεων σου νὰ σου συγχωρήσω, ἀγαπητὴ μου Ἄρτουσα. Ποῖος ἐλλείψεις; Τὸ γραμματικὸν ποῦ μου ἔστειλε εἶνε κομψὸ καὶ χαριτωμένο· ἡ μόνη σου ἐλλείψεις ἕως τώρα ἦτο ὅτι ἔλειπε ἀπὸ τὴν ἀλληλογραφίαν μου· τὰρα λοιπὸν ἔστα ἴσα πιν διορθῶθῃ αὐτὴ ἡ ἐλλείψεις ἠρεῖται περὶ ἐλλείψεων; Γράψε μου τακτικὰ, σὲ παρακαλῶ.

Μὲ πολλὴν εὐχαριστήσιν ἀνέγνωσα τὴν ἐπιστολήν σου, Βλαδίμηρε Μορομάχε· πολλὰν ἐπαίνων εἶνε ἄξιος ὁ ἐξαιρετος γυμνασιάρχης σας κ. Δουανάκης διὰ τὰς ἐκδρομὰς τὰς ὁποίας σὰς κάμνει· αἱ τοιαῦται ἐκδρομαὶ ἔχουσιν μόνον τοὺς μὴ ἀναμεινωμένους, τοὺς πνεύματος ἀνεύχουσι, τὸ αἷμα ζωογονοῦσι, ἀλλ' ἀναπτύσσουσι καὶ τὴν παρατηρητικότητά, φέρουσι τὰ παιδία εἰς περισσότεραν συνάφειαν πρὸς τὴν φύσιν, μαρτυροῦσι τὸ καλοσθητικὸν συναίσθημα, τὴν ἰκανότητα τοῦ ἐκτιμᾶν τὰς καλλὰς τῆς φύσεως, προσεῖτε δὲ εὐρύνουσι τὸν κύκλον τῶν παραστάσεων, τῶν διὰ τῆς πείρας ἀποκομμένων ἰδίων, ἐπὶ τῶν ὁποίων πρέπει νὰ στηρίζεται ἡ διδασκαλία. Ὡ, τοὺς Γερμανοὺς μίαν φοράν νὰ ἴδῃς εἰ ἐκδρομὰς κάμνουσι μὲ τὰς διδασκαλίας των! καὶ μόνον ἐκδρομὰς; καθεὶδα διόλου διδασκαλίας ἐνίοτε καὶ μέχρι δέκα ἡμερῶν ἐπιπέκλωσιν διαρκοῦντα ἐνίοτε καὶ μέχρι δέκα ἡμερῶν ἐπιπέκλωσιν κτονται ὀνομαστὰς τοποθεσίας διὰ νὰ ἐνοήσουσι ἀκριβῶς τὰ ἱστορικὰ γεγονότα τὰ ὅποια διεδραματίζθησαν εἰς αὐτάς, ἐπισκέπτονται βιομηχανικὰς πόλεις διὰ νὰ ἐνοήσουσι τὸν ὄργανισμὸν τῆς ἐθνικῆς παραγωγῆς, ἐπισκέπτονται μεσαιωνικὰ κτήρια ἢ ἐκκλησίας διὰ νὰ ἴδουσι τὰς τῶν ὀφθαλμῶν των μέγαρα ἢ ἐκκλησίας ἀρχαῖων καὶ μέχρι δέκα ἡμερῶν ἐπιπέκλωσιν διδασκαλίας ἀποκομμένων οἱ Γερμανοὶ αὐτάς. Ἄλλὰ πρὺ! ἡ χηρὰς γλώσσης ἀποκομῶν οἱ Γερμανοὶ αὐτάς. Ἄλλὰ πρὺ! ἡ χηρὰς γλώσσης ἀποκομῶν οἱ Γερμανοὶ αὐτάς. Ἄλλὰ πρὺ! ἡ χηρὰς γλώσσης ἀποκομῶν οἱ Γερμανοὶ αὐτάς.

Ἄν εἶσαι δυσθροσθημένος μέτρα ἕως δέκα πρὶν ἐπιλήσῃς καὶ ἕως ἑκατὸν ἂν εἶσαι θ.μωμένος.

Δὲν ἔχουν δίκαιον νὰ ὑπερηφανεύονται οἱ Ἄμερικανοί ;

Τὸ πάθημα ἐνὸς φελαργαίου.

Εἷς φίλος τῶν ἀρχαιοτήτων, εἶδε μίαν ἡμέραν τὴν χρονολογίαν 1081 χαραγμένην ἐπὶ πέτρας εὐρισκομένης ὑπεράνω τῆς θύρας ἐνὸς σταύλου ἐπλήρωσε λοιπὸν ἀρκετὰ εἰς τὸν ἰδιοκτήτην τοῦ σταύλου ὅστις τὴν παρέχώρησεν εἰς αὐτόν.

Μετά τινος ἡμέρας ὁ χωρικός ἔφερε τὴν πέτραν εἰς τὴν φελαργαίου.

— Τί; εἶπεν οὗτος, αὕτη δὲν εἶνε ἡ πέτρα ποῦ ἀγόρασκα. Αὕτη ἔχει ἡμερομηνίαν 1801. Δὲν τὴν θέλω!

— Νὰ με συμπαθῆς, εἶπεν ὁ χωρικός, εἶνε ἡ ἰδία. Μονάχα ὁ κτίστης τὴν εἶχε βάλλῃ ἀνάποδα. Κάμε καὶ τοῦ λόγου σου τὸ ἴδιο.

